

НАЙ-ПРОДАВАН АВТОР НА NEW YORK TIMES

ART
PLUS

Ч. ДЖ. БОКС

„Един от съвременните златни автори,
който задължително трябва да прочетете.“
– ЛИЙ ЧАЙЛД

ПОРОЧЕН КРЪГ

ОТ ПОРЕДИЦАТА РОМАНИ ЗА ДЖО ПИКЕТ

Ч. ДЖ. БОКС ПОРОЧЕН КРЪГ

Превод: Анна Василева

chitanka.info

„Един от съвременните златни автори, който задължително трябва да прочетете.“

Лий Чайлд

Миналото се завръща за нова схватка с надзирателя Джо Пикет и неговото семейство в този вълнуващ роман от най-продавания автор на New York Times — Ч. Дж. Бокс.

Самолетът се въртеше в тъмнината. Джо Пикет можеше да различи само една фигура в снега долу и още три, които я приближаваха. Той нямаше какво да направи и разбра, че може би ще бъде следващата мишена.

Семейство Кейтс винаги е било лошо. Джо Пикет успя да им нанесе тежък удар, когато животът на дъщеря му Ейприл беше застрашен и оттогава винаги се е чудел дали ще дойде ден за разплата. Вече нямаше защо да се чуди. Джо знаеше, че те са погнали него и семейството му. Той имаше приятеля си Нейт на своя страна, но дали това щеше да бъде достатъчно този път? Всичко, което можеше да направи, беше да се приготви... и да чака те да изиграят първия ход.

За семейството на Бъд и за Лори, завинаги.

ПОРОЧЕН КРЪГ — ОПРЕДЕЛЕНИЕ

— последователност от реципрочни действия, в които два или повече елемента се активизират и съответно утежняват, което води до неминуемо влошаване на ситуацията.

ПЪРВА ЧАСТ

*„Няма по-смъртоносен капан от този,
който сам си поставиш.“*

Реймънд Чандлър,
„Дългото сбогуване“

1

Горският на „Уайоминг Гейм“ Джо Пикет, премести поглед от екрана на айпада, монтиран пред него, към страничния прозорец и обратно. „Чесна Турбо 206“ прелиташе над тъмната борова гора. Опитваше се да държи очите си широко отворени, така че да не пропусне нищо, а в същото време се бореше и с инстинкта си да ги затвори плътно в очакване на неизбежния катастрофален край в планината Бигхорн.

За първи път в живота си той разбра утешителната сила, вплетена в мънистата на броеницата, и съжали, че не разполага с такава в себе си.

Беше нощта на Хелоуин и пилотът Джон Уилсън „Бил“ Слотър — набит и стегнат мъж в началото на шейсетте, с алуминиев цвят на ниско подстриганата си коса — отпусна носа на малкия самолет. Черна дървесина изпълни гледката в предното стъкло. Джо се опита да си поеме въздух.

— 366 метра — каза Слотър в слушалките към втория пилот Гейл Херд.

— Разбрано — кимна тя.

Двамата бяха бивши военни и настоящи членове на Гражданския въздушен патрул на Уайоминг. Херд също така преподаваше и рисуване в местното средно училище, а Слотър държеше малък развъдник за добитък близо до Торингтън.

— Защо 366 метра? — попита Джо, опитвайки се да игнорира паниката в гласа си.

— Обикновено не падаме до тази височина нощем — отвърна спокойно Херд. — Не е безопасно.

— Така че, не казвай на никого — добави Слотър.

— Тогава защо го правим сега? — попита отново Джо.

Вторият пилот погледна през рамо към него, седящ сам на задната седалка.

— За да огледаш по-добре — отвърна Херд простиичко.

Джо кимна. Устата му беше пресъхнала и имаше усещането, че могат да се разбият във всеки един момент. Дясната му ръка така силно стискаше обезопасителния ремък, че за миг изгуби чувствителност в пръстите си. Стомахът му се преобръщаше при всяко по-рязко издигане или снишаване.

— Той добре ли е? — Слотър попита Херд.

— Добре ли си? — попита тя на свой ред директно.

— Отлично... — излъга Джо.

Короните на усуканите борове, наблюдавани от толкова близо и с такава скорост, действаха хипнотизиращо. Те нарастваха от мастилената гора долу, пробивайки осветеното от лунна светлина и звезди небе горе. Този визуален водовъртеж напомни на Джо за снежна виелица пред фарове на автомобил. Дърветата изглеждаха толкова близо, че сякаш с едно протягане можеше да ги докосне.

— Спокойно, досега не сме имали предпоставки да се сринем. Никога не е късно за това обаче — заяви Бил Слотър, при което Херд се засмя, казвайки му да спре да се шегува.

Джо се загледа в кръглата глава пред себе си — ако очите му можеха да хвърлят искри, сега там щеше да има две изгорели дупки. Оценяваше времето и усилията, които членовете на гражданския патрул влагаха в тази мисия, но не адмирираше черния им хумор.

— И така, как се очаква да изглежда човекът, който се е изгубил? — попита Слотър в слушалките.

— Какво имаш предвид? — върна му Джо.

— Дали ще има вид на изпаднал в паника?

Джо се замисли.

— Не. Твърде глупав е, за да изпадне в паника. Не познава добре планините и е използвал ловен наръчник, за да стигне дотук.

Слотър кимна.

— Причината да попитам това е, защото през последните няколко години наблюдаваме едно и също поведение. Ако изгубилият се е млад, той се стреми да достигне височините, за да потърси сигнал. Ако е по-възрастен, съответно е по-склонен да върви надолу по протежението на реката.

— В това има смисъл — съгласи се Джо. — Моето момче ще върви надолу. Предполагам ще следва пролетните потоци, докато стигне до разклонението на река Паудър. Оттам ще се опита да намери

някое ранчо или ловен лагер. Възможно е да се прикрие за през нощта в изоставена кабина или ремарке, без да му дойде на ум, че може да го търсят.

— О, страхотно... — изсумтя Херд.

— Това, в което не виждам логика, на първо място, е защо се е отдалечил толкова от лагера си.

— Надявам се, че ще видим нещо, което да ни даде отговор — отвърна Херд. — Винаги съм била любопитна да разбере как хората се губят.

— Нямам нужния опит — предположи Слотър. — Ние сме обучени. Това, което съм разбрал през годините, е, че хората правят глупави неща поради недотам добри причини.

— Звучи точно като него — каза Джо.

Херд се подсмихна.

— Задръжете така... Какво е това? — попита Джо, когато екранът на айпада внезапно се изпълни с нещо, приличащо на бели чертички, сякаш надраскани от тебешир по черна дъска. Имаше десетки от тях.

Търсеха ловец на име Дейв Фаркърс — бивш енергиен работник, бивш доставчик на ловна екипировка, бивш риболовен гид и настоящ безделник, трупашъ съмнителни инциденти на сметката си. Мъжът беше в неизвестност от дванайсет часа, а поради прогноза за приближаваща виелица времевият прозорец за издирването му се скъсяваше главоломно.

Партньорът му по лов Котън Андерсън — заварчик, наскоро загубил работата си в резултат на кризата в енергетиката — беше съобщил за инцидента на местния шериф Майк Рийд, който от своя страна уведоми Службата за вътрешна сигурност на Уайоминг. Те пък потърсиха помощ от Спасителния координационен център, който повика Гражданския патрул, част от Националната гвардия, за да направят претърсване на района.

Шериф Рийд каза на Джо, че когато Андерсън се върнал в лагера — в нощта преди да разбере, че Фаркърс липсва, — заварил пикапа му, както и подготвени за скарата пържоли. Ловната пушка на другаря му била подпряна на камиона, а на близкото дърво висял коланът му с ловни патрони. Купчина от празни кенчета бира лежала в основата на

лагерния стол, а току-що отворена такава стояла на един от подлакътниците му. Но Фаркърс липсвал.

Джо знаеше, че никой нормален ловец не би тръгнал където и да било без пушката си. А и Фаркърс никога не би напуснал пълна бутилка бира, освен ако няма отчаяна нужда да го направи.

Андерсън се опитал да го потърси на мобилния телефон, но на мястото нямало сигнал. Пробвал и чрез радиостанцията — евтин модел уоки-токи на „Моторола“ — тогава чул думите: „Те са след мен...“ Но Андерсън не можеше да се закълне, че това е бил гласът на приятеля му. Както не можеше да се закълне, че думите в действителност са били точно такива.

Андерсън беше останал до късно, пиейки „Джим Бийм“ и направил поредица от три изстрела — универсален сигнал за „Връщай се обратно в лагера, глупако“, — но Фаркърс така и не отговорил. Когато на следващата сутрин той подал замъглен поглед от палатката си и установил, че от Фаркърс няма и следа, се качил на пикапа си и отишъл до лагера в каньона „Крейзи Уомън“ където получил сигнал на мобилния си телефон и съобщил в шерифската служба за изчезналия Дейв Фаркърс.

Джо беше разпределен да придружи екипа на патрула заради познанството си със загубилия се ловец. Фактът, че всъщност Фаркърс го антагонизира в продължение на години, не беше очевидно взет под внимание. Освен това Джо имаше страх от летене с малки самолети — предпочиташе да търси изчезнали хора на кон или с АТВ. Ето защо, когато Чесната се затъркала към него по бетонната повърхност, Джо мълчаливо се помоли за живота си и прокле шериф Рийд за възложената му мисия, както и Дейв Фаркърс за това, че се е изгубил.

Не че Джо не искаше да намери ловеца и да поговори с него. Напротив. Беше се опитал да се свърже веднага след като Фаркърс му остави съобщение на мобилния два дни по-рано. Призивът пристигна от непознат номер, което беше странно само по себе си. Очевидно пиян и с неясна дикция, мъжът бе издиктувал съобщението си, което пресече стомаха на Джо.

— Джо, Дейв е. Фаркърс. Дейв Фаркърс. Шибаният Дейв Фаркърс. Приятелчето ти по приключения... Както и да е... Бях близо до „Стокман“ тази вечер и чух нещо... Дочух разговор, който

предполагам ще те заинтригува, защото се отнася за теб и семейството ти. Поне съм сигурен, че...

На фона на последните няколко секунди на гласовото съобщение Джо чу женски глас:

— Добре, достатъчно, проклет да си...

И обаждането внезапно секна.

Съобщението все още стоеше на запис в телефона на Джо и той го прослуша поне още три пъти заедно със съпругата си Мерибет.

Короните на дърветата долу блестяха. Джо установи, че му се завива свят, когато гледа в тях твърде дълго, затова се опита да се съсредоточи върху по-голям обсег. Въпреки че прекарваше половината от живота си сред тези планини, сега се изненада от това колко огромен и сложен е всъщност този терен.

Гората беше прорязана от ливади, а черни контури чертаеха пресичащите я пътища. Там, където потоците минаваха, пък се белееха белите върхове на скалите. Останки от снеговете все още се бяха вкопчили в алпийските склонове на север, до които достигаше ограничено количество слънчева светлина.

Единствените изкуствени светлини идваха от изолирани ловни лагери или къмпинги. Сезонът за лов на елени беше открит в началото на седмицата и ловци в пълно снаряжение се стичаха от всички краища. Джо бе патрулирал по четиринадесет часа на ден в опит да ограничи нерегламентираната им дейност.

Като добавка към нормалните му задължения се присъедини и сигналът, че един добре организиран браконьерски пръстен оперира из 5000-те квадратни мили област, както и прилежащите територии на изток и на запад. Редица обаждания докладваха за наличието на до трима стрелци, които убиват антилопи, елени и лосове в области, все още затворени за лов или през нощта.

Джо беше особено обезпокоен от инцидентите, защото убийствата изглеждаха безразборни, а стрелците нетипични. Разнородността на жертвите пък говореше за липсата на какъвто и да било алгоритъм. Обикновено лошите момчета се стремяха към взимането на определени трофеи, а не на всичко, на което се натъкнат.

Доказателство за незаконния лов беше и намереният обезглавен труп. В честите случаи стрелците просто взимаха рогата на животното...

Освен всичко това във въпросния браконьерски пръстен явно имаха и практиката да товарят и откарват трупове на животните на далеч, вместо да оставят месото да изгние на място. Това означаваше, че Джо не може да направи полева аутопсия и да събере доказателства, които да го насочат към съответен тип оръжие и прочие.

Той се свърза и с колегите си надзиратели от съседните резервати и според докладите им установи, че подобни убийства са ставали още в близост до Жилет на изток и Джаксън Хол на запад. Имаше неясни описания на две различни превозни средства — по-стар модел червен пикап и бял Шевролет Субаро 4×4 — които съвпадаха с онези, за които беше чул и сам.

Джо мразеше браконьерството и отчаяно искаше да намери и да залови тези хора. Не харесваше идеята престъпници да се разхождат безнаказано из „задния му двор“, но също така беше и възпрепятстван откъм действия през изминалите два месеца. Свидетелства относно самоличността на членовете на пръстена липсваха и буквално нямаше никакви доказателства, по които да ги проследи. Стрелците очевидно събираха дори и гилзите си, защото на местопрестъпленията не бе открита нито една. Те дори не огласяваха стореното, както често се случваше чрез публикуване на снимки или видеоклипове на престъплението в интернет. И тъй като браконьерите бяха насочени към безразборен лов без събиране на трофеи, препаратите съответно не можеха да докладват за получаването на подозрителни глави и рога. Джо се притесняваше от подобен род действия и от факта, че остава невеж по отношение на идентичността или мотивацията на браконьерския пръстен. Дори неговият началник Лиза Грийн-Демпси му изпрати няколко „какво-правиш-за-разрешаването-на-този-проблем“ имейли.

Най-добрият му шанс да залови престъпниците беше, ако се натъкне на тях директно, по време на лов. Това е и основната причина Джо да прекарва толкова много време в патрулиране, лишавайки се от двата почивни дни, както и от празничните такива.

Доза адреналин премина през тялото му, когато бръмченето на двигателя го накара да осъзнае колко уморен е всъщност. И колко е студено. Мислено си пожела да бе облякъл един от онези изолиращи

пилотски костюми. Вместо това носеше червена униформена риза на WG & F с емблема на вилорога антилопа на ръкава си и бадж с името му — Джо Пикет, горски пазач.

Той потри ръце енергично върху плата на панталона си, за да компенсира ледената влага, обхванала прозорците и отдушника на пода. Краката му отдавна бяха загубили чувствителност.

Слотър обяви, че има редица модели за търсене, по които да се водят, но щяха да използват този на разгръщане на територията, започвайки като начало с приблизителните координати на лагера на Фаркър и Андерсън и постепенно да разширяват периметъра встрани.

— Искат ми се повече ловци да се снабдяват с ПИЛ към екипировката си — изръмжа Слотър.

— Персонален излъчващ локатор — обясни Херд на Джо.

— Наясно съм какво означава — кимна той. — Ние винаги ги препоръчваме на хората, когато решат да обикалят областта. Но знаете как е, никой никога не мисли, че може да се изгуби.

— Ти имаш ли такъв? — попита Слотър.

Да, Джо разполагаше с такъв, но за да бъде максимално честен, рядко го взимаше със себе си.

— Не се знае, може някой ден да се наложи да търсим теб — добави Слотър.

— Може...

Чесната беше оборудвана с устройство, което да улавя топлинните лъчи на живи същества, излъчвайки ги съответно на екрана на айпада в кабината. Самото устройство имаше формата на футболна топка и бе монтирано на лявото крило на самолета, което беше и причината Слотър да накланя машината в тази посока. Той беше обяснил на Джо, че инфрачервеният датчик е достатъчно чувствителен, за да открие все още не съвсем угаснал огън и дори запалена цигара, ако околната температура е достатъчно хладна — дори от хиляди фута в небето. Той можеше и да покаже кои превозни средства са пристигнали току-що на паркинг, пълен с хиляди други коли.

Ето защо, когато Джо видя тези бели стрелички върху екрана, попита:

— Какво е това?

— Елени — отвърна Слотър.

— Елени?

— Козината им ги изолира, така че те не изпускат топлина навън.

Инфрадатчикът улавя единствено краката им.

Джо се наведе към екрана. Няколко от стреличките се раздвижиха, а малко по-късно се отделиха от основното стадо.

— Горивото ни ще стигне за още около десет минути, преди да се наложи да се връщам — съобщи по интеркома Слотър.

— Аз съм окей с това — кимна Джо.

— Успяхме да обхванем близо шестдесет и четири квадратни мили около лагера — добави Херд, след като провери топографската карта в скута си и маркира района с жълт маркер.

Нямаше нужда да се споменава, че ако Фаркърс е бил там, то неминуемо щеше да се появи и на екрана на айпада, освен ако не е спрял да излъчва топлина... Което пък щеше да означава, че...

— Какво наблюдаваме сега? — попита Джо, притискайки показалец към екрана. — Още лосове?

Изображението този път беше по-дебело, по-високо и по-ярко от това преди малко, затова той се наведе и погледна през страничния прозорец. Дърветата обаче бяха прекалено плътни, за да види, каквото и да е под тях.

Преди да успее да проговори отново, Херд се обади:

— Прилича на човек.

„Не точно...“ — помисли си Джо, когато белият силует, застанал дълбоко в растителността долу, изчезна.

— Какво стана?!

— Прикри се зад дърво — обясни Херд. Когато самолетът зави наляво обаче, на екрана светнаха отражения на рамо и крак. — Опитва се да стои далеч от визуален контакт.

— Защо?! — запита се Джо.

— Той може да чуе двигателя, нали?

— Обзалагам се, че е така.

Екранът потъмня.

— Изгубих го отново — заяви Джо.

Слотър зави рязко и той усети как теглото му се измества, притискайки тялото му в лявата страна на самолета. Надяваше се машината да има добро заключване.

— Ето го — каза Херд с триумф в гласа си.

Джо можеше да чуе сигнала, идващ от екрана на айпада, но все още не различаваше нищо по него. Тогава вторият пилот се извъртя и му показа как да борави със страничните икони, разширявайки по този начин полето на видимост — призрачният силует долу се опитваше да се прикрие зад друго дърво. Джо притисна иконата, която приличаше на мерник на пушка, за да се фокусира на фигурата. Въпреки ъгъла на самолета и постоянната вибрация заради двигателя изображението беше ясно и стационарно.

— Добре, виждам го — каза Джо. — Фаркърс, идиот такъв. Хайде, излез навън.

— Координати — заяви със строга военна интонация Слотър.

Херд отмести поглед от своя айпад и ги извика, а Слотър ги повтори в радиото към Координационния център. По този начин наземният екип на шериф Рийд щеше да знае на къде да се насочи.

Ако това действително е Фаркърс...

— Защо не се опитва да привлече вниманието ни? — попита Джо. — Ако бях на негово място, щях да скачам и да размахвам ръце. Какво му става?!

— Може да е ранен... — предположи Херд.

— Понякога хората страдат от дезориентация и се опитват да се скрият — вметна на свой ред Слотър. — Странно е, но се е случвало и друг път.

Джо поклати глава, въпреки че знаеше, че никой не го вижда.

— Нашата работа тук приключи — обяви Слотър и самолетът започна да набира височина.

Херд беше заета с отбелязването на координатите в папката над себе си и Джо прикова поглед в екрана, наблюдавайки как призрачната бяла фигура се смалва. В следващия момент обаче реши, че с айпада му нещо се случва, защото върху тъмния фон светнаха общо четири бели петна.

Той разшири полето на видимост. Фигурата, която забелязаха първа, тази, за която решиха, че принадлежи на Фаркърс, беше ясна и на

преден план, но отвъд него се виждаха още три други силуета — напредващи през гората към самотния такъв.

— Погледнете екрана — каза Джо.

— Отново ли се появи? — в гласа на Слотър се усети раздразнение.

— Просто погледнете.

Джо видя как Херд настройва айпада си:

— Какво става? — попита тя.

— Още три топлинни маркера се присъединяват около първия — обясни Джо.

Намираха се доста далеч от земята и белите точки бяха съвсем малки и бледи.

— Бил, мисля, че трябва да се върнем — заяви Херд.

— Изключено — отсече Слотър. — Горивото ни почти е на привършване, едва ще успеем да се върнем до базата в Садълстринг.

— Моля те, Бил?

— Съжалявам. Най-вероятно това са хората от наземния екип.

Джо не намери смисъл да оспорва, твърдейки, че шериф Рийд все още се намира в своя команден пункт, в основата на планината. Ако бяха тръгнали, той знаеше, щяха да сигнализират за това по радиото.

— Ако можех, щях да направя още един кръг — добави Слотър. Звучеше така, сякаш наистина го мисли. — Но ние осъществихме нашата част от мисията. Намерихме човека. Сега се намираме в състояние на изчерпано гориво и ще паднем, ако не се върнем в базата. В тези планини няма място, на което да мога да се приземя аварийно.

— Добре — примири се Херд. — Да се прибираме — тя отмести на разстояние своя айпад и се върна към попълването на документацията.

Джо не искаше да се намесва. Освен това нямаше търпение да стъпи на твърда земя.

Тогава на екрана пред него избухна светкавица. Последва още една. После още няколко — слаби, далечни и накъсани. Отначало Джо реши, че тези светлинки идват от фенерчета. Но защо спасителите ще примигват по този начин?! После дойде осъзнаването и студена пот го обля. Това бяха изстрели.

— Мисля, че току-що видях убийство — каза той.

Херд погледна рязко към него и Джо усети как самолетът леко трепна, когато и Бил Слотър регистрира думите му.

Джо вдигна поглед от екрана и се втренчи в нищото. През всичките му години работа на открито той никога не бе ставал свидетел на убийство. Буца заседна в гърлото му и той се почувства виновен за това, че по-рано прокле Фаркърс. Дали е бил той или някой друг, човекът не се е криел от Чесната, а от онези три силуета подире му.

Джо знаеше, че няма какво друго да направят с оглед на обстоятелствата. Знаеше и че онова, което току-що бе видял, ще остане с него в продължение на много дълго време.

И се съмняваше, че някога ще види Дейв Фаркърс жив отново.

Две нощи по-рано...

Дейв Фаркърс седеше на най-отдалеченото място от вратата на бар „Стокман“ в Садълстринг, наливайки си доматиен сок в халба с „Корс“. Когато напитката стана достатъчно червена, довърши творението си с малко количество табаско.

Наслаждавайки се на напитката пред себе си, той забеляза как новата барманка Уонда Стейси го наблюдава с крайчеца на окото си. В отговор Фаркърс надигна чашата и погълна почти половината от течността със затворени очи. След това простена от удоволствие.

Фаркърс беше на шейсет и една, с крушовидна форма на тялото си и влажни очи, с буйни бакенбарди и подут нос. Той носеше тежки ловни ботуши, защото искаше хората да знаят с какво се занимава.

— Перфектно — заяви той, облизвайки розовата пяна по горната си устна. — Шибано перфектна червена бира.

— Дори не мога да си представя как пиеш това нещо — отвърна му жената, с ръце на хълбоците си.

— Защото не разбираш какво изпускаш. Червената бира е като лекарство. Ловците прием това всяка сутрин. Лекува махмурлук, главоболие, каквото и да е. Ако ме поканиш зад бара, ще ти покажа как да си приготвиш една.

— Не, благодаря — поклати глава Уонда.

По това време Фаркърс беше единственият клиент с изключение на двамата туристи, довършващи играта си на билиард в задната част на заведението. Той винаги избираше това специално място не защото бе най-навътре в помещението, а защото се намира най-близо до древната диорама, затворена под стъкло, на която мъртви лалугери в малки каубойски костюми играеха билиард на миниатюрна маса. Фактът, че катерицата, навела се, за да направи удара си, бе изгубила с течение на времето и двете си уши, не му правеше впечатление. Сега те изглеждаха просто като малки изсъхнали листенца.

Основната причина да избира това място обаче беше вследствие на избора му от страна на самия бивш шериф на окръга — „Бъд“

Барнъм, — който го предпочиташе дори и за сутрешното си кафе, а именно заради акустиката.

Въпреки че хората, проектирали и построили мястото през далечната 1930 г., едва ли го бяха взели предвид, именно този последен стол на бара получаваше най-ясната звукова картина в целия бар. Седейки тук, можеше да станеш свидетел освен на силния удар при сблъсъка на две билиардни топки и на тихото мърморене на играчите, че дори и на носовото хъркане на собственика в ъгъла до вратата.

Този последен стол беше запазено място на онзи, който обича да бъде в крак с най-новите местни клюки. И този човек беше именно Дейв Фаркъс.

Хипстърите отзад играеха вече два часа, извивайки нервно глави към входната врата всеки път щом тя се отвори. Сякаш мислеха, че някой червендалест каубой ще връхлети върху тях просто ей така, без основателна причина. Когато Фаркъс премина за пореден път край масата им, на път за тоалетната той изръмжа като разгневено куче и видя, че това му действие наистина ги смути.

— Казах ли ти, че ще ходим на лов за лосове утре сутринта? — попита той Уонда.

— Само около четири пъти.

Фаркъс пресуши халбата си и вдигна два от късите си дебели пръсти.

— Още една „Корс“ и нов доматен сок, барман.

— Не ме наричай барман.

— Изглежда чаровната ми офанзива спрямо теб не сработва.

— О, това ли е чаровната ти страна? — подсмихна се тя и той се зачуди дали тази половинчата усмивка е продиктувана от него или от собствената ѝ шега. Вероятно от собствената ѝ шега — заключи накрая. Уонда беше жител на района от години и не беше известна с ловкото си остроумие.

Жената беше обучена за барман от самия собственик Бък Тимберман. Старецът, почти на деветдесет, беше крехък и жилиав и наистина добър довереник. Винаги е бил такъв, Фаркъс знаеше добре, но откакто загуби слуха си, мъжът стана още по-почитан. Сега той

просто кимаше съчувствено към клиентите, разказващи му за несгодите си, грешките си или измамните си съпрузи.

Уонда беше едра жена, която би могла да бъде описана и като сладострастна преди четиридесет години. Въпреки двата си брака бившата родео кралица все още носеше тесни дънки, остри каубойски ботуши и широк колан под дълбоко разкопчаното си деколте. Фаркъс винаги се изкушаваше да подпъхне една стодоларова банкнота между тези гърди, когато се наведеше към него, за да му сервира червена бира, но и знаеше, че ако го направи, тя вероятно ще счупи челюстта му.

— Показвал ли съм ти някога зъба си? — попита я той и тя вдигна поглед от мръсните чаши в мивката, присвивайки очи.

— Какво за него?

— Ще трябва да се доближиш, за да го видиш.

Можеше да се закълне, че тя действително обмисля идеята. Любопитството ѝ беше присъщо.

— Какво да му гледам? — попита Уонда, приближавайки се, и избърса ръце в един парцал.

Фаркъс се озъби и провря нокътя на малкия си пръст във вертикалния прорез на предния десен резец.

— Имаш цепнатина в зъба си... — обяви тя разочаровано.

— Знаеш ли как я получих? — попита той, повдигайки вежда закачливо.

— Не, как?

— Прехапах шнура на въдицата си.

Тя просто се втренчи в него, без да отвърща нищо.

— Аз съм рибар, знаеш, ловя на муха, но съм още по-добър инструктор. Мога да те науча. Жените са по-добри, отколкото мъжете, защото не се подчиняват на пръчката и действат инстинктивно. Мога да те отведе някой път...

Уонда поклати глава и се върна към работата си.

— Не и ако ще получа подобна резка на зъбите си.

Главата му драматично клюмна надолу от упрека ѝ. Той никога нямаше да ѝ признае, че всъщност тази дупка е благодарение на бясно рязане на пирон с пила — история, която едва ли би впечатлила представител на другия пол.

Хипстърите отзад завършиха играта си и прибраха щеките. Излизайки навън, те попитаха Уонда за някой евтин мотел с чисти стаи, безглутенова закуска и безплатен интернет достъп.

— Може да опитате в Денвър или в Сиатъл — каза тя, при което Фаркърс се засмя — две остроумни забележки за една нощ! Но след като младежите напуснаха заведението, жената му се намръщи. Очевидно не я бе спечелил. Ласкателства, истории, а всъщност нищо в замяна...

Той се опита да ѝ разкаже и за пътуването си до Холивуд, за да продаде историята си за това как той и Джо Пикет избягали на косъм от смъртта преди няколко години, когато гората около тях пламнала, но тя изгуби интерес веднага щом установи, че това не го е отвело до среща нито с Леонардо ди Каприо, нито с Дари Кабелджията.

Разказа ѝ и как преди време напътствал няколко наемни войници в планините в търсене на изгубили се техни събрата, но това също не я впечатли. Накрая сподели за онзи момент, в който една лодка с трима мъртъвци на нея буквално го отнесла по течението на реката — и нищо.

В действителност по наклона на главата ѝ той можеше да види, че тя изобщо не му вярва. Дори и когато ѝ каза да пита Джо Пикет. Проблемът е — заключи накрая — че според някой толкова тъп като Уонда нямаше как животът му наистина да е изпълнен с толкова вълнуващи приключения.

Фаркърс погледна часовника си. Дойде в бара в осем, а сега минаваше полунощ. Знаеше, че по заръка на Бък, ако няма клиенти, заведението трябва да затвори в дванадесет, а не в два, и въпреки десетте си червени бири той не очакваше Тимберман да прояви гостоприемство към него.

Фаркърс се загледа в дъното на чашата си със самосъжаление. Това, което някога бе ново преживяване за него, сега се случваше все по-често и интензивно. Без да има реален ден, месец или година, в който да го е реализирал, той съзнаваше, че се намира в прелома на своя живот и че малкото му странни приключения обикновено включват и Джо Пикет. Дори и така автобиографията му, или по-точно

преразказът ѝ, отново се явяваше като отегчителна история за хора като Уонда или онези разглезени филмови „производители“ в Холивуд. В действителност Фаркър беше само от един страничен наблюдател вместо участник. Никой не би си спомнил за него, че е способен на това, с изключение на човека, който, както изглежда, винаги се явяваше на грешното място в грешното време с него.

Положението не беше като да има на кого да остави наследството си...

Дъщеря му се премести в Мисула, за да стане професионална лесбийка и вече изобщо не контактуваше с него, а бившата му съпруга го търсеше, само когато бе прекалено пияна и имаше нужда от пари. Нямаше внуци, които да си го спомнят и да слушат историите му. Че дори и кучето му избяга...

Той вдигна поглед, когато Уонда застана пред него от другата страна на тезгяха. Тя се наведе и той се втренчи в горната част на изпъстрената ѝ с лунички гръд. Беше изпил достатъчно бира, но въображението му изобщо не работеше.

— Аз съм тук, горе — каза тя и погледът му се вдигна към лицето ѝ. — Изпи ни целия доматиен сок.

— О! — Може би това ще бъде неговият завет, помисли си той кисело.

Уонда имаше пълни пухкави бузи и петно от червило на предния си зъб.

— Така че, ако искаш нова червена бира, ще трябва да си я приготвиш с прясно изцеден домати.

— Най-вероятно това ще е всичко за тази вечер — отвърна Фаркър. — Отивам на лов...

— ... на сутринта — довърши тя изречението му. — Вече запомних.

В този момент вратата се отвори и той усети полъх на студен въздух. После до слуха му достигна звукът на нечии стъпки по дървения под зад него.

Понечи да се извърне, за да види новодошлите, но погледът му се прикова в изражението на Уонда. Очите ѝ се разшириха, а устните ѝ придобиха усмивка, толкова провокативна и хищническа, сякаш бе видяла съдържанието на дълго заключен трезор. Фаркър се почувства

така, все едно стои на стотина метра от нея, и то като силует в огледалото за обратно виждане.

— Здравейте, господа — каза тя през него, когато клиентите заеха мястото около масата за билиард.

— Добър вечер — поздрави единият от тях.

Фаркърс погледна в огледалото зад рафтовете с бутилки срещу себе си и видя четвъртитото лице на красив млад мъж с островърха каубойска шапка. Каубоят прокара два пръста по ръба на широкополата ѝ козирка за поздрав към Уонда и изрецитира поръчката си:

— Четири халби „Корс“ и четири шота — гласът му беше висок и носов, но не неприятен. — Ще се настаним в едно от сепаретата отзад.

— Ще ви сервирам — кимна Уонда и праметна коса с опакото на ръката си.

Тя флиртува с този човек по начин, по който никога не го бе правила с него, отбеляза Фаркърс.

— Оценявам това — отвърна каубоят.

Фаркърс не искаше да се обръща. А и нямаше нужда. Знаеше, че са четирима — трима мъже и една жена. Най-лошото нещо, което можеше да направи, е да огледа новодошлите — в този час и в неизгодната си позиция. Те бяха далеч по-млади и по-едри от него и в ушите му изкънтя въпросът:

— Какво зяпаш?!

Каубоят, онзи, който очевидно очарова Уонда, изглеждаше като алфа кучето на глутницата. И някак беше познат, въпреки че Фаркърс не можеше да се досети откъде.

— Даваш ли си сметка кой влезе току-що? — прошепна Уонда към него.

Преди да успее да изкаже каквото и да било предположение обаче, тя се изплъзна иззад тезгяха и с танцова стъпка понесе таблата с поръчки.

— Ще поръчам още едно, преди да затвориш — извика към нея Фаркърс.

Тя завъртя очи с досада и изруга под носа си срещу нахалството му.

Фаркърс седеше там, на магичното си място, подслушвайки как Уонда сервира напитките на групата, седнала в най-отдалеченото сепаре. Той погледна под мишница, когато тя мина зад него, и с трясък постави кенчето бира (без доматен сок) върху плота на бара. Никога преди не я бе виждал да върти така бедрата си.

Той чу, когато тя ги попита какво търсят в града. Оказа се, че са дошли на лов за лосове.

— Лосове? Обичам пържолите от тях, повече от каквото и да е друго месо. Бих направила всичко, за да получа няколко пакета за моя фризер.

Тя никога не би казала това на Фаркърс.

— Е, може би щастието ще ни се усмихне, така че е възможно да извадиш късмет — отвърна каубоят.

— Може би и двамата ще се окажем късметлии — засмя се Уонда и Фаркърс извъртя очи от стола си. — Няма да ви е лесно да ги откриете... — Тя им разказа как като дете ходила на лов с баща си и колко тъжно ѝ станало, след като той отстрелял едно от тези животни и окачил трупа му на едно дърво. По-късно, наслаждавайки се на сочните пържоли, се опитвала да не мисли за тази гледка.

Каубоят от своя страна беше любезен, но и резервиран. Според Фаркърс той просто не желал да бъде груб, но се старал да я разкара.

— Е, пожелайте ни късмет тогава — каза, сигнализирайки, че разговорът им е приключил.

— Пожелавам късмет и на двама ни — засмя се отново Уонда. — Повикайте ме, ако искате по още едно. Заведението черпи.

Когато се върна зад бара, лицето и шията ѝ светеха зачервени.

— Мен никога не си ме черпила — отбеляза Фаркърс.

— Знаеш ли кой е това?! — вместо отговор му отвърна отново тя.

Последвалият разговор в сепарето беше воден — умишлено, според Фаркърс — полушепнешком. И все пак той успя да долови някои от репликите.

— Планът е да бъдем методични. Така както говорихме... — казваше каубоят. — Обграждаме го от всички посоки и удряме. Искам

да го накарам да страда.

Това привлече вниманието на Фаркърс, но той се опита да не го показва. Вместо това отпи от кутията с бира, все още седейки с гръб към тях. Бирата не беше много студена и сметна, че Уонда нарочно му е дала напитка, стояла извън хладилника.

Тогава каубоят каза:

— Чакай малко.

Мъжът се изправи и Фаркърс чу как токовете на ботушите му барабанят по дървения под. Уонда глътна корема си и погледна нагоре с очакване. Но вместо да отиде към нея, каубоят спря до джубокса и пусна няколко монети.

Гарт Брукс и „I’ve Got Friends in Low Places“ огласиха салона, последвани от Блейк Шелтън и „Came Here to Forget“.

След това Фаркърс можеше да чуе само откъслечни думи и фрази, и то в паузите на песните или между тях. Но научи достатъчно, за да се заинтригува.

Да го стиснем като в менгеме...

Следвайте сюжета стриктно...

Не правете глупости...

Гей Мормон няма да разбере откъде му е дошло...

Гей Мормон?! Какво?! Фаркърс не си направи труда да се извини, когато плъзна стола си по дървения под, за да отиде до тоалетната, защото Уонда бе напълно забравила за него. Вместо това тя превъзбудено говореше с приятелката си по мобилния си телефон за случващото се в бара ѝ. Когато мина покрай групата, той кимна с глава и видя, че каубоят е сериозен и сдържан, а лицето му изглежда като струговано — остри скули, широка челюст, тежки вежди. Имаше и двусантиметров белег на лявата си буза, в края на устата, която сякаш му придаваше израз на ненавременна насмешка. Вратът му пък беше толкова широк, колкото и челюстта и той издаваше вид на човек в сурова физическа сила. Носеше светла риза с дълги ръкави, от онези, предпочитани от участниците в родео игрите. Без да спира за поздрав, Фаркърс продължи напред, оглеждайки. От другата страна на масата седяха още двама — с намек за заплаха върху лицата си. Единият беше едър, с широки рамене, кръгло лице и тъмни вдлъбнати очи. Той имаше черна коса, прошарена от сребристи кичури, и голям нос, който изглеждаше така, сякаш е бил разбиван неведнъж. Другият беше по-

събран, с червеникава коса и набола петдневна брада. Той имаше бяла като алабастър кожа и стоманеносиви очи, които прескачаха от каубоя към Фаркърс и обратно.

От позицията си Фаркърс не можеше да види жената ясно, защото тя носеше тъмносива качулка, нахлупена ниско над главата ѝ, и лицето ѝ тънеше в сянка. Тя беше вдигнала ръкавите си нагоре и той забеляза многоцветните татуировки по кожата ѝ.

Когато се върна от тоалетната, Фаркърс не седна обратно на стола си. Вместо това помахаше с ръка към Уонда. Тя притисна слушалката на мобилния си телефон и го изгледа.

— Трябва да затварям. Звънни ми след минутка — каза на приятелката си.

Фаркърс извади портфейла си и когато от джубокса се разнесе звукът от китарата на Джони Кеш и неговата „Ghost Riders In the Sky“ той сигнализира на Уонда да се приближи.

— Това там Далас Кейтс ли е?

— Ти за кого друг го взе?

— Не си представях, че може да се движи наоколо.

— Нито аз, иначе щях да се поиздокарам.

— Мога ли да взема назаем мобилния ти? Моят е без батерия.

— Защо не се научиш да го зареждаш?

— Ще бъда кратък.

С неохота тя му подаде телефона си с предупреждението, че и нейната батерия е на изчерпване.

Тогава Фаркърс тръгна към вратата и погледна към спящия в ъгъла Тимберман.

На тротоара пред бара той вдиша от есенния въздух. Мобилният на Джо Пикет го препрати направо към гласова поща, но Фаркърс не затвори, а заговори директно: Тук има няколко момчета и едно момиче. Не разпознах никой от тях освен Далас Кейтс. Спомних си как изглежда благодарение на родео плакатите, които има в магазина за уестърн дрехи „Уелтън“. Да, три момчета и едно момиче — казах ли го вече?... Както и да е, говорят си шепнешком, но дочух някои неща,

които, нали знаеш?... По дяволите, аз дори не знаех, че Кейтс е излязъл от затвора. Ти знаеше ли?... В началото, когато чух „гей Мормон“, не схванах, но после ме осени. Това не е нечие име, така наричат пазачите в резерватите... Така че... Обади ми се. Утре отивам на лов, но предположих, че трябва да си наясно с онова, което чух. Ако не ти отговоря, ела до лагера, ако искаш... Доведи и коня си, така че, ако хванем лос, да можем да го превозим. И донеси уиски. Информация за уиски — звучи повече от добра сделка... Ние сме горе, в южното разклонение на река Паудър, може би на четвърт миля от гората. Аз и Котън Андерсън... Пич, те наистина говореха глупости за теб. Ще искаш да разбереш подробности, повярвай ми. Като цяло планират да...

Тогава Уонда грабна телефона от ръката му.

— Добре, достатъчно, проклет да си... — и прекрати разговора.

— Не бях свършил — възрази Фаркърс.

— Не ми пука! — каза тя, завъртя се на пети и тръгна към бара.

Веднага след това рамката на вратата се изпълни с телата на Далас Кейтс и по-едрия от двамата мъже.

Фаркърс замръзна на тротоара.

Кейтс отстъпи встрани, за да направи място на Уонда, грациозно грабвайки телефона от ръката ѝ. Когато тя се обърна, за да протестира, той каза:

— Ще ти го върна след минутка, скъпа.

След като влезе, едрият затвори вратата зад нея. Фаркърс знаеше, че няма никакви шансове срещу него, но също така сметна, че все пак може и да успее да го разубеди относно онова, което планира да направи.

Кейтс превъртя екрана на мобилния. На слабата светлина лицето му изглеждаше почти дяволско. Едрият мъж заобиколи Фаркърс отляво, блокирайки по този начин пътя му за бягство.

— Зная кой си — каза Кейтс. — Знам, че се опита да ни подслушаш. Шибания Дейв Фаркърс. Някога баща ми чистеше септичната ти яма и ти веднъж дори му плати за това.

Фаркърс си припомни сутрешните визити на Елдън Кейтс и неговия служебен камион „С & С Септична и канализационна поддръжка“. Спомни си добре и бибипканията на клаксона му, изтръгващи го от тежкия махмурлук.

— Да видим... — продължи Кейтс. — Запомних номера, на който си звънял и ще го проверя по-късно, въпреки че съм сигурен на кого принадлежи.

— Обадох се на жена ми, за да ѝ кажа, че се прибирам — излъга Фаркъс.

— Последния път, когато бях тук, беше съвсем сам. Чудя се коя ли ще се върже на онзи номер с риболова на муха — изсмя се Кейтс. — Едва ли има някой толкова тъп, че да се омъжи за неудачник като теб, Фаркъс.

— Моля те, аз...

Едрият мъж се пресегна към задната част на колана си и започна да се приближава към него, при което Фаркъс вдигна ръце, за да се предпази.

— Рори... — каза Кейтс с предупредителен тон, при което мъжът спря на две крачки от Фаркъс, преструвайки се, че надига панталоните си.

Тогава по улицата зад тях премина пикапът на местната шерифска служба. Автомобилът забави пред бара и Фаркъс успя да разпознае водача като заместник Лестър Спивак. Спивак зае тази си длъжност съвсем наскоро след като Едгар Джес Бонер отиде на по-високо платена работа в Северна Дакота.

Никога досега Фаркъс не се бе чувствал толкова развълнуван от появата на заместник Спивак, както в тази минута. Спивак от своя страна свали прозореца на пътническото място до себе си и ги погледна.

Кейтс се пресегна и потупа Фаркъс по рамото, сякаш казваше лека нощ на стар приятел, и подшушна под нос към Рори:

— Хайде да довършим бирите си... — обръщайки се към Фаркъс, той нареди: — Обърни се и покажи на нашия красив офицер, че всичко е наред.

Фаркъс се подчини и Спивак му помахаше в отговор, продължавайки надолу по улицата.

— Ще се видим отново по-рано, отколкото си мислиш — допълни Кейтс, преди да се върне в бара.

Ръката на Фаркърс трепереше толкова силно, че му отне повече от половин минута, за да плъзне ключа в стартера на камиона си. Нямахше търпение да изчезне дълбоко в планините, далеч от Далас Кейтс.

3

Джо все още не беше осъзнал какво точно видя на екрана на айпада, когато паркира зеления си пикап „Форд F150“ до входната врата на дома си и изключи мотора.

Сцената, разиграваща се наскре горския масив, преминаваше пред очите му като на филмова лента отново и отново. Дори по време на брифинга си с шериф Рийд на летицето той си спомняше за бялата фигура, излязла иззад дървото, бягайки от просветващите звезди зад него. Не беше сигурен, че това е Дейв Фаркърс — както съобщи и на Рийд, — нито че трите фигури, движещи се през гората, наистина са убили някой. Това бе само плод на предчувствие.

Обезпокоителен беше и фактът, че единствената светлина от къщата му идва от дневната и спалнята на Луси. Обикновено, когато се качваше в планината, жилицето светеше като параход през тъмна река.

Така беше, когато най-голямата му дъщеря Шеридън — на двадесет и три — се върна за кратко у дома, след като завърши университета в Уайоминг предходната пролет. И когато Ейприл — на двайсет — все още не беше приета в Северозападния колеж в Пауъл.

Шеридън си „взе почивка“ след колежа и започна работа в едно ранчо за гости, доста висок клас, извън Саратога, Уайоминг. Нито Джо, нито Мерибет знаеха какво точно означава това. Според него Шеридън просто не е била наясно какво да прави с живота си. Въпреки това тя като че ли се наслаждаваше на работата си, макар и доста продължителна като часове, а понякога и с неразумни желания от страна на гостите, които плащаха над 1500 щатски долара за една нощ далеч от цивилизацията. Шеридън често се шегуваше, че това всъщност е било ежедневието ѝ, докато расте, за което не бе заплатила и цент.

Ейприл пък изненада всички, като кандидатства и получи стипендия от колежа по родео — специалност мятане на въже. Момичето беше успяло да спести достатъчно пари, работейки в местния магазин за дрехи, и си купи ласо, за да участва в състезанията, провеждани в Уайоминг, Монтана, Айдахо и Дакота.

Осемнадесетгодишната Луси, ученичка последен курс в гимназия „Садълстринг“, също бе напуснала семейното гнездо за около седем месеца. Тя беше може би най-чувствителната и интуитивна от трите момичета и се чувстваше едва ли не неудобно да живее все още с родителите си. Мерибет нямаше друга възможност, освен да се примири, въпреки че сподели с Джо, че връзката ѝ с Луси е станала много по-силна, откакто двете ѝ по-големи сестри си тръгнаха и липсата на най-малката се усеща ужасно силно.

Джо отвори вратата и се огледа. Лабрадорът Дейзи седеше в хола, наблюдавайки го.

— Тежка вечер? — попита Мерибет, когато Джо събу ботушите си и свали широкополата си шапка „Стетсън“.

— Да...

Тя седеше на масата в трапезарията, подреждайки висока купчина папки с документация. Русата ѝ коса беше опъната в опашка, а диоптричните ѝ очила я караха да изглежда още по-млада. По стъбълцата сено, полепнали по крачолите на панталона ѝ, можеше да се разбере, че наскоро е хранила конете.

— Купих пиле на път за вкъщи тази вечер. В хладилника е — каза тя. — Реших, че може да обядваш утре от него.

— Благодаря! — Джо не отказваше пържено пиле. — Още работиш...

Мерибет се облегна назад и отпи от чаша с червено вино.

— Налага се. Бюрократщината е страшна.

Джо кимна и хвана здраво гърлото на бутилка с бърбън.

Като директор на окръжната библиотека Мерибет извършваше координацията по изграждането на нова сграда, финансирана от облигационен заем, гласуван на заседание миналото лято. Това беше и кулминацията на дългогодишна усиленна работа по убеждаване на гражданите, че им е необходима нова библиотека. След два неуспешни опита заемът най-накрая беше отпуснат и сега тя се чувстваше длъжна да направи всичко по силите си и да се увери, че учреждението ще бъде завършено в срок, в рамките на бюджета.

— Ще ти направя място... — каза тя, премествайки някои от папките настрани.

— Не се притеснявай — поклати глава Джо и изля от течността от бутилката в чаша с лед. После отвори хладилника и си взе едно

пилешко бутче.

— Сериозно? — ококори се Мерибет, наблюдавайки го внимателно. — Ще вечеряш над мивката с чаша бърбън? До там ли се стигна?

Шегуваше се... Почти.

— Връща ме назад в дните ми като ерген.

— Едва ли си могъл да си позволиш бърбън тогава.

— Права си.

— Е, кажи, намерихте ли Дейв Фаркърс?

— Мисля, че да.

— Това е добра новина.

— Не съвсем...

След като ѝ разказа набързо за полета и онова, което видя и чу на екрана на устройството за проследяване, тя тъжно поклати глава, стана и си наля втора чаша вино. Нещо, което си позволяваше рядко. Изглеждаше смутена, така както се чувстваше и той самият.

— Мислиш ли, че стрелците са го намерили заради вас?

— Това е, което ме притеснява — кимна Джо. — Може да сме привлекли и насочили вниманието им.

— Не се обвинявай. Не си знаел, че са го следили, нали? А и няма как да си сигурен, че това действително е бил Дейв.

— Така е. Но който и да е бил, аз просто си седях там и гледах. Това ме кара да се чувствам... мръсен. Видях нещо, което не би трябвало да виждам... Видях последните секунди от живота на човек...

Мерибет потръпна и отпи. Някога определяше Фаркърс като „магнит за неприятности“ заради необичайната му способност да попада в средата на всевъзможни опасни ситуации отново и отново. Също като съпруга ѝ.

— Но ние знаем кой го е направил, нали? — попита тя.

— Не можем да сме сигурни...

Тя се наведе напред и сниши тон, тъй като Луси беше в спалнята си, надолу по коридора, и не искаше да ги чуе.

— Бил е Далас Кейтс.

— Той е номер едно в заподозрените, да.

— Арестуван ли е?

— Не. И не мога да гарантирам, че ще бъде.

— Спри да бъдеш праволинеен и помисли малко — скастри го Мерибет. — Знаем, че Далас Кейтс е излязъл от затвора преди няколко месеца. Очаквахме това да се случи. Страхувахме се, ако трябва да бъде точна. После получи и онова съобщение от Дейв... Може би Далас го е видял и е разбрал, че се е свързал с теб. Може затова да е тръгнал с приятелчетата си след него.

Джо кимна.

— Знаем, че Далас е способен на всичко. Че най-вероятно ще дойде и за нас — допълни тя. — Трябва да говориш с Майк Рийд да ги арестува още утре.

— Не е толкова просто — оспори Джо.

— Наясно съм, че не е. Трябват ти доказателства и причина. Знаем. Но също така знаем, и двамата знаем, че те са го направили. Знаем и защо. Така ли е? Налага се да прекъснеш това още докато е в зародиш, преди проблемът да се задълбочи.

— Кое трябва да се прекъсне в зародиш? — попита Луси от коридора. — Връщането на Далас Кейтс в града ли?

Джо и Мерибет се спогледаха.

Преди близо две години Ейприл беше намерена пребита и захвърлена встрани от главния път, извън Садълстринг. Като непосредствен заподозрян бе посочен местният родео шампион Далас Кейтс, с когото момичето беше избягало по-рано. Елдън и Бренда Кейтс, родителите на Далас, се бяха борили за сина си със същото усърдие, с което се бориха и да убедят обществото, че той заслужава да му бъде оказана специална чест като първенец в родео класиранията из страната.

Бренда, в частност, винаги бе негодувала, че жителите на Садълстринг подценяват семейството ѝ, и се противеше на решението им да НЕ издигнат указателна табела с надпис: „САДЪЛСТРИНГ, ДОМ НА СВЕТОВНИЯ ШАМПИОН ПО РОДЕО ДАЛАС КЕЙТС“, на входовете и изходите на града.

Мина повече от година от процеса, на който Джо даде показания, а няколко месеца по-късно пък я намери паднала по гръб на пода на семейната им изба. Съпругът ѝ Елдън бе притиснат под нея — вече мъртъв. Ръцете и краката на Бренда бяха изкълчени в нелицеприятна

позиция. Роклята ѝ, с флорален мотив, беше нагъната нагоре, над огромните ѝ бели бедра и тя — физически неспособна да я поправи — се взираше с дивашки омразен поглед в Джо.

Той никога няма да забрави студа, който премина през тялото му в онзи момент. Нито вината, която изпита като свидетел на това ѝ абсолютно унижение. Момент, помисли си той, в който тя вероятно е пожелала да бъде мъртва като съпруга си и по-големия си син. Момент, в който най-вероятно е пожелала същото и на другия си син — Далас.

За съжаление обаче на Бренда ѝ се случи най-лошият сценарий — да бъде в пълно съзнание, а Джо да се окаже очевидец на този позор...

За нея не беше от значение, че семейството ѝ прекара десетилетия наред, отчуждавайки се от съседите си и от останалата част на страната като цяло. Елдън беше известен с измамите си и единственото нещо, което го държеше в бизнеса с канализации, бе липсата на конкуренция. Той, както и най-големият му син — Бул, се държаха войнствено и враждебно с всички и вандалстваха из местните ловни лагери, взимайки събраните трофеи за себе си или за клиентите си.

Бул и вторият му брат Тимбър бяха смущаваща комбинация и добри познайници на полицията. Тимбър в действителност беше и предшественикът на Далас в щатския затвор, задържан по обвинение за въоръжен грабеж.

Далас, от друга страна, беше замесен, но не и арестуван за инцидент със сексуално нападение на нова ученичка в гимназията. Случаят доста наподобявал този на Ейприл...

Така, за повече от двадесет години, първата мисъл на всеки щатски служител за всичко лошо, случващо се в окръг Туелв Слийп, бе: „Обзалагам се, че някое от момчетата Кейтс има пръст в това...“

Джо беше убеден, че Далас е отговорен за нападението над Ейприл, въпреки че някои от вещите ѝ бяха открити у местния злодей Тилдън Къдмор. Момичето от своя страна не можеше да хвърли повече светлина по въпроса, тъй като се намираше в състояние на медикаментозна кома. Всички реални доказателства също сочеха за друг извършител, а самия Далас пледираше, че по време на случилото се, се е възстановявал от родео травма в семейната ферма. В резултат на всичко това полицията арестува Къдмор, който по-късно в открито

съдебно заседание призна за престъплението, но се обеси в килията си, преди да успее да бъде осъден.

Въпреки доказателствата, сочещи към Къдмор, Джо проведе собствено разследване, което предизвика верижна реакция, довела до смъртта на двамата по-големи братя на Далас — Бул и Тимбър, както и на баща им Елдън. Джо уби Бул при самозащита, а Тимбър падна — или го бяха хвърлили — от болничния балкон в Билингс. Бренда, сега инвалид, излежаваше доживотна присъда в женския затвор в Уайоминг за отвличане и заговор за убийство.

Далас Кейтс пък беше тежко ранен от самия Джо и по-късно осъден по обвинение на окръжния прокурор Долси Шалк за безпричинно умъртвяване на едър дивеч или по-специално пет лоса, които Кейтс беше разкъсал до смърт в снега близо до семейната ферма в подножието на планините Бигхорн. Варварското деяние се причисляваше към член 23-3-107 от разпоредбите на „Уайоминг Гейм и Фиш Департамент“ и предвиждаше конфискация на превозните средства и оръжията, използвани в престъплението, както и загуба на ловния лиценз. Но след като Далас на всеослушание обеща възмездие над Джо, окръжният прокурор настоя и за изпращането му в щатския затвор в Роулинс. Съдия Хюит се съгласи с нея и осъди Кейтс от една до три години.

В действителност Далас Кейтс лежа дванадесет месеца и половина.

Време, през което Джо, Мерибет, трите момичета и правоприлагащата общност в окръг Туелв Слийп бяха в повишено внимание.

Джо се свърза с всеки рибар и ловен лагер, предупреждавайки ги да бъдат бдителни, в случай че Далас се появи. Той купи револвер „Смит и Уесън“ 0.38 калибър за Мерибет и по флакон сълзотворен газ за трите момичета. Мерибет и Долси Шалк често яздеха заедно и за изминалата година двете тренираха усърдно на стрелбището.

Т. Клетус Глат, редактор на „Садълстринг Раундъп“ загубил редица работни места в много от големите вестникарски компании заради своя отблъскващ характер, съзря потенциал и гръмкост в евентуалното завръщане на Кейтс. Той направи кратко проучване на съдебното дело и дори написа уводна статия, озаглавена: „Дали Далас Кейтс ще се завърне, за да потърси отмъщение?“

И това може би бе станало...

Джо, озовал се в центъра на този порочен кръг, имаше усещането, че примката около него се затяга. Беше твърдо убеден във вината на Далас. Самата Бренда считаше сина си за виновен, въпреки че го защити с всеотдайната свирепост на мечка гризли, защитаваща малкото си.

Това, което Джо никога не успя да реализира, обаче е колко катастрофално ще се окаже оцеляването на Кейтс. Ноци поред той се поставяше на мястото на каубоя, мислейки какво би направил с отговорника за смъртта на братята и на баща си, за осакатената си майка, да не говорим за пропадналата му кариера като родео шампион.

Джо напълно разбираше защо Далас иска да си отмъсти.

И в това се криеше проблемът.

— Къде чу, че Далас Кейтс се е върнал в града? — Мерибет попита Луси.

— Видях го във Фейсбук. Някой го е засякъл да шофира по околоръстния път.

Луси се е превърнала в красива млада жена, отбеляза Джо с тревога. Елегантна и руса, тя често биваше подценявана от останалите, но никой от тях не знаеше колко одухотворена всъщност е. Израснала в сянката на по-големите си сестри, тя се научи да мълчи, да слуша и да се движи по периферията. Повече от всеки друг беше наясно със случващото се в семейството им. Повече дори и от Мерибет. Беше се научила да оцелява, без да изпъква. Фактът, че се смущаваше от избора ѝ за Кралица на красотата на гимназията, говореше достатъчно за характера ѝ.

— Ние просто си говорим за Далас — каза Мерибет. — Не сме сигурни, че се е върнал, но се съмнявам, че няма да го направи — тя се обърна към Джо. — Ето защо трябва да бъде арестуван.

— Нека първо помислим — отвърна той. — Знаеш какво се случи последния път, когато тръгнахме директно срещу него. Пренебрегнахме очевидното.

— Тогава какво? — попита Луси. — Наясно съм, че не можеш просто да отидеш и да го задържиш...

— Така е — кимна Джо. — От друга страна, той може би вече извърши едно престъпление.

След като ѝ разказа какво видя в самолета, продължи:

— Ще се срещна с шерифа и екипа му утре и ще отидем в планината, за да потърсим тялото на човека, за когото предполагахме, че е Дейв Фаркър. После ще решим какво да правим.

— И ако се окаже дело на Далас Кейтс... — започна Мерибет.

— Ще го арестувате и ще го хвърлите в затвора до живот — довърши Луси, не съм убедително. — Ще пиша на Ейприл и Шеридън. Добре е да са наясно, че може да е наоколо.

— Добра идея — кимна Мерибет.

— Дръж и сълзотворния газ подръка — каза Джо. Беше провеждал инструкциите си толкова много пъти, че всички знаеха как биха завършили те.

— Понякога оставам с впечатлението, че ти е жал за него — каза по-късно Мерибет, оглеждайки се в огледалото в банята.

— За кого? За Далас ли?

— Кое име обсъждахме тази вечер?

— Предполагам, че ми се иска нещата да се бяха развили по друг начин — отвърна ѝ той, сортирайки дрехите си за следващата сутрин. Налагаше се да стане в четири и половина, за да се срещне с шериф Рийд в командния център в шест. Сутрин в планините беше студено.

— Няма как тепърва да ги променим — каза Мерибет. — Далас е този, който може да направи това, отказвайки се от последващи действия. Трябва само да се замисли. Бренда забърка тази бъркотия. Вината трябва да бъде хвърлена върху нея, не върху теб. Или просто да бе открил пътя си към Бог в затвора — да прости и да забрави...

Джо седна на леглото — както обикновено тя беше права...

— Разбирам защо постъпва така. Аз бих бил същият с майка като Бренда Кейтс. Но ако се опита да навреди на някого от семейството ми, нещата ще се развият като в истинския Див запад — бързо и скорострелно — Далас Кейтс ще умре.

— И никой в тази долина няма да се възпротиви — отбеляза Мерибет.

Джо погледна встрани. Знаеше, че това е така. Знаеше също, че и ще трябва да бъде изключително внимателен.

Повече от всеки друг, той трябваше да се увери, че е в правото си.

Снегът започна да вали в средата на сутринта. Снежинките се носеха на талози през клоните, сякаш току-що пулверизирани капчици, и приличаха досущ на тези в края на пролетта по високите части на гората.

Джо дръпна юздите на коня си Тоби и спря в една малка поляна. Искаше да облече шлифера си, преди дрехите му да се напият. Знаеше, че може да се довери на животното, и спокойно разви якето. За разлика от него другите коне, които е яздил, се паникьосваха при подобен род действия. Дългогодишният му опит в занимания с контузени и ранени ловци бе показал, че едно обикновено развиване на палто или одеяло кара конете да изпитват известна нервност. Внезапно движение — или в някои случаи просто самотен найлонов плик, уловен в клоните на някое дърво — можеше да предизвика първичен инстинкт за самосъхранение в тези планини.

Един по един другите ездачи също спряха конете си, за да се облекат. Екипът се състоеше от общо шестима мъже и седем коня — един в резерва за намерения. Това бяха заместник-шерифът Лестър Спивак и двамата му помощници Джъстин Уудс и Райън Щек. Щек беше съвсем нов кадър, дошъл направо от правния колеж на Уайоминг. Гари Норууд, окръжен следствен експерт, който вероятно никога досега не се беше доближавал до кон, и Котън Андерсън — последният, видял Дейв Фаркъс жив.

Спивак, заемал преди това позицията на главен следовател в Източна Пенсилвания, беше компактен и енергичен човек със силен и отчетлив източен акцент. Въпреки че никога не е живял в планина, Джо беше впечатлен от бързата му адаптация. Източна Пенсилвания също е ловен район, казваше Спивак, така че преходът не ми е толкова труден, колкото смятах, че ще бъде.

Мъжът наскоро се премести в къща извън града със съпругата и децата си и вече бе купил два стари коня. Акцентът му също се смекчи и думите вече не излизаха така насечено от устата му освен в моментите, когато е развълнуван.

Спивак беше оторизиран от шериф Рийд като официален главатар на екипа по издирване и спасяване, въпреки че той оставяше Джо да определя маршрута и процедурата по извършване на операцията, тъй като все още не познаваше добре планините. Тяхната основна цел бе да стигнат до мястото, локализирано от GPS координатите на гражданския въздушен патрул предишната нощ, и по възможност да установят местопрестъплението. Вторичната им цел бе да се измъкнат, преди първата голяма зимна буря да удари.

Нещо, в което вече се бяха провалили.

Шериф Рийд остана в командния център в лагера. Мъжът беше осакатен от куршум няколко години по-рано, по време на изпълнение на служба, вследствие на което изгуби краката си. Въпреки че той беше повече от способен да изпълнява всичките си задължения и отговорности до степента, в която му позволяваше инвалидната му количка, както и специално оборудваното седло, ездата през гъсто залесената гора бе твърде непрактична в случая и сериозно щеше да ги забави.

Ето защо Рийд поддържаше радиокontakt със Спивак и Уудс и проследяваше напредването им върху топографската карта, разстлана на масата за пикник пред него. Той също така бе инструктирал екипа да се върне в базата, ако бурята връхлети по-рано, защото не искаше да рискува безопасността и живота им.

— Не знам как правите това, хора... — простена Норууд. — Задникът ми ме боли ужасно, а вътрешната страна на бедрата и слабините ми вече изгубиха чувствителност.

Експертът слезе от коня си и се наведе, подпирайки ръце в коленете си. Това му движение накара юздите да се плъзнат върху мократа трева.

— За първи път ли яздиш? — попита Джо, пресягайки се, за да ги вдигне.

— За първи и последен, ако зависи от мен.

— Ще трябва и да се върнем.

— Благодаря, че ми напомни — възнегодува той.

Обратно на седлата, Джо пришпори леко Тоби, за да настигне Котън Андерсън. Той беше в началото на шейсетте и имаше гъсти бели

мустаци, които блестяха от влагата на падащия сняг. Върху главата си носеше широкопола шапка с ръб тип Гъс Маккрей и червена копринена кърпа, подаваща се над непромокаемото му яке. Джо го познаваше бегло от времето, когато го глоби за риболов без разрешително.

— Как стана така, че се изгубихте един друг? — попита Джо след кратка дискусия за това колко нещастни са конете по време на снежна буря.

— Аз и Дейв ли?

— Да. Бях решил, че ще ловувате заедно.

Котън въздъхна.

— Обикновено е така. Взимаме дървен щит и докато единият го държи, другият се прицелва в животното. Или пък заемаме позиция нагоре в скалите, където имаме видимост към поляните, и чакаме лосовете да излязат на паша.

— Но не и този път — отбеляза Джо. — Какво ви накара да промените стратегията?

Котън се огледа предпазливо, но не отговори. Джо познаваше добре това изражение. То беше на човек, съзнаващ, че е хванат в нарушение. Мъжът до него обмисляше дали да каже истината, или да измисли друга история.

— Ние сме просто двама души, които търсят Фарк, нали така? Не сме ловци на лосове и патрулиращи?

Джо потисна усмивката си.

— Не съм патрулиращ, но винаги съм дежурен. Възможно ли е да ме питаш дали бих те глобил, ако ми признаеш, че си нарушил закона?

— Предполагам.

— Зависи от това колко лошо е деянието.

— Не арестува ли веднъж губернатора за това, че лови риба без лиценз?

— Ммм, да.

— Ето...

Последва кратка пауза и накрая мъжът все пак реши да проговори.

— Знаеш къде се намира лагерът ни, нали? На брега на южното разклонение?

Джо кимна.

— Мисля, че да. Има поляна в близост до голяма гранитна скала с огнище и обособено място за игра между дърветата?

Джо не спомена разхвърляните празни кутии от бира, нито счупеното стъкло из калта. Той ненавиждаше мръсните лагери. Фаркът от своя страна беше известен с нехайството си.

— Това е. Не е кой знае колко уютно. Фарк го е използвал някога, когато е бил водач. По-важното е, че можем да стигнем дотам с колите си и да разпънем палатките и вентилаторите си, така че никой да не ни притеснява.

Вентилаторите в лагерите привличаха мечки и други хищници, затова — по принцип — се налага храната да бъде окачвана поне на десет стъпки височина и около стотина извън самия лагер. Но Фаркът не беше само мързелив, той беше и от старата школа и предпочиташе да стреля по гостуващите мечки, вместо да предотврати появата им.

Джо прехапа езика си:

— Продължавай.

— Сигурен ли си, че няма да ми напишеш акт?

— Зависи от онова, което си направил.

— Това не е много спортменско, нали знаеш.

— Зависи докъде ще реша да стигна.

Котън завъртя очи и духна с отвращение през носа си.

Според Джо двамата с Фаркът бяха добър ловен екип. Допълваха се един друг.

— Добре, добре... Когато се позиционирахме в лагера, се огледах и да пукна, ако лъжа, там, между дърветата, видях лос с малкото му. Точно там! Знаеш ли колко е необичайно това?! Знаех, че ще избягат, ако сляза от камиона, затова останах вътре и — той опипа кобура на пистолета на колана си — стрелях...

Джо поклати глава. Стрелба по лосове с „Колт М1911“, калибър .45, и то от вътрешността на превозното средство, си беше чисто нарушение.

— Знаем... знаем — закима Котън, преди Джо да заговори. — Трябваше да сляза и да използвам пушката си. Животното избяга веднага щом ме видя. Така или иначе пистолетът нямаше да ми свърши работа — Джо не каза нищо и това накара Котън да заговори по-бързо и нервно. — Знаех, че поне съм го ранил. Не бях наясно докъде е успял

да стигне, докато не тръгнах след него... Така че, вместо да помогна на Фарк за лагера, както обикновено, аз взех пушката си и проследих кървавата диря. Вървах осем часа, но така и не намерих нищо.

Джо погледна към него и Котън отклони поглед в страни.

— Не исках да ти казвам това — продължи Котън — не защото ме е страх, че ще ме глобиш, а защото беше глупаво. Ранех животното, а не успях да го намеря. Беше ми нужна повече светлина, затова просто реших да се върна обратно. Но когато стигнах лагера, Фарк не беше там. Точно както казах и на шерифа. Мислех, че ще се появи всеки момент, защото беше оставил пържолите отвън и всичко останало... но той не го направи...

— По кое време горе-долу се върна в лагера? — попита Джо.

Котън вдигна глава и погледна небето.

— Около час преди да се стъмни. Значи някъде към пет и половина.

— Потърси ли го на следващата сутрин?

Котън сви рамене.

— Обикалях около лагера в продължение на часове, но и не се отдалечавах много. Нямах идея в коя посока точно е тръгнал. Не исках аз самият да се изгубя, а и очаквах по някое време да се върне, все пак... Накрая реших да го потърся по мобилния.

— В края на краищата намери ли мъртвия лос?

Котън погледна към ръцете си.

— Не.

— Мислиш ли, че снощи тук може да е имало и други хора?

— Май чух двигател в късния следобед. Тръгнах към седем да търся животното, значи е било около четири и половина. Но не мога да кажа дали звукът е идвал от запътило се към лагера превозно средство или обратно.

— Фаркъс спомена ли ти нещо за това, което е чул в бара предишната нощ?

— Разбери, ние почти не сме разговаряли. Пътувахме дотук в различни коли, по различно време. Разменихме едва три думи на сутринта, преди да тръгнем. От мига, в който стигнахме лагера и аз тръгнах след лоса, не сме се виждали. Знаеш ли какво ми каза последно?

— Какво?

— Ами... Първо ме наруга, че няма да му помогна, а после каза: „Котън, глупак такъв, простреля животното в задника. Джо Пикет ще ти извие врата, ако разбере.“

— Бил е прав — отбеляза Джо. — Но ще изчакам всичко това да свърши и тогава.

Котън изстена.

— Трябваше да си държа устата затворена.

— Не — каза Джо. — Трябваше да убиеш лоса, вместо да го оставяш да умре в мъки пред малкото си.

— Да не би да мислиш, че се чувствам добре заради тази си постъпка? — Джо беше изненадан да види влагата в очите на мъжа, когато той се обърна към него. — Да не би да мислиш, че съм горд от факта, че оставих приятеля си сам?

Джо не отговори.

— Фарк е прав — заключи Котън. — Ти наистина си голям гадняр.

— Котън каза, че е чул друго превозно средство около четири, четири и половина вчера следобед — каза Джо на Спивак, след като бе забавил Тоби така, че заместник-шерифът да го настигне.

Андерсън продължи да язди напред, мърморейки под носа си.

— Не мисля, че го е споменал пред шерифа — отвърна Спивак. — Това е важна информация за нас...

— Определено.

Двамата яздеха един до друг и Спивак се приведе, проговаряйки тихо.

— Смяташ ли, че Котън има нещо общо с това?

Джо поклати глава.

— Не... Ако не друго, той със сигурност е по-тъп, отколкото Фаркъс. Мързелив, също. Опитвал се е да проследи ранен лос, вместо да помогне в работата около лагера. Тръгнал си е, когато търсенето ни започна снощи.

— Четири и половина... — повтори Спивак. — Можем да приемем, че това е часът, в който Далас Кейтс се е появил, за да се изправи срещу Фаркъс. Освен това можем да предположим, че Кейтс е паркирал колата при тези на Фаркъс и Андерсън, отрязвайки им по

този начин пътя за бягство. Това значи, че е отишъл пеш до лагера и е подгонил Фаркърс...

— Може би — кимна Джо. — Котърн каза, че е установил липсата на Фаркърс към пет и половина, когато се е върнал от търсенето на лоса.

— А слънцето е залязло в... шест и половина? — попита Спивак.

— Ммм, да. Шест четиридесет и една, за да бъдем точни.

Когато Спивак го изгледа, Джо дообясни:

— Следя времето стриктно, защото е незаконно да се стреля по животните тридесет минути след залез-слънце.

— О, ясно... В такъв случай имаме основа за евентуален график. Това означава, че бедният кучи син Фаркърс вероятно е бил преследван цялата нощ и целия следващ ден. Не са успели да го открият до снощи, което ме навежда на някои мисли... Първо, Кейтс е бил твърдо решен да намери Фаркърс, без значение колко време ще му отнеме това. Това говори за сериозен аргумент. Второ, Кейтс познава тези планини достатъчно добре, за да остане по тъмно и да следи човек, който пък е прекарал цял живот тук.

Джо кимна в очакване на продължение.

Гладко избърснат и с колосана униформа, Спивак изглеждаше свеж и чист дори и след часове езда. Според Джо той беше роден за полицаи. Семейството му се беше включило безпрепятствено в местната църква и в общността като цяло. Заместник-шерифът и съпругата му имаха дванадесетгодишна дъщеря на име Кейтлин, която беше гениална гимнастичка. Всеки уикенд те ходеха на състезания, които тя обикновено печелеше. Лестър неведнъж бе казвал, че момичето му има потенциал да бъде олимпийец, ако имаха възможността да я изпратят в елитен лагер. Джо, подобно на много други в Туелв Слийп, смяташе, че именно Спивак ще замести шериф Рийд, когато се пенсионира.

— Знаеш ли... аз отчасти се обвинявам за това — каза Спивак.

— За кое?

— Видях Фаркърс пред бар „Стокман“ в нощта, преди да отиде на лов. Обикалях района и го засякох с още двама мъже. Сигурен съм, че този с шапката беше Далас Кейтс, но другия не го познавам.

Джо се заинтригува.

— Знаеш как е — въздъхна Спивак, — когато вършиш това от дълго време, понякога имаш предчувствия... Като ги видях да стоят близо един до друг на тротоара, си помислих, че или са близки приятели, или са готови да се сбият. Фаркърс изглеждаше напрегнат, все едно се готвеше да поеме удар. Но когато се приближих, Кейтс и другият мъж се отдалечиха, а Фаркърс ми помахаше, давайки вид, че всичко е наред. Трябваше да спра, но те не ми дадоха причина за това, а и шериф Рийд ни е предупредил да не закачаме невинни граждани без основателна причина. Но ако имаше поне някакъв намек, щях да поискам личната карта на Далас Кейтс и така щяхме да сме сигурни, че се е върнал. Той можеше да се уплаши и да не предприеме по-нататъшни действия.

— Не трябва да обвиняваш себе си за това — успокои го Джо.

— Знам. Но имах вътрешно усещане, че нещо ще стане. Трябваше да му се доверя.

Джо пожела мъжът наистина да го бе направил, но не искаше да го изрича. Това само щеше да засили неприятното чувство.

— Говорих с Уонда Стейси тази сутрин — продължи Спивак.

— Бък Тимберман я е наел като барман. Грешен избор, ако питаш мен, но това да си остане помежду ни. Както и да е, Уонда каза, че би могла да идентифицира Кейтс, ако го види отново. Описа и другите две момчета, били с него в бара онази нощ. Единият бил едър с изкривен от счупвания нос, а другият приличал на невестулка. Имало и момиче, което обаче не успяла да огледа добре.

— Това ли е най-доброто описание, което може да даде? — попита Джо. — Счупен нос и невестулка?

Спивак изсумтя.

— Не мисля, че Уонда е обърнала внимание на някой друг освен на Далас Кейтс.

— Аха... — кимна Джо. — Виждал съм какъв ефект има той върху жените.

— Обзалагам се, че е така — отвърна Спивак.

— Значи Кейтс е бил единственият местен, иначе Уонда би познала и другите. Това е интересно.

— Може би Далас си е вербувал помощници — каза Спивак.

— Този харизматичен кучи син винаги е привличал хора около себе си още от гимназията.

Джо изсумтя.

— В такъв случай можем да заключим, че онази нощ в бара Кейтс и приятелчетата му са обсъждали нещо, на което Фаркърс е станал неволен свидетел. Взимам предвид и съобщението, което ти е оставил. Това може да е мотивът.

Конят на Спивак бе избързал леко напред и Джо цъкна с език, за да сигнализира на Тоби да ускори малко.

— Когато Уонда е казала, че с Далас Кейтс е имало още двама мъже и една жена, това означава, че всички са дошли заедно или че са се срещнали направо вътре? — попита той.

— Останах с впечатлението, че всички са дошли заедно и са останали така, докато Фаркърс не се е прибрал. Но ще трябва да обсъдя това още веднъж с нея.

Джо кимна, но не каза нищо.

— Трябва да намерим тези копелета, преди да са наранили още някой — заяви Спивак с напрегнат тон. — Далас Кейтс е като рак за добрите хора в този окръг. Той произхожда от семейство на боклуци и е отровен за всеки, до когото се доближи. Не искам моето красиво момиче да расте на място, където ще се среща с подобен род хора.

Джо беше изненадан от тези думи. Никога не бе виждал досега заместник-шерифа да говори с такава пламенност.

— Нека не се отклоняваме от правомощията си — успокои го той. — Спомни си какво стана последния път.

— Това, което се случи, бе, че семейството на Кейтс обяви война и я загуби. Ти най-много от всички трябва да си съгласен с мен относно това, не е ли така? — Спивак се наведе напред в седлото си и се вгледа в лицето на Джо. — Семейството ти беше засегнато от клана Кейтс повече от всеки друг тук.

— Така е.

— Всички знаем какво каза той, преди да го изпратим към Роулинс. Как ще се върне тук някой ден, за да си отмъсти. Както изглежда се е подготвил.

— Нека просто се уверим, че вършим всичко според закона — каза Джо. — Това, което искам да кажа, е, че няма да тръгна след него без доказателства. Причината той да прекара по-малко от две години в затвора е, защото взехме грешната посока. Далас е умен. Той е наследил Бренда, не Елдън и няма да ни се даде лесно. С радост ще ни

повлече надолу със себе си, ако му се дадем. Просто казвам, че трябва да стъпваме внимателно и с едно на ум.

Спивак погледна Джо с изненада.

— Не знаем какво са обсъждали и какво е чул Фаркърс — продължи Джо. — Не знаем дали Далас е тръгнал след него, нито че го издирва, за да го убие. Ние дори не знаем дали онзи, когото видях на екрана, е Фаркърс. Ето защо мисля, че трябва да сме наясно с тези неща, преди да правим заключения и да поставим Далас Кейтс на прицел — обясни Джо.

— Какво искаш да кажеш? — Спивак очевидно беше обиден.

— Просто казвам, че трябва да действаме умно. Приемаме, че е Кейтс, но ако се окаже, че грешим? Преследвам група браконieri от два месеца и не съм постигнал никакъв напредък. Какво става, ако Дейв е видял нещо и сега нарушителите са решили да тръгнат след него?

Спивак поклати глава.

— Джо, готов съм да приема всяка теория, в която има смисъл, ако доказателствата я поддържат. Не съм тук, за да се прицелвам в някой конкретно. Аз съм добър полицаи. Разбирам си от работата.

— Добре.

— Разочарован съм от факта, че подобно нещо ти е минало през ума. Всичко, което следвам, е логиката и фактите, с които разполагаме досега.

— А те не са много, Лестър — кимна Джо.

— Всички трябва да сме на една страна. Няма да приема някое от момчетата ми или от спасителния екип да поставят под съмнение това, което правя.

— Разбирам.

— Наистина ли, Джо?

Преди той да успее да отговори, радиото на Спивак изпраща. Шериф Рийд искаше да се запознае с тяхното местоположение.

Джо използва възможността да отпусне юздите, така че да даде преднина на Спивак. Бяха говорили достатъчно, реши той.

Снегът се усили, когато Джо забеляза трите гарвана, обикалящи над дърветата няколкостотин метра пред тях. Той знаеше, че

присъствието на тези птици означава, че наоколо има нещо мъртво. Именно така беше разпознавал местопрестъпленията години наред.

Той привлече вниманието на Спивак и се наведе напред в седлото си, за да посочи птиците. Спивак направи проверка на координатите върху преносимия си GPS.

— Пристигнахме — каза той на останалите, при което Джо се напрегна и провери оръжията си. Неговия „Глок“ 40-ти калибър беше затъкнат под палтото му, ето защо той разкопча долните две копчета, за да му е по-удобно. Пушката му „Ремингтън 870“ 12-ти калибър пък беше прикрепена на седлото.

Тялото лежеше в положение с лице нагоре и разперени в страни ръце. Въздухът наоколо тежеше в смесица от миризми на кръв и вътрешности. Когато ездачите се появиха, гарваните излетяха тежко, с висяща плът от пурпурночервените си клюнове.

Хищниците бяха изкормили тялото и изяли по-голямата част от меките тъкани, включително лицето. Джо веднага разпозна екипировката и ботушите на Фаркърс, както и ловната му пушка, затисната под него. Въпреки това заместник-шериф Щек потърси портфейла на мъртвия и намери лична карта и разрешително за лов на името на Дейв Фаркърс и двадесет и осем долара в брой.

— Добре... Това е Фарк... — заключи със сподавен глас Котърн.

Докато Спивак даваше нареждания на помощниците си, а Норууд се наведе над тялото, за да започне предварителното си проучване, Джо завърза Тоби и се върна в посоката, в която бяха дошли.

Снегът се ръсеше надолу през боровите клончета и създаваше усещането за тишина в гората. Гласовете на Спивак и другите звучаха като тенекиено ехо, а Котърн кълнеше към небето, че ще спипа копелетата, направили това с приятеля му, и ще отмъсти.

Джо се наведе и изкара навън надигналата се вълна в стомаха си. Очите му горяха. Фаркърс беше забележителен човек и обикновено имаше действието на трън в гащите, но той бе рискувал собствената си безопасност, обаждайки се, за да го предупреди. Това беше възхитителна и безкористна постъпка, помисли си Джо, независимо от факта, че не му даде съвсем ясна информация относно това, което е

чул. Само нощ по-рано Фаркърс се беше укривал зад това дърво, а сега не е нищо повече от едно студено месо.

Докато вървеше обратно към мястото на престъплението, бършейки уста с ръкава си, той чу Спивак да дава информация на шериф Рийд по радиото.

— Да, деветдесет и девет процента сигурност, че е той — каза Спивак. — Норууд прави оглед... Да, сър, ще огледаме щателно всичко, преди да пакетираме тялото. Местопрестъплението е оградено и фотографирано, но снегът влошава ситуацията. Натрупало е и едва ли ще успеем да намерим пресни следи или отпечатъци... Чудесно, — каза Спивак, преди да прекъсне връзката, а после съобщи на всички, че шериф Рийд е пуснал за издирване Далас Кейтс и сподвижниците му — двама неизвестни мъже и никому непознатата жена.

Джо се наведе да помогне на Норууд и заместник-шериф Щек да пренесат тялото върху чувала. Това действие щеше да наруши редица улики, но когато се намираш на сред гората, е необходимо да заличиш миризмата възможно най-бързо, преди някой по-едър хищник като мечка или планински лъв да я уловят. Джо притвори очи и извърши работата си опипом. Краката на Фаркърс бяха напълно сковани и заклещени в ботушите му.

Тогава чу Спивак да вика сред дърветата от другата страна на малката поляна, на която се намираха. Снеговалежът се беше сгъстил и на Джо му беше трудно да различи силуета на заместник-шерифа.

— Тук има гилзи — каза той. — Навсякъде. Това е мястото, от което са нападнали. Норууд, трябва да огледаш. Прибери всичко, преди снегът да го е покрил.

— Съжалявам, момчета — каза експертът и се изправи. После извади два чифта сини медицински ръкавици от кутията си и ги подхвърли към Джо и Щек. Части от вътрешностите на тялото все още лежаха върху тревата, извън чувала. — Сложете всичко вътре и затворете ципа.

— Ще повърна... — прошепна Щек.

— Иди там... — кимна му с брадичката си Джо, в посока на дърветата отстрани.

— Да. Не се тревожи за тялото, аз ще довърша. Привикнал съм — допълни Спивак. — Отиди и помогни с гилзите и всичко друго, което успееш да намериш.

Щек се изправи и тръгна с нетърпение.

— Мога да се справя и сам — каза Спивак, поглеждайки към Джо, а след това в тялото.

— Сигурен ли си?

Спивак кимна и мигновено се залови с неприятната задача.

Джо беше благодарен за това, но и в същото време този ентузиазъм му се стори странен.

Късно същия следобед Рандал Лутхи притисна гръб към югозападния ъгъл на къщата, гледайки право напред. Дулото на ловната му пушка „Савидж“ 17-ти калибър стоеше допряно до десния му крак.

Отвъд грубо скования навес с гофрирана метална обшивка снегът се стелеше по обезлесената поляна. Туфи сняг покриваха върховете на храстите, карайки ги да приличат досущ на цъфналите памучни полета в Хейл Каунти, Тексас. За момент Рандал си представи, че се е върнал обратно в младостта си, в Плейнвю или на онова място в средата на нищото...

Само че в действителност тази област тук беше много по-далеч на север и на доста по-висока надморска височина, помисли си той. И това не е памук, а студен сняг.

Над бурените и под буреносния облак, донесъл снега, се виждаше дебелия синя лента на планините, чиито върхове се скриваха в небето. Те тънеха в тъма и вероятно времето горе беше сковаващо студено, така че нямаше проблем никога повече да не се върне там. Беше осъзнал, че планините изглеждат много по-добре от разстояние или нарисувани в картина, отколкото ако човек е там, сред бруталните животни, които биха могли да го изядат.

Има си причина, поради която всички градове тук разполагат с домове. Хората не трябва да живеят в планините — беше заключил Рандал Лутхи.

Придвижвайки се по-близо до ъгъла на къщата, той надникна. Стадо вилороги антилопи се намираше на по-малко от сто метра разстояние. Седем женски и един прекрасен мъжки, който с леки потрепвания на главата си властваше над харема.

През последните два часа Лутхи ги наблюдаваше как пасат, приближавайки се все по-близо и по-близо до имота му. Тествайки търпението си, той чакаше най-изгодната позиция. Един изстрел от

далечно разстояние само щеше да ги подплаши. Беше виждал колко бързо може да тича една антилопа, а слуховете говореха, че това е и вторият най-бърз бозайник на земята.

Искаше му се да улучи мъжкия, но щеше да се примири и с женска, ако това е най-доброто, по което успее да се прицели. Беше гладен и желаше прясно месо.

Той знаеше, че пушката му е направена за лов на дребни пакостници, а не за едър дивеч. Куршумът бе по-малък от 0.22 калибър, но пък стреляше по-бързо и с точност при много по-голям обхват. Ако се прицели правилно — в главата, — би могъл да свали вилорога.

За негов ужас стадото почти спря да се движи. Сякаш го бяха усетили, помисли си той, въпреки че, облегнат по този начин, профилът му изобщо не можеше да се забележи отстрани на сградата.

Първоначалното впечатление на Кейтс беше, че мястото е изоставено. Малките ферми тук обикновено се строяха в близост до реки или водни басейни и в сенките на дъбовите дървета, които да ги защитават от жаркото слънце. Построяването на стопанска постройка наред хълмистите възвишения, без нито едно дърво наоколо изглеждаше нелепо. Особено когато теренът граничи с планина от хвойна и храсти. Защо някой ще живее толкова изолиран? В такава изложена на показ позиция? В толкова бесплодно място? Тук нямаше нищо, което да спре порива на вятъра и напора на слънцето, което безпрепятствено се разливаше из двора.

Но когато зърна стадото антилопи, които необезпокоявано пасяха от часове, той разбра. Нямаше начин да се промъкне покрай тях и да ги отстреля, защото те щяха да прихванат и най-лекото движение на десет мили във всяка посока. За разлика от дивите пуйки и прасета, които търсеха солидно прикритие, тези животни правеха точно обратното. Те искаха да бъдат на открито, на място, където нищо не може да се промъкне към тях, без да бъде забелязано.

Елдън Кейтс очевидно беше от същата порода.

Рандал Лутхи беше висок и жилав мъж, с късо подстригана коса с цвят на джинджифил и петдневна брада с розов оттенък, който хич не му се нравеше. Той притежаваше сиви очи, дълъг тънък нос и вирната нагоре брадичка, която според някои му придаваше профил на невестулка. Откъдето идваше и прякорът му в щатския затвор в Уайоминг — Невестулката. Определение, което никой не смееше да изрече в лицето му.

Глупавият мексиканец, дръзнал да го нарече така в един от баровете в Рок Спрингс, установи, че това всъщност не е мъдра идея, и в края на краищата се оказа с разбита в лицето си бутилка бира. Нужни бяха четирима мъже, които да усмирят Лутхи, но не и преди да бъде пролята достатъчно кръв и да бъдат повикани ченгетата. Те от своя страна претърсиха колата му и откриха трева и оръжия, предназначени за няколко мотоциклетисти от Сакраменто — това беше и жалкият провал на Рандал Лутхи като куриер. И всичко, защото реши да спре за по бира...

Лутхи не съжаляваше за обезобразеното лице на Педро Морено, той беше обикновен незаконно пребиваващ работник, онова, за което съжаляваше, бе, че изобщо спря в Рок Спрингс, защото това направи Щатския затвор в Уайоминг негов нов дом.

Рок Спрингс... Никога повече няма да отиде в този проклет град отново. Една от затворническите му татуировки — като изключим допуснатата правописна грешка — гласеше именно FUCK ROCK SPRINGS.

Той знаеше, че ако пропусне вилорога, ще му се наложи да яде от консервирания зелен фасул в килера отново. А жадуваше за прясно месо... Някога, в Тексас, предпочиташе пържолите си средно препечени, но след две години и половина хранене в изправителния дом, където продуктите даже нямаха правилния цвят, щеше да се полакоми и на кърваво месо.

Открадна си един миг, за да помечтае — огромна порция стек в сочен червен сос...

Това беше неговият шанс.

Лутхи напусна поста си и отиде зад къщата. Реши, че ако използва естествения наклон на двора, ще успее да се прикрие и да получи по-добра позиция за изстрела си. Щом той не може да види животните, значи и те не могат да го видят.

Надяваше се антилопите да не доловят тенекиения звук на цифровите изстрели от плейстейшъна вътре — вероятно отново с играта Grand Theft Auto — и че няма да го видят, докато се навежда, придвижвайки се с патешка походка.

Можеха ли да го помиришат? Той не знаеше това. Всъщност не знаеше доста неща за вилорогата антилопа поради простата причина че тези същества не обитаваха родното му място. Някой — вероятно Далас — му беше казал, че месото им има вкуса на това от коза. Не че Лутхи някога е ял козе месо, но звучеше като нещо, което би искал да опита.

Той запълзя през занемарения двор с насочена пушка. Когато стигна до далечния край, натисна предпазителя и се изправи бавно.

Антилопата се отдалечи. Стадото се намираше на близо сто и осемдесет метра.

Той изруга и вдигна пушката. През обектива на мерника, монтиран върху корпуса, изучи косъмчетата в горната част на главата на животното, точно между рогата му. В този момент вилорога спря и обърна глава, сякаш усещайки заплахата. Но не побягна.

Лутхи си пое дъх, наведе се към приклада и натисна спусъка...

В този момент Рори Крос излезе от къщата с гръм и трясък, което неминуемо подплаши антилопите и те се разтичаха. Звукът от изстреляния куршум потъна в прерията от пелин. Лутхи нямаше представа дали е улучил нещо.

— Какво, по дяволите, правиш? — изсмя се Крос. Смехът му отекна далеч.

Лутхи се изправи почервенял и посочи на североизток, където се белееха задниците на избягалите антилопи.

— На какво ти прилича? Опитвах се да ни набавя малко сваятна храна, преди да излезеш с гръм през вратата.

Крос погледна към отстъпващото стадо, след това се взря отново в Лутхи.

— Далас ще ни донесе храна от града всеки момент. Каза, че знае как да го направи незабелязано.

— И как ще стане това? — попита Лутхи.

— Не знам, но Далас си е Далас.

Лутхи знаеше какво има предвид мъжът. Далас е способен на неща, които никой друг не може да направи.

— Освен това — продължи Крос — антилопите имат вкус на лайна.

— Откъде знаеш?

— Така съм чувал. Имат големи жлези, които бълват адреналин, а той пък придава на месото им вкус на лайна.

— Аз пък съм чувал друго.

— Е, то е погрешно.

— Далас ми каза, че имат вкус на коза.

— Коза?! — повтори Крос през смях. — На коза? Кой ще яде проклета коза?

— Аз. Най-малкото бих искал да опитам. Със сигурност е по-добро от консервираната храна в затвора. Доколкото си спомням, бяхме на едно мнение по този въпрос.

— Казах ти, Далас ще донесе истинска храна. Тази вечер ще празнуваме.

— Ами ако не го направи? — попита Лутхи. Рори Крос беше едър мъж, но ако пусне куршум 17-ти калибър между очите му, щеше да се стовари като торба с чакъл на земята.

— Ако не го направи, ще ядем яхния. Сега защо не влезеш вътре? Ако не си чул, Далас каза да не се разхождаме много наоколо.

Да, Далас ги беше предупредил: местните ченгета са корумпирани като дяволи и с радост ще щракнат белезниците на всеки близък до семейство Кейтс. Някога те нарочно провокираха Бул и Тимбър, за да се разгневят и да ги арестуват. За съжаление братята му често бяха склонни на подобни реакции. Бяха тормозили Елдън и неведнъж бяха отбивали от пътя майка му Бренда, твърдейки, че стопът ѝ е счупен. Друг гражданин на общината би получил предупреждение за това — Бренда получаваше акт...

Така че, ако ченгетата получат сигнал, че някой се разхожда около старата ферма на Кейтс, те ще си измислят оправдателна причина, за да го нападнат. Далас не искаше това. Нито някой друг от останалите.

Лутхи въздъхна и тръгна към къщата.

— Просто излизай и влизай през вратата малко по-внимателно, става ли.

— Да, мамо.

— Майната ти, Рори! — изсъска Лутхи.

Крос отново се засмя.

— Хей, намерих бутилка евтино уиски, скрита зад боклуците под мивката. Сигурно е отлежало. Може старецът да го е крил от Бренда и да си е останало там през цялото това време.

— Уиски?

— Точно така.

— Защо не каза това веднага?

— Ето, направих го — каза Крос и влезе вътре, отново затръшвайки вратата зад себе си, при което ръката на Лутхи се стегна около пушката.

Откакто се върна от планините, Лутхи бе скитал из коридорите и стаите на старата къща на Кейтс. След като Елдън и синовете му Бул и Тимбър бяха убити, а Бренда и Далас влязоха в затвора, в продължение на две години никой не беше влизал вътре.

Стените бяха изпълнени със семейни снимки, повечето от които свидетелстващи за родео участията на Далас в цялата страна — Далас, обядвайки бикове; Далас, вдигнал наградите си; Далас в гимназията. Имаше и няколко изображения на Бул и Тимбър, и Елдън, стоейки неловко до Бренда. Жената имаше къса сива коса и четвъртито лице. На някои от кадрите тя носеше очила с правоъгълни метални рамки, но без следа от какъвто и да било грим или червило. Всъщност Бренда беше незабележителна жена, с широки бедра, облечени във флорални рокли и тежки обувки „Броган“. Нищо у нея не издаваше наличието на онзи гений, за който говореше Далас, освен може би очите ѝ. Те гледаха в обектива на фотоапарата с интензивност, която предразполагаше към дълбоко себеосъзнаване и стаен гняв. Но ако покриеш с пръст тези очи — както направи Лутхи с показалеца си, притискайки го в евтино стъкло на рамката, — жената беше обикновена домакиня с наднормено тегло.

Пет дни по-рано Далас отключи входната врата и ги въведе. Лутхи се настани в стаята на Бул, а Рори в тази на родителите му.

Лутхи изчака търпеливо, докато Далас, в едва контролирана ярост, обиколи къщата, в която бе израснал, установявайки щетите — водопроводът беше напълно разрушен, стационарните телефони не работеха и никой дори не си беше направил труда да изпразни хладилника и фризера, а дрехите все още висяха в коридора, проядени от гризачи. Миши екскременти изпълваха кухнята и банята, а диви котки се бяха настанили на дивана в хола, който сега вонеше на урина. Не само че някои местни жители бяха разбили прозорците, но и бяха изрисували стените със спрей в нецензурни призови.

Далас стоеше там, поклащайки свити юмруци, и се закани, че ако някога разбере кой е отговорникът за всичко това, ще разкъса крайниците му парче по парче. Лутхи изпитваше неудобство от яростта му, но и беше съпричастен с нея, осъзнавайки, че ако някой направи това с дома на родителите му, той вероятно ще се чувства по същия начин. Въпреки че мразеше баща си и изобщо не уважаваше тази изтривалка майка му, която винаги извъръщаше поглед в страни, когато старецът го наказваше и заключваше в килера. И все пак, ако беше израснал сред нормални хора, той можеше да си представи чувството на възмущение от подобно поругаване на родния дом.

Лутхи беше споделял една килия — 27-А — с Рори Крос и женствения канадски хипстър на име Джейсън Пиндер от Джаксън. Още през първия си ден, за да го впечатли и едновременно с това да го сплаши, Рори преби Пиндер след обяда, а когато по-късно мъжът се върна от лазарета, Рори заудря главата му в стената на килията, докато онзи не изгуби способността си да говори.

Рори даде да се разбере, че може да защити Лутхи от хищниците наоколо им, защото е най-големият и най-порочният сред тях. И въпреки намека, че това ще означава Лутхи да бъде негова кучка, той не предприе никакви по-нататъшни действия, особено след като и Далас стана техен съкилийник след арест по изфабрикувано нарушение.

Това беше и моментът, в който тримата се свързаха — три бели момчета сред море от цветнокожи. Далас обаче беше не само това, той беше и родео звезда, която може да направи петдесет перфектни

лицеви опори и няколкостотин коремни преси, което съответно го направи и лидер.

Тримата се намираха в сектора с минимална сигурност, защото присъдите, които трябваше да излежат, бяха кратки, а датите им на освобождаване били една до друга.

Рори Крос излезе пръв. И както обеща, остана в Роулинс, за да изчака останалите — първо Далас, а седмица след него и Лутхи, като през това време работи на няколко нископлатени места.

Рори беше арестуван по обвинение в нападение и побой (62 502 от държавния устав на Уайоминг) на полицейски служители по време на парад по случай Четвърти юли. Лутхи беше слушал много истории от него и онова, което научи, бе да не търси подробности и да не вярва напълно. Според една от тях Рори — израснал в Торингтън, в източната част на държавата — някога е бил обещаващ футболен нападател и лайнбекър. Всички скаути от колежа (според Лутхи един, най-много двама) са били във възторг от начина му на игра и способността му да отстрани едновременно двама противоположни играчи (което за Лутхи също звучеше преувеличено), както и от кнехтовете и многократните ритници в каските им, дълго след като мачът приключи. Нападението, заснето от майката на една от жертвите и публикувано в YouTube, събрало милиони (хиляди) гледания. Това довело и до отстраняването на Рори (което вероятно е вярно).

След четири (две и половина) дълги години строителство и поддръжка на магистрали той бил повикан на интервю за работа във Фремонт. За съжаление обаче пристигнал твърде късно, в петък вечерта, и изпуснал шанса си да говори с началника на екипа. В събота, 4 юли, след една-две (девет) бири в местния бар той решил да излезе и да гледа парада. Почти веднага бил ударен в окото от хвърчащ бонбон от преминаващото ремарке. Изненадан и разярен, защото си помислил, че може да ослепее, той намерил въпросното лакомство на тротоара до себе си и го хвърлил обратно към хлапетата на платформата. Бонбонът отскочил от челото на малко русо момиче, при което то загубило равновесие и паднало на улицата. Няколко от полицаите, патрулиращи около парада, се втурнали възмутени. Момичето се оказало със съвсем леки охлузвания — малката кралица

драматизираше повече от необходимото, казваше Рори, — но насъбралото се множество ревноло в един глас срещу него, определяйки го като злодея, изстрелял снаряда.

Рори се е опитал да обясни на ченгетата какво се е случило и че всъщност е действал при самозащита, но униформените го сръгали в ребрата с електрошоков пистолет. Застигналите го 50 000 волта (10 000 най-много) го парализирали. Изпратих трима от четиримата(единия от двамата) в Окръжна болница. Той пък се озовал в ареста във Фремонт, откъдето го пратили за три до пет години (това е правилно) в затвора в Роулинс. А там срещнал Рандал Лутхи и Далас Кейтс и се превърнал в техен защитник.

Лутхи пусна 17-калибровата си пушка на дивана. Рори седеше пред кухненската маса с бутилката отлежало уиски пред себе си. Съдържанието ѝ беше наполовина изчезнало.

— Ти ли изпи това количество? — попита той, взимайки си една пластмасова чашка и седна на другия стол.

— Не, Елдън трябва да се е погрижил за това, преди да умре.

Лутхи си наля три пръста.

— Иска ми се да имаше лед — каза той.

Въпреки че Далас беше успял да включи генератора в гаража, никой не се и досети да напълни формите за лед във фризера на хладилника с вода.

— Може Далас да се сети да донесе.

— Да, може би.

Лутхи отпи малка глътка, оставяйки течността да изгори езика му. Трудно беше да усети какъвто и да било ефект след онази вечер в бар „Стокман“, но си струваше да опита.

— Не е много добро, а? — каза той на Рори.

— С малко вода или „Севън-Ъп“ няма да е толкова лошо.

— Ще пробвам — Лутхи се пресегна към топлата кутия „Севън-Ъп“ на масата. — По-добре от чисто, предполагам... — каза, трепвайки. — Има ли новини?

Рори кимна с брадичка към евтиния мобилен телефон с предплатена карта.

— Не.

Далас беше купил един за себе си и един за тях двамата, зареждайки ги с кредит от двадесет и пет долара.

— Каза да не му звъня, освен ако не е нещо спешно — обясни Рори. — Не мисля, че торба с лед е спешен случай.

Лутхи довърши питието си после си наля ново.

— Второто е по-добро.

— Всичко е по-добро по две — съгласи се Рори.

— В смисъл?

— Мислех си за кучки.

— О...

Бяха на третата чашка, когато телефонът светна. Номерът беше неизвестен.

Двамата се спогледаха и Лутхи най-накрая се реши да вдигне.

— Здравсти — поздрави той, опитвайки се да прикрие тексаското си провлачване.

— Аз съм — каза Далас. Гласът му прозвуча сериозен и Лутхи се изправи на крака.

— Той ли е? — попита Рори и Лутхи му кимна.

— Двама селяндури се влачат след мен — продължи Далас. — Без включени светлини са, но ме следват.

— Къде си?

— На магистрала Уинчестър. Остават ми по-малко от два километра, преди да взема отбивката.

— Можеш ли да им се измъкнеш?

— Не съм се опитвал. В противен случай ще се усъмнят.

— Разбрах.

— Окей... Ето ги и тях...

Лутхи успя да чуе сирените във фонов режим.

— Със сигурност тази вечер няма да мога да дойда — каза Далас. Гласът му беше спокоен. — Знаете какво да правите, момчета. Позвънете на номера, който съм запааметил в телефона и докладвайте. После се разкарайте от там.

Лутхи погледна през масата към Рори, който беше пребледнял. Очевидно беше чул напътствията на Далас.

— Не знам дали някой не ни подслушва, затова няма да говоря повече. Знаеш къде трябва да отидете и какво да направите. Най-вероятно ще бъда на мястото по-късно тази вечер.

— Знаем какво да правим — кимна Лутхи.

Сирените се усилиха и той едва долавяше гласа на Далас.

— Това е онзи задник, Спивак — извика Далас. — Нареди ми да отбия.

— Задник — повтори Рори.

— Остани на линия — каза Лутхи. — Разбра ли ме?

— Разбрах те.

Последва приглушен звук, но телефонът все още беше активен и Лутхи превключи на високоговорител, поставяйки апарата на масата.

Те чува Далас:

— Какво мога да направя за вас, заместник-глупак?

— Спивак. Дръж ръцете си така, че да ги виждам.

— Разбира се. Мога ли да разбера защо трябваше да отбия?

Сигурен съм, че спазвах ограниченията на скоростта и пътните знаци.

— Знаеш защо те спрях, Кейтс. А сега бавно спусни дясната си ръка надолу и изгаси двигателя. После ми дай ключовете.

— Може ли...

— Просто направи това, което ти казах, по дяволите!

— Да, сър.

Лутхи притисна показалец към устните си, за да напомни на Рори да мълчи и постави другия си показалец върху микрофона на телефона, за да го заглуши, тъй като не вярваше, че мъжът срещу него ще го послуша. Последва фоново бучене, а после моторът на колата замлъкна. Долови се и разпознаваемото звънтене на ключове.

— Заповядай, офицер.

— Сега бавно излез от колата.

— Не е нужно да ме държиш на мушка с пистолета си. Не съм направил нищо лошо и сътруднича за всичко, което ми наредиш.

— Разкарай се от колата. Сега!

— Нека просто се успокоим, сър. Ще пресегна лявата си ръка, за да отворя вратата. Дясната ми ръка ще остане на волана.

— На кого обясняваш така?

— На никого.

Дочу се трети глас:

— Има нещо на седалката до него. Може да е оръжие.

— Това е телефон... — прошепна Лутхи.

— Това е шибан телефон, задници! — изръмжа Рори и Лутхи се зарадва, че покри микрофона.

Тогава се чу шум от счупено стъкло и удар. Далас изсумтя:

— Това е телефон, това е проклет мобилен телефон. Защо ми счупи прозореца? Защо ме удари?

Връзката прекъсна.

— Свине! — изсъска Рори. — Спряха го за нищо, точно както той каза, че ще направят.

— Ще дойдат и за нас — разкърши тялото си Лутхи.

— И ще ги убия!

— Трябва да запазим спокойствие и да следваме плана. Ще почистим това място и ще се махнем от тук, преди някой да се е довлякъл.

— Ще почистим с какво?

— Под мивката има препарати, нали?

Рори кимна.

— Забърши всяка повърхност. Не забравяй дръжките на вратите.

— Това не е правилно... — ставайки от масата, отбеляза Рори.

— Ти започвай. Аз ще се обадя.

Той превъртя екрана на КОНТАКТИ и намери номер с код 307. Уайоминг. Наблюдавайки трескавите движения на Рори с периферното си зрение, Лутхи набра.

Сигналът даде свободно, а после се включи гласова поща. Нямаше идея колко време да изчака и точно когато реши да прекъсне, отсреща вдигнаха.

— Да?

Беше мек женски глас. Това го изненада.

— Аз съм Рандал Лутхи.

— Не познавам никой с такова име — каза приглушения глас и той предположи, че има причина за това. — Съобщение ли имаш за мен?

— С кого разговарям?

— Не става по този начин. Имаш ли съобщение или не?

Той погледна нагоре към Рори, който чинно почистваше хладилника.

— Да... Предполагам, че имам съобщение. Ченгетата хванаха Далас Кейтс тази вечер. Това е всичко, което знам.

— Ще предам — каза жената и прекъсна връзката.

— Е, това беше интересно... — каза той на глас, преди да остави телефона.

Захвърляйки багажа и оръжието си в задната част на „2012 Поларис Рейнджър 500“ двамата се настаниха на седалките отпред. Лутхи нямаше нищо против Рори да управлява превозното средство, защото той имаше много малко опит в офроуд шофирането. В действителност той никога не би седнал в подобно нещо.

— Имаш ли карта? — попита Рори, когато включи двигателя и сивкавият дим изпълни бараката.

Лутхи приглади топографската карта на коленете си и кимна. Тогава АТВ-то изрева и се понесе през пелина, там, където по-рано пасяха антилопите.

Рори караше бързо и машината подскочаше през високата трева. На един по-остър завой Лутхи едва не изпадна отвън.

Снегът се носеше из въздуха и времето ставаше все по-студено и по-тъмно. Когато стигнаха до върха на първия възход, Рори забави, така че да могат да се консултират с картата за посоката, в която трябваше да поемат.

— Мисля, че сме тук — каза Лутхи, сочейки към изрисуваните маркери. — Трябва да продължим на запад.

— Да — изрече саркастично Рори. — Право към планините.

Лутхи изобщо не искаше да се връща там... Той погледна през рамо и се изненада колко далеч са стигнали. Къщата на Кейтс сега бе една едва виждаща се малка точица в бялото снежно море.

— О, я виж ти... — каза и Рори също се обърна.

В далечината мигащи червени и сини светлини пресичаха магистрала „Уинчестър“. Те забавиха при отбивката и се насочиха към земята на семейството на Далас.

- Точно навреме — изсумтя Рори.
 - Изключи АТВ-то. Да не привличаме внимание.
 - Върви по дяволите — отвърна Рори и стисна скоростния лост.
 - Ще се махнем, преди тези задници изобщо да си помислят да поглеждат насам.
- И двамата се гмурнаха надолу от другата страна на хълма.

Тази нощ в опърпания тристаен апартамент под наем в Пауел, на три пресечки от малкия корпус на Северозападния обществен колеж, Ейприл Пикет седна зад разнебитеното си бюро, за да довърши купата изстинала пилешка супа. Наистина се опита, но сатирата „Кандид“ от Волтер така и не я грабна. Препрочитането на първите пет страници цели седем пъти също не донесе желанния ефект. Професорът заяви, че ще ѝ бъде забавно, но в действителност текстът не можа да предизвика и усмивка.

Не всички от книгите, които беше принудена да чете, бяха ужасни. „Старецът и морето“ на Хемингуей си беше наред, защото се разказваше за риболов например. Баща ѝ щеше да я хареса. Но „Стръкчета трева“ от Уолт Уитман я накара да потръпва от гняв, че си губи времето, вместо да прави нещо полезно, като да се грижи за коня си, да хвърля въже или да излезе с останалите членове на екипа по родео. Не че човекът не обичаше Америка — напротив, — но той го правеше по толкова малоумен и преувеличен начин, че това я отблъсна.

Ейприл не беше книголюбител, както по-голямата си сестра Шеридън или майка си и баща си, нито дори като Луси. При нея винаги се появяваха по-интересни неща за вършене и думите лесно я отегчаваха. Плюс това, да прави едно и също нещо с всички останали ѝ се струваше някак престъпно. Но за да остане в отбора, което беше важно за нея, трябваше да се старее в следващите класове.

Единствения цитат от Уолт Уитман, който ѝ направи впечатление и го запомни, бе: „По-малко се подчинявай. Повече се съпротивлявай!“. Тя беше публикувала тази сентенция и на Фейсбук страницата си с мисълта някога да я направи на татуировка, защото напълно я описваше... Останалата част от Уолт Уитман тя можеше и да подмине.

Идеята за този колеж и всички тези неща беше на Джой Банън и като повечето от идеите на Джой и тази се оказа добра.

Джой като Ейприл беше работила дълги часове като продавач и дистрибутор в „Уелтън Уестърн Уеар“ в Садълстринг. Ейприл беше започнала там в първата година от гимназията, а Джой се присъедини по-късно.

За известно време това беше страхотна работа. „Уелтън“ беше неофициален център на вселената на каубоите в страната и Ейприл беше неговата принцеса. Тя беше в състояние да отговори на претенциите на всеки родео каубой, както и да си купи собствени стилни дрехи с доста добра отстъпка. Ейприл винаги беше добре осведомена и знаеше най-новите модни тенденции, освен ако клиентите не се окажеха магарета.

Това е и мястото, на което за първи път среща Далас Кейтс. Преди това най-близкото негово копие, до което се беше доближавала, бе картоненият дисплей с реклама на ризи и дънки.

Той беше по-голям, добре изглеждащ, чаровен и имаше намек за заплаха, към която Ейприл веднага се привърза. Неговата репутация отстъпваше пред любезността и очарованието, с което подхождаше към нея. Беше ѝ предложил билети за първи ред на родео състезанието същата вечер, в която той спечели титлата. А по-късно, когато я покани да излязат, не направи нищо неподходящо. Даже на първата им истинска среща пожела да се срещне с родителите ѝ, което я изненада.

Това беше първият път, когато видя баща си да заема такава твърда позиция срещу някой, когото тя харесва. И ако някога беше посрещал приятелите ѝ с думите: „Имам пушка, лопата и десет акра земя“, то с Далас се държа сериозно и резервирано.

Беше прав.

Тя все още съжаляваше за връзката си с Далас, въпреки че първите няколко месеца бяха наистина диви, приключенски и вълнуващи. Двамата отсядаха в хубави хотелски стаи в големите градове, както и в мотели заедно с други каубои. Но да бъдеш с Далас означаваше и да бъдеш и с неговите родео фенки, които той имаше в изобилие във всеки щат. Ейприл трябваше да се примири с това, но не успя и разгорещените им скандали скоро се превърнаха в тема за клюки из тълпата.

Тогава той я изрита от камиона си наред пътя.

И последва всичко останало...

Когато Ейприл отново се върна в магазина, Джой беше все още там, но някогашната тръпка от работата беше изчезнала. Тя разбра, че отсега нататък завинаги ще бъде известна като момичето, което свали Далас Кейтс, а шушукането на служителите и клиентите се чуваше навсякъде.

За разлика от Ейприл, Джой беше местно момиче, ученолюбиво и недотам заинтересовано от момчетата. Тя беше слаба и обикновена на вид и не провокираше желание у каубоите, дори и обути в нейните суперстилни дънки.

Всъщност нейната страст бяха конете, а единственият друг човек, толкова луд по тях, когото Ейприл познаваше, беше майка ѝ. По тази причина Ейприл никога не се заинтригува толкова от тях.

„По-малко се подчинявай. Повече се съпротивлявай!“

Така един късен съботен следобед Джой се обърна към нея с думите:

— Погледни ни само.

— Какво ни е?

Джой вдигна ръце, сякаш за да обхване целия магазин:

— Тук сме от толкова дълго време и правим все едни и същи неща. Дрехите и обувките идват и си отиват, но ние продължаваме да си седим на минимална работна заплата. И след година ще бъде точно същото нещо.

— Е?

— Ами това ли искаш да правиш до края на живота си? Да продаваш дрехи и обувки?

Ейприл сви рамене, осъзнавайки, че всъщност не иска. Тогава Джой заобиколи тезгяха и придърпа един флаер, рекламиращ местния колеж.

— Мога да яздя, но не знам нищо за хвърлянето на ласо — каза Ейприл, заинтригувана.

— Това е смисълът — отвърна Джой. — Много малко хора го правят. Но аз имам леля, която работи в Северозападния колеж в Пауъл. Тя ми каза, че за да може отборът по родео да получи финансиране, колежът трябва да организира събития. Това е по-добро,

отколкото състезанията с бъчви, защото не е нужно да се харчат осемдесет хиляди долара на кон и всеки може да участва. Отчаяни са да сформират женски екип и са готови да вземат всеки, занимаващ се с коне.

— Всеки? — учуди се Ейприл. — Дори и нас?

— Така каза леля ми.

Ейприл погледна рекламната брошура — настоящият отбор по родео позираше заедно със своите тренъори.

— Наситих се на подобни неща...

— Наистина ли?

— Ами...

В ранчото, където Джой бе отраснала, отглеждаха коне и баща ѝ с радост би заел един на Ейприл, ако двете момичета сериозно обмислят идеята да отидат в колеж.

„Идеята проработи“ — помисли си Ейприл сега. Тя и Джой се разбираха добре и само седмица по-рано успяха да вземат трето и четвърто място в състезанието по родео, което си беше необичайно за новобранци. Ейприл с изненада откри, че може да хвърля въже, и това ѝ се хареса.

Обичаше и отбора, защото той ѝ даде солидна основа от знания и това ѝ позволи да пътува из региона. Да не говорим за влюбените в нея каубои, макар че нито един от тях не можеше да спечели сърцето ѝ. Ейприл беше присъствала на толкова големи първенства, за които тези лоши момчета дори и не подозираха, че съществуват.

Тя знаеше, че една от причините да е привързана толкова към колежа и тима си е, защото никой никога не бе очаквал от нея да тръгне в тази посока. Противоречието беше в природата ѝ. В миналото тя бе отбила всяка идея на майка ѝ да иде в колеж, просто защото това щеше да изглежда като следване на чужди желания.

Ейприл съзнаваше напълно, че е труден характер. Тя също така знаеше, че родителите ѝ бяха развълнувани от факта, че успя да получи родео стипендия. Както знаеше, че те няма да се шокират, ако избяга и се превърне в служител на пътуващ карнавал или нещо подобно. Но отиването ѝ в колеж — това беше наистина грандиозно.

Те бяха в очакване тя да се откаже, но за сега Ейприл нямаше причина да го прави.

Джой беше добър и разумен съквартирант. Тя рядко водеше момчета у дома, а и беше отличен готвач. Не беше претенциозна и не говореше твърде много, нито обичаше да драматизира. Освен това беше практична. Именно нейна бе идеята да държат запаса си от алкохол върху неизползваемия барплот, така че, ако някой родео треньор се появи неочаквано, да могат с един замах да изхвърлят всички кутии и бутилки в стратегически разположеното наблизко кошче.

С изключение на факта, че Джой понякога взимаше назаем дрехи от нея, без нейно знание, двете се разбираха добре. Досадно беше, че имат почти един и същи гардероб, но това беше, защото купуваха почти всичко от „Уелтън“. Като единствена дъщеря в семейството си Джой беше свикнала да разполага с всичко, Ейприл пък израсна с още две сестри и това неминуемо я бе научило да води битки за запазване на собствеността си. Ето защо истински се дразнеше, когато потърси нещо в гардероба си и установи, че Джой вече е била там.

Но предвид травмите, които преживя, Ейприл съзнаваше, че това е съвсем нищожно провинение. И сякаш за да ѝ напомни този факт, дойде и обаждането на Луси по повод новината, че Далас Кейтс е излязъл от затвора.

Да, това щеше да се случи един ден, но не бе очаквала да е толкова скоро...

Не го беше виждала, откакто я изхвърли от пикапа си, но за добро или лошо — по-скоро лошо — той все още заемаше място в сърцето ѝ. Двамата имаха забавни мигове и някога тя мислеше, че е влюбена. Той пък ѝ каза, че я обича, както вероятно го е казвал и на поне двадесет други момичета, но това все още продължаваше да владее съзнанието ѝ.

И всъщност така и не се сбoguваха...

Когато го осъдиха, Далас не направи никакъв опит да се свърже с нея. Тя не знаеше дали в затвора е имал достъп до компютър, но така и не получи нито имейл, нито дори обикновено писмо. Не знаеше също и дали не я обвинява за случилото се със семейството му, нито дали изобщо си спомня за миналото им. Относно заплахите срещу баща ѝ обаче беше наясно.

Но докато Далас беше в затвора, сякаш не ѝ се налагаше да мисли за всичко това.

Дали щеше да се опита да я види отново? Дали ще се опита да я нарани? Или да я върне в живота си? Далас беше напълно способен и на двете.

Ейприл се надяваше престоят в затвора да го е променил, да е накарал противоречията от миналото да изчезнат или поне да избледнеят. Далас винаги е бил безусловно глезен и защитаван от майка си и без нейното присъствие наоколо той би попаднал в един съвсем нов свят. Каква част от стария му свят обаче е останал вътре в него?

Луси отново ѝ напомни да държи подръка сълзотворния спрей, който баща им ѝ даде. За разлика от Шеридън обаче, която държеше лютивото оръжие в раницата си, Ейприл носеше и 9 мм полуавтоматичен, който взе назаем от един от каубоите в родео отбора.

Тя беше на шеста страница от „Кандид“, когато ключалката на външната врата се превъртя. Джой се беше записала в групата по библейско изучаване и посещаваше срещите им веднъж седмично.

— Върнах се... — каза Джой, след като затвори вратата след себе си.

— Добре дошла — приветства я Ейприл.

— Донесох ти сандвичи.

— Благодаря ти, но вече хапнах супа.

— Окей... — подвикна Джой от кухнята.

В този момент на вратата се позвъни.

— Остави на мен... — отново извика тя.

Премина миг и Ейприл си я представи как наднича през шпионката.

— Някаква мадама, която явно мисли, че все още е Хелоуин — каза Джой. — Да си поръчвала пица?

— Не.

— Хम्म...

Джой отключи и отвори вратата.

— Номер или лакомство — изтананика женски глас.

— Сериозно? Не е ли малко късно за това?

— Ти ли си Ейприл Пикет?

Ейприл спря да чете. Тя не разпозна гласа, нито очакваше гост.

— Защо питаш? — поинтересува се Джой, а миг по-късно изпищя, когато вратата се отвори с трясък. Последва внезапна вихрушка от стъпки.

Ейприл имаше усещането, че през тялото ѝ протича ток. Тя скочи от стола си интуитивно, но тогава се сети, че раницата с пистолета ѝ е в хола. Внезапният писък на Джой накара косъмчетата по тялото ѝ да настръхнат. Втурнала се през вратата на спалнята си, тя се спря в коридора. Приятелката ѝ лежеше по гръб на пода, гърчейки се, а фигура в тъмен суичър с качулка беше коленичила върху нея. Ейприл не можеше да види лицето ѝ. Но това, което успя да различи през борещите се тела, бе проблясъкът на острие, което потъна наполовина в шията на Джой. Двете ръце на момичето бяха стиснали тази на нападателя си в опит да спрат натиска, от което ръкавът на дрехата се беше вдигнал, разкривайки тънка бяла китка. На пода до тях лежеше отворена кутия за пица и евтина пластмасова маска за Хелюин.

Раницата на Ейприл стоеше на масата, но за да стигне до нея, тя трябваше да премине покрай Джой и качулатия.

— Спри! — изкрещя тя в този момент и лицето под качулката замръзна.

То принадлежеше на мършава жена с продълговато лице и тънки устни над ред жълтеникави зъби. Заради сянката от качулката голяма част от нея не се виждаше, но Ейприл успя да различи бледозелените ѝ очи и цветна татуировка на оголената ѝ ръка, които сякаш изгориха съзнанието ѝ.

Жената се хвърли назад, изваждайки ножа, при което ръцете на Джой се стрелнаха към раната на шията ѝ. Алена кръв запулсира между пръстите ѝ.

Ейприл се хвърли напред към масата през старото кресло, но в момента, в който достигна оръжието си, жената изчезна през отворената входна врата и стъпките ѝ отекнаха по тротоара отвън. Вместо да се втурне след нея, Ейприл хвърли пистолета настрани и коленичи над Джой. Очите на приятелката ѝ бяха широко отворени от ужас и сякаш крещяха: „Защо? Коя беше тя...“

Ейприл притисна ръцете на Джой със собствената си ръка, за да се опита да спре кръвенето, а със свободната издърпа мобилния от

джоба си. Беше ѝ трудно да набере 9-1-1, защото цялото ѝ тяло трепереше.

— Всичко ще бъде наред... — прошепна тя на приятелката си. — Ще се справиш...

Когато диспечерът от другата страна на линията вдигна, тя погледна надолу и установи, че Джой носи нейното родео яке. Това с изписаното ѝ име от лавата страна.

По-рано днес Джо проследи акцията по преследване и залавяне на Далас Кейтс по радиото в пикала си чрез Държавната асистентска правоохранителна комуникационна станция, известна като ДАПКС. Той бе патрулирал на място, твърде далеч, за да може да се включи, а в интерес на истината и не изгаряше от желание да го прави.

Шериф Рийд и окръжният прокурор Долси Шалк бяха назначени да отговарят за разследването на убийството на Фаркърс и след като намериха тялото му, Джо вече нямаше работа с тях. От друга страна, както и самият Долси изтъкна, заради личната вражда между семействата на Джо и Кейтс щеше да е по-добре, ако той отстъпи встрани — нямаше нужда от допълнителни усложнения.

Джо нямаше проблем с това и след като даде показанията си, прекара остатъка от следобед в разговор с ловци, развълнувани от факта, че снегът принуждава стадата да излязат от гъстата гора. Той беше инспектирал половин дузина мъртви животни, овесени по клоните на прилежащите лагери, и с радост установи, че не се налага да издава предупреждения или глоби, защото всички лицензи и разрешителни бяха в норма.

Ловците, с които разговаря, бяха наясно със събитията, случили се в планините около тях през последните два дни. Те бяха етични спортисти, които подсигуруваха месо за своите семейства, с което да изкарат зимата.

Джо им се възхищаваше. Беше му приятно да е сред тях.

След това дойде обаждането по сигнал на местен каубой от „Ранчо Тъндерхед“, който твърдеше, че е видял двама мъже да излизат от бял джип с логото на Агенцията по управление на земите и да убиват три антилопи от голямо стадо, пасящо наблизко. Каубоят — наблюдаващ през бинокъла си — видял, че стрелците натоварили умрелите животни в задната част на превозното средство и подкарали с мръсна газ, така сякаш крадяха превозното средство.

Когато Джо стигна до мястото, намери единствено три димящи червени гилзи и никаква друга следа.

Преглъщайки разочарованието си отново, той проследи обmena на информация между Рийд и Спивак.

Диспечерът казваше, че една от служителките на „Валей Фуудс“ е забелязала мъж с описанието на Далас Кейтс, който в момента пълни количка с хранителни стоки в магазина.

— Сам ли е? — попита Спивак.

— Тъй вярно.

Кое то може да означава, че действително е сам или че приятелите му просто са останали в автомобила извън магазина, помисли си Джо.

— От къде служителката знае, че го издирваме? — попита отново Спивак.

— Чула е бюлетина. А, и става въпрос за сестра ми...

— 10-4. На път ни е.

Това за пореден път напомни на Джо колко бързо се разпространяват новините в малкия град, особено когато в тях е замесен член от семейството Кейтс.

В рамките на няколко минути Спивак съобщи, че е установил непознат стар модел Додж 4×4 на паркинга пред магазина за хранителни стоки, и поиска разрешение за проверка на регистрационния му номер.

Интересът на Джо се възбуди, когато диспечерът отговори, че превозното средство е регистрирано на името на Елдън Оскар Кейтс — бащата на Далас — и че застраховката му гражданска отговорност е изтекла. Плюс това задните светлини не работеха...

Имаше смисъл. За последните две години никой от семейство Кейтс не е бил в състояние да плати годишните такси. Далас беше влязъл в града с надеждата никой да не свърже стария пикал с него.

Спивак поиска подкрепление, така че заместник-шериф Щек пристигна на мястото. Двата зачакаха удобен момент, тъй като не желяеха да се противопоставят на Далас вътре в магазина, а и защото предполагаха, че той ще се движи въоръжен и не искаха да рискуват безопасността на другите посетители и служители.

Те паркираха своите служебни автомобили в свободната зона, в непосредствена близост до паркинга и проследиха как Далас Кейтс

товари с торбите с хранителни стоки в задната част на доджа. Кейтс беше сам. Той се огледа, но явно не ги видя, затова тръгна бавно през града и оттам по магистралата в посока на родния си дом.

— По следите му сме — докладва Спивак на шериф Рийд.

— Бъдете внимателни — предупреди ги той. — Може да е въоръжен и опасен.

— Да го спрем на магистралата или да изчакаме, докато се прибере?

— Спрете го. Сам е, така че е възможно другарите му да го чакат у дома. Най-вероятно също са въоръжени. Ще стане по-бързо, ако не ги намесваме. След като Кейтс влезе в ареста, ще се погрижим и за тях.

— 10-4.

Джо паркира пикала си на хълма, откъдето можеше да обхване с поглед цялата долина. Снегът беше спрял и небето се изчисти. Залязващото слънце трансформираше светлината в приглушено бежово и в пейзажа наоколо имаше наелектризиращ драматизъм. Стада от вилороги антилопи, които на практика бяха невидими при облачно време, сега се открояваха като маяци. Лагерни огънове и фенери от ловните съоръжения пронизваха дълбоките сенки.

Той не можеше да се съсредоточи върху това, което вижда. Не и докато радиостанцията му не изпука и Спивак каза на шериф Рийд:

— Арестувахме Далас Кейтс. Той е с белезници, седнал в пикапа ми.

Джо затвори очи и въздъхна с облекчение.

— И това не е всичко — продължи Спивак. — Претърсих автомобила му и намерих „Смит и Уесън 15“ под седалката. Миришеше на скорошна стрелба. Бас ловя, че можем да получим съвпадение с гилзите, които намерихме до тялото на Фаркърс.

— Шегуваш се... — възкликна Рийд.

— По каросерията на камиона има засъхнала кал и борови иглички, които много приличат на онези, през които минахме тази сутрин в планината — заяви Спивак. — Не мога да кажа със сигурност, но има нещо, което прилича на петно от кръв, вътре в

панелите на вратата. Все едно някой с кървави ръкавици я е отворил и затворил.

— Добра работа, добра работа — каза Рийд. — Но не забравяйте: единственото нещо, в което можем да го обвиним в момента, е изтеклият срок на застраховката и липсващите задни светлини.

Спивак въздъхна.

— Този път трябва да направим всичко както трябва — каза Рийд. — Стъпка по стъпка. Не пипайте нищо от онова, което е вътре в превозното средство. Заклучете камиона и го оградете с лента, докато не го приберем за анализ. В този момент той е местопрестъпление и не искам никой да се доближава до него, преди да дойдат експертите.

— Да, сър.

— Стой там — нареди Рийд. — Ще се обадя на останалата част от екипа и ще дойдем на мястото. По път ще се отбия до съдия Хюит, за да взема заповед за претърсване. Трябва да се подготвим и за ареста на приятелите му.

— 10-4.

— Отваряйте си очите и ме дръжте в течение — завърши Рийд.

Джо можеше да си представи как шерифът прекосява кабинета си и слага своя „Стетсън“ в кобура си. Можеше да си представи и намусения Далас Кейтс, отпуснат на задната седалка на служебния автомобил на Спивак.

Сметките на Далас излязоха криви, помисли си Джо. Трябваше да избяга веднага или да се барикадира на място, където никой да не го намери. Но той очевидно се бе върнал в родния си дом и вероятно е взел приятелите си заедно с него. Но повечето престъпници не са много умни, напомни си също така Джо. Ето защо са престъпници.

Далас Кейтс обаче такъв ли е?...

Джо се върна в пикапа си и тръгна по стария двулентов път. Беше чакал петнадесет минути, но обмен на информация между Спивак и Рийд така и не дойде. Предположи, че на шериф Рийд му е отнело повече време, за да се натовари в специално оборудвания си микробус, а после да вземе и подписана заповед от съдия Хюит.

Внезапно изскочил на пътя заек накара Джо да извие волана си рязко наляво, а после надясно, но продължи напред.

Рийд вдигна на първото позвъняване.

— Хванахме го, Джо.

— Чух всичко по радиото. Колко дълго може да го задържите само за изтекла застраховка?

— Една нощ най-много. Знам, че е малко, но това е само началото.

— И той изобщо не се възпротиви?

— Спивак каза, че е имало леко спречкване, но всичко е окей. Мисля, че той много добре съзнава, че е по-добре да не се съпротивлява.

Джо знаеше точно какво означава това. Далас Кейтс със сигурност ще е наясно, че заместниците ще бъдат предварително подготвени за всякакъв род провокации от негова страна.

— Той каза ли нещо?

— Не съм го разпитвал още. В момента е със Спивак. Нямаме право да му снемеме показания, докато не го задържим официално. Чу за пушката, нали?

— Да.

— Същия калибър като на гилзите, които открихме на мястото на убийството. Ако съвпадат...

Джо кимна.

— Това ли е единственото оръжие, намерено у него?

— Доколкото знам. Не сме правили задълбочено претърсване нито на колата му, нито на дома му. Сигурен съм, че ще можем да го хванем и за други нарушения — добави Рийд. — Няма право да притежава огнестрелно оръжие и алкохол, а служителката в магазина каза, че е купил хранителни стоки и шест бутилки ликьор. Така че вече имаме база за обвинение, което да го задържи за достатъчно дълго време. Ще говоря с Долси. Не искам Кейтс да се измъкне отново.

— Какъв е планът за действие с приятелчетата му? — попита Джо.

— Ще обградим къщата и ще ги помолим да излязат доброволно. Ще им кажа, че Далас е в ареста. Когато се предадат, ще ги задържим.

— На какво основание?

— Защо задаваш толкова въпроси?

— Просто съм любопитен.

— Ще измислим нещо — успокои го Рийд.

Което означаваше, че Рийд е планирал високорисков ход, прилагайки им кръстосан разпит. Без съмнение това беше одобрено от Долси, иначе Рийд не би си го позволил. В този вид преса заподозрените няма да имат възможност да договорят версиите си и ще бъдат изолирани един от друг.

Беше почти нечестно. Дори ако заподозрените са напълно невинни, което е съмнително, те едва ли биха могли да разкажат една и съща история, с абсолютно съвпадащи детайли относно местонахождението им от последните няколко дни. Джо знаеше това от собствен опит. След събитие, на което всичките му момичета бяха присъствали — на едно и също място, по едно и също време, — всяка представяше различна версия на това, което се бе случило.

Същото беше и с множеството заподозрени по време на разпит. Грешки и пропуски неминуемо присъстваха, така че разпитващите ще сравнят бележките си и ще установят несъответствията. Идеята е да се стигне до онзи, който е готов на сделка, за да предаде другарите си. Всичко това обаче трябва да се направи бързо и преди Далас или някой от останалите да поиска адвокат и да прекрати разпита. В окръга имаше само един обществен защитник — Дуейн Патерсън — и щеше да отнеме доста време, докато се намерят още двама. Бързината и объркването бяха козове на обвинението сега.

Ето защо Джо беше неспокоен.

— Майк, не мислиш ли, че всичко протича твърде гладко?

Имаше известна пауза, преди Рийд да попита:

— Какво точно ме питаш, Джо?

— Не съм сигурен...

— Полицията си върши работата добре — отвърна в защита Рийд. — Имаме възможността да ограничим действията на Далас Кейтс, преди той да е нанесъл щети на някого в този окръг. Ти от всички трябва да се радваш най-много на това.

— Не съм казал, че не се радвам.

— Добре. А сега, трябва да вървя. Имам среща с хората ми, преди да тръгнем към фермата на Кейтс.

— Бъдете внимателни и моля ви, уведомете ме за това, което намерите там — каза Джо и прекъсна връзката.

Почувства се зле заради това, че постави под съмнение хода на производството, особено след като основната му цел е да отстрани

Далас Кейтс и приятелите му за постоянно:

Джо веднага разбра, че нещо не е наред, когато Мерибет излезе от къщата, за да го посрещне, държейки мобилния си така, сякаш е мъртва мишка. Още преди да е успял да излезе от камиона си, тя започна:

— Току-що говорих с Ейприл. В болницата в Пауъл е. Полицията е там с нея. Някой е намушкал Джой в апартамента им.

Тялото на Джо изтръпна.

— Повтори...

— Тази вечер... Джой отвори вратата и в този момент някой я нападна. Ейприл станала, за да види какво се случва, но жената избягала...

— Жената? Ейприл, на телефона ли е?

Мерибет кимна.

— Ейприл, давам ти баща ти... — каза тя и подаде на Джо телефона.

— Ейприл, как е Джой?

— Беше жива, когато я доведоха тук... — отвърна момичето. Гласът ѝ беше далечен, сякаш беше в шок. — Имаше много кръв и тя не можеше да говори... В реанимация е. Човече, как само мразя болниците...

— Каж ми какво стана.

Ейприл разказва за нападението подробно и Джо потрепери импулсивно. Той тръгна рамо до рамо с Мерибет към вътрешността на къщата им.

— Знаеш ли кой я нападна? — попита Джо.

— Не. Ако ме питаш дали е някоя състудентка — не мисля, че е такава. Сигурна съм, че никога преди това не съм я виждала. Изглеждаше по-възрастна.

— Колко по-възрастна?

— Не знам... — каза Ейприл. Гласът ѝ пресекуваше. — Може би на тридесет...

Мерибет предупреди негласно Джо да не я притиска с въпроси и той смекчи тона си.

— Ако я видиш отново би ли я разпознала?

— Това ме питаха и ченгетата. Казах им, че бих могла. Носеше качулка, така че не успях да видя добре лицето ѝ. Но беше по-висока от мен и наистина много слаба. Видях зъбите ѝ и татуировка на ръката ѝ.

— Татуировка?

— Да, все едно имаше ръкав.

Джо и Мерибет се спогледаха. Уонда беше казала на Спивак, че жената с Далас Кейтс носи качулка на главата си и има татуировка на едната си ръка. Но това нямаше никакъв смисъл.

— Полицията е разпространила профила ѝ — каза Ейприл. — Не мисля, че са я открили все още. Не знам дали е с кола, или се придвижва пеша. Попитаха ме дали съм чула двигател, но аз... не съм сигурна... Джой кървеше...

— Всичко е наред, Ейприл — каза Джо. — Постъпила си правилно. Може би още тази вечер ще я открият. Пауъл не е толкова голям.

— Не успях да стигна до пистолета навреме... — продължи Ейприл.

— Имаш пистолет?!

— Тя има пистолет?! — повтори Мерибет.

— Когато разбрах за Далас, си помислих, че ще ми е необходимо нещо по-силно от лютив спрей — заяви предизвикателно момичето.

„О, тя е много добра в това“, помисли си Джо.

Тогава усети собствения си мобилен да вибрира в джоба му.

— Трябва да проведе друг разговор — каза той. — Давам ти майка ти. Обясни на нея за оръжието.

Той подаде телефона на Мерибет и се отдръпна.

— Изглежда сме закъснели — каза Рийд, с очевидно разочарование в гласа си. — Няма голяма преднина все пак. Светлините бяха пуснати и има мръсни чинии в мивката. Къщата е пълна каша. Един от моите заместници, който е бил тук и преди, мисли, че от бараката липсва АТВ, но не може да го потвърди.

— Няма ли представа къде може да са отишли? — попита Джо.

— Все още не и е твърде тъмно, за да видим каквито и да било следи. Ще оставим няколко момчета тук и ще се върнем рано сутринта.

Ако наистина се движат с АТВ, няма да стигнат далеч. Но пък може да са се насочили към планината.

— Разбрах те. Може ли да се установи колко са — двама, трима?

— Задръж така...

Джо можеше да чуе как шерифът разпитва помощниците си дали някой от тях е успял да установи колко души са обитавали мястото, преди да пристигнат. След известно време Рийд се върна на линия и въздъхна.

— В общи линии не знаем. Изглежда така, сякаш са спали на три легла, но това може да означава от трима до шестима, ако са спали с партньор. А кой знае — може би и повече. Ще проверим за отпечатъци и ДНК, но това ще отнеме известно време.

— Чудех се... — започна Джо. — Жената, която Уонда описа на Спивак... В къщата има ли някакви следи от женско присъствие?

— На този етап не мога да кажа — каза Рийд. — Защо питаш?

След като Джо му скицира основното от случилото се в Пауъл, продължи:

— Ейприл смята, че жената е търсела нея. Нападнала е Джой, защото момичето е носело нейното яке.

— Боже! — възкликна Рийд. — Горката Джой. Тя е страхотно дете. Дали Дан Банън е уведомен?

— Не знам — каза Джо. — Аз самият научих току-що.

— Боже!... — повтори отново Рийд. — Дръж се! Отивам да попитам Далас дали знае къде е тя.

Десет минути по-късно, докато Мерибет все още разговаряше с Ейприл по мобилния си, телефонът на Джо позвъни отново.

— Копелето казва, че няма никаква представа за жената от бара — заяви Рийд без предисловия. — Изпили по няколко бири онази вечер, но никога не е знаел името ѝ. Каза, че тя просто се присламчила към тях, като фенка на някоя рок звезда или нещо подобно... Според мен лъже, но няма как да го докажем.

Джо изпсува наум.

— Попитах го къде са отишли приятелчетата му — продължи Рийд. — Твърди, че няма представа. Не им бил шеф, така че може да са си тръгнали по своя воля.

— Каза ли ти поне кои са?

— Беше предпазлив. Каза, че ги срещнал в затвора и всички са били освободени по едно и също време. Твърди, че наистина не ги познава добре и знае само затворническите им псевдоними.

— Които са?

— Брут и Невестулката.

Джо пое дълбоко дъх и го издиша през ноздрите си. Далас знаеше, че без приятелите му никой не можеше да го хване за нищо.

— Когато го питах отново — каза Рийд, — просто сви рамене и отвърна, че може да са излезли да се позабавляват с някоя лакомство-или-номер игра.

— Я, повтори отново? Какво точно е казал? Лакомство или номер? — попита Джо през стиснати зъби.

Когато Мерибет го чу, очите ѝ се разшириха и тя свали телефона си надолу. Джо можеше да чуе ехтящия глас на Ейприл:

— Какво беше това „лакомство или номер“?

ВТОРА ЧАСТ

Колко лесно е да разкриеш едно убийство!

Шекспир, „Тит
Андроник“

— Обвинението призовава пазача на „Уайоминг гейм“ Джо Пикет — съобщи щатският прокурор Долси Шалк на следващия ден от малката си маса пред мировия съдия Тилдън Мутон.

Джо седеше между шериф Рийд и заместник-шериф Спивак, на първия ред зад нея. Те, както и Джо бяха облечени в униформите си. Вместо пейки, като в обикновените съдебни зали, тук имаше две редици опърпани сгъваеми столове, а стаята беше малко по-голяма от килер, намираща се в старото крило на Градския център.

Той стана и се провря измежду столовете, избутвайки люлеещите се вратички към свидетелската скамейка.

Това беше предварителното изслушване на Далас Кейтс. Предишната нощ той беше официално арестуван и обвинен в убийството на Дейв Фаркърс и целта на мировия съдия бе да установи дали има достатъчно основания да изпрати задържания пред по-висша инстанция.

Мутон все още управляваше най-големия магазин за фураж в града, въпреки че навсякъде твърдеше, че се е отказал от него. Освен това беше и един от най-големите благодетели на окръга, спонсорирайки училищните отбори; осигурявайки наградите на ежегодния панаир; стимулирайки положения труд на служителите си и не на последно място, подsigурявайки стотици чували с пясък по време на последното наводнение през май. Джо знаеше от срещата преди заседанието, че мъжът ще гледа безпристрастно на случващото се. Именно заради това си качество вече почти двадесет години той извършваше тази дейност на непълно работно време.

Мутон се славеше като един от най-дълго служилите мирови съдии в Северен Уайоминг и той знаеше, че може да се задържи на това място още доста дълго време. Ако, разбира се, не настрои по някакъв начин местната полиция срещу себе си...

Мутон беше нисък, пълен и плешив и все повече заприличваше на карикатура на добре охранен бизнесмен — какъвто всъщност и беше. Обиколката на талията му нарастваше с всяка изминала година,

успоредно със закръглянето на лицето му. Той носеше очила с дебела рамка, които отстраняваше демонстративно, когато искаше да постави точка на разговора.

Джо усети очите на Далас да се фиксират върху него, когато премина покрай масата на защитата. Каубоят носеше оранжев гащеризон с принт на Окръжния затвор, изписан на гърба. Китките и глезените му бяха свързани с белезници. В непосредствена близост до Далас бе Дуейн Патерсън, държавният обществен защитник. Патерсън носеше неудобен сив костюм, който сякаш изглеждаше два номера по-голям от необходимото, и четеше нахвърляните си бележки.

Той беше един наистина достоен човек с много трудна работа, който рутинно се озоваваше сам в разиграващата се в съдебната зала игра. Джо не му завиждаше. Патерсън вероятно беше срещнал Далас за първи път едва тази сутрин и сега наваксваше с информацията по процеса за убийство. Масата пред него и неговия клиент беше претрупана с папки, както обикновено се случваше в областта на правоприлагането.

В допълнение към Рийд и Спивак в съдебната зала присъстваха и двама наблюдатели: редакторът на местния бюлетин Т. Клетус Глат, който седеше на първия ред от другата страна на пътеката, с репортерски бележник в скута си. Неговите диоптрични очила бяха кацнали на върха на носа му и той беше заел презрителна гримаса с устата си. На друг ред възрастна жена плетеше нещо чевръсто. Според Джо тя най-вероятно присъстваше на всяко едно съдебно заседание в страната — нещо като вид хоби...

Глат рядко се осмеляваше да излезе от репортерската си кабинка, където прекарваше времето си основно в критикуване на държавните и местните служители, учители и културни представители на малката общност. Като цяло той беше доста озлобен човек и Джо имаше проблеми с откриването на добри качества у него.

— Джо, преди да започнеш, трябва да положиш клетва — каза Мутон и Джо се спря при летящата врата.

Тогава Мутон се обърна към Кейтс и му заговори директно:

— Искам да се уверя, че разбирате какво се случва днес, г-н Кейтс. Провеждаме предварително изслушване, в което да установим дали има достатъчно основания за задържането ви в окръжния съд. Копие от обвиненията, повдигнати от прокуратурата, са представени

на г-н Патерсън. Вашият служебно назначен адвокат е посочил, че имате намерение да не се признавате за виновен по тях. Това вярно ли е?

— Вие сте дяволски прав — каза Кейтс.

— Без проклетия в моя съд! Значи пледирате за невинен?

— Пледирам за невинен.

— Добре тогава — каза Мутон. — Можем да продължим. В зависимост от това, което установим днес тук, на вас може да бъде, а може и да не бъде определена гаранция за освобождаване. Разбирате ли всичко това?

Кейтс сви рамене.

— Отговорете за протокола, г-н Кейтс.

— Да, Ваша чест. Разбирам.

— Това е достатъчно — кимна Мутон. — Джо, можеш да продължиш.

Долси беше облякла яркочервена рокля, с пристегната назад коса. Джо знаеше, че тя носи този цвят, когато има намерение да гони плячката си до смърт. Както — предполагаше той — и самият мирови съдия Мутон.

Долси беше безмилостен и добре организиран прокурор, известен с това, че не внася дела в съда, докато не се убеди, че ще ги спечели. С течение на времето тази ѝ стратегия се беше превърнала в един вид пророчество, което ѝ гарантираше деветдесет и пет процента успеваемост. Тя също така беше и праволинейна. Джо знаеше, че дори не би завела дело, ако преди това не се подсигури стабилно. Освен това не обичаше да играе политически игрички, нито си служеше с измама. Единственият път, когато прибягна до това, беше, за да събере колкото може повече обвинения, заради които да изпрати Далас Кейтс в затвора преди две години — ето колко силно е искала това...

Но сега той отново бе тук.

Методът ѝ в предварителното изслушване беше прост и опустошителен. Тя щеше да развие тезата на обвинението бързо, да изложи фактите около престъплението, да посочи и обвини ответника. Щеше да извика възможно най-много свидетели, които да подкрепят и заздравят твърденията ѝ.

Джо очакваше първият свидетел да бъде Уонда Стейси — но така и никой не я призова. Имаше две възможности за това — или барманката да не се чувства добре, или просто да не е така отзивчива, че да се яви. От друга страна, той знаеше, че Долси често задържа основните си свидетели за действителния процес. Каквато и да е причината, окръжният прокурор беше избрал да започне делото с неговите показания.

След като Джо положи клетва, Долси намести модерните си диоптрични очила с рогови рамки и погледна над тях към скамейката. После го помоли да заяви своето име и професия.

— Аз съм Джо Пикет, горски надзирател в област Садълстринг. Номерът на значката ми е двадесет и едно.

— Какво означава този номер?

— В „Уайоминг гейм“ има общо петдесет надзиратели. Този с най-висок ранг има значка номер едно. Аз съм двадесет и първи по старшинство.

— Това означава, че сте в професията от дълго време и имате нужния опит? — попита тя.

— Да — отвърна Джо, мислейки си, че този опит може би му идва твърде много понякога.

Долси го поведе през случилото се, започвайки с факта, че е бил нает като помощник на Гражданския въздушен патрул, за да направят оглед на областта, а след това се е присъединил към екипа по издирване на тялото на Фаркърс. И след като ѝ отговори кратко и ясно, тя му благодари и седна на мястото си.

Последва дълга пауза.

Джо погледна към Патерсън, очаквайки го да се изправи или просто да кимне в знак, че няма въпроси. Адвокатът обаче все още държеше главата си наведена надолу, изучавайки бележките си, сякаш изобщо не бе чул, че показанията му са приключили. Далас също се вгледа в своя адвокат с развеселено изражение на лицето си, след което обърна глава и повдигна вежди предизвикателно към мировия съдия.

Това беше безразсъдно деяние за един подсъдим, обвинен в убийство при това, помисли си Джо. Деяние, което показваше, че не възприема случващото се на сериозно. Това подежда като червен флаг за Джо и той изпита угризение в гърдите си.

Тогава, най-накрая, Патерсън се изправи и го поздрави.

— Добро утро — отговори Джо.

— Невинаги номерът на значката ви е бил двадесет и едно, нали? Джо се облегна назад.

— Не. Както казах, поредността се променя на базата на това колко дълго горският пазач е на служба. Служителят с най-дълъг трудов стаж съответно носи значка с по-малък номер.

— Това не отговаря съвсем на наученото от мен — каза Патерсън, без да прави зрителен контакт с Джо. — Ще отречете ли, че преди няколко години сте изгубил право за по-малък номер заради неподчинение?

Джо почувства как страните му пламват.

— Да, така е.

— В действителност вие сте били наказан да се върнете на номер петдесет за известно време, не е ли така?

— Да, така е.

— Възраждавам, Ваша чест — протестира Долси, изправяйки се на крака. — Това е предварително изслушване и не е място за отсяване на свидетели.

— Приема се — кимна Мутон изненадан. След това погледна Патерсън. — Какво не е наред с вас, Дуюейн?

Мутон не използва най-правилната в случая съдебна реторика, помисли си Джо, но независимо от това се изненада и от инсинуацията на Патерсън — дори и ако тя не е на място.

— Съжалявам, Ваша чест — извини се Патерсън.

— Добре. Нека се придържаме към по-учтивото поведение.

Реакцията на Далас беше недвусмислена — той се обърна на стола си и огледа залата с широко отворени очи, сякаш искаше да види и запомни всеки, заговорничел срещу него.

— Г-н Пикет — започна отново Патерсън, — преди да бъдете включен в операцията по издирване на Дейв Фаркърс, сте имали известни взаимоотношения с моя клиент, нали така?

— Взаимоотношения?

— Помежду ви е имало конфликт. Това вярно ли е?

Джо можеше виждаше накъде бие Патерсън.

— Арестувах го за злонамерено умъртвяване на дивеч и той беше признат за виновен и осъден на лишаване от свобода.

— Но освен това — каза Патерсън — не е ли истина, че сте имали спречкване със семейството му?

— Спречкване не е точната дума — отвърна Джо и с периферното си зрение видя как Долси се изправя.

— Това има ли връзка с производството, което водим, Ваша светлост? — попита тя Мутон. Джо не можеше да си спомни прокурорката някога да бе правила възражения по време на предварително изслушване, да не говорим за две поредни...

— Е, има ли? — Мутон попита на свой ред Патерсън.

— Да, Ваша чест. Важно е да се установи, че свидетелят е бил враждебно настроен към ответника преди инцидента.

И още как, помисли си Джо и погледна към мировия съдия.

Лицето на Мутон имаше болезнено изражение, като че ли думите на Патерсън бяха твърде неприятни за слуха му в този момент.

— Ваша чест — обади се отново Долси. — Това е глупаво. Свидателят е бил помолен от Гражданския въздушен патрул да подпомогне операция по издирване и спасяване. В процеса на неговото сътрудничество той е забелязал на екрана на персоналното си устройство изображения, за които в момента свидетелства. Това просто ни помага да пресъздадем предпоставките за въпросното обвинение. Г-н Пикет не е тук, за да свидетелства срещу обвиняемия. Как може това да се счита за враждебно?

— Добра забележка — съгласи се с охота Мутон. — Дотук с тази линия на разпит, Дуейн — обърна се той към Патерсън.

— Наистина си играете с търпението ми, господине. Имате ли други въпроси?

Патерсън погледна надолу и лицето му се изчерви. Той се обърна леко и направи зрителен контакт с Далас, който за пореден път се подсмихна половинчато. Ето какво било, помисли си Джо, Далас беше накарал адвоката си да действа нападателно, а общественият защитник с неохота следваше желанията на клиента си.

— Г-н Патерсън? — подкани го Мутон.

Патерсън отново погледна бележника си, при което Далас извъртя очи.

— Когато наблюдавахте екрана на своето проследяващо устройство — започна след малко адвокатът, — можехте ли с положителност да идентифицирате жертвата като Дейвид М. Фаркърс?

— Не. Не и в онзи момент.

— Можехте ли с положителност да идентифицирате обвиняемия?

— Не.

— Но сте го направил и за двамата, така ли е?

Долси отново се изправи, но преди да успее да възрази, Джо поклати глава и каза:

— Издирвахме изчезнал ловец на име Дейв Фаркърс. На екрана на проследяващото устройство идентифицирахме местоположението, на което въпросният е бил видян за последно. Но не, аз не бях на сто процента сигурен, че индивидът, когото наблюдавам, е Фаркърс. От друга страна, не вярвам да съм споменал по каквата и да е причина името на Далас Кейтс онази нощ.

Патерсън вдигна поглед от записките си и погледна Джо. Последва една наистина дълга пауза.

— Нямам повече въпроси — каза той накрая.

Далас поклати глава и се усмихна така, сякаш не може да повярва на това, което току-що се бе случило. Тогава Мутон го погледна и отстрани очилата си:

— Призовавам обвиняемия да се въздържа от действия, според които излиза, че счита тази процедура за обикновена шега.

— Дори и това да е така? — попита Далас и това предизвика сподавен кикот от страна на Т. Клетус Глат.

Мутон удари с чукчето си:

— Свидетелят може да се оттегли — каза той към Джо.

По пътя си покрай масата на защитата Джо погледна Далас, опитвайки се да долови намек за намеренията му. В отговор каубоят се взря в него за кратко и се подсмихна.

— Призовавам помощник-шериф Лестър Спивак — обяви Долси.

Тя преведе Спивак през събитията на деня до момента, в който бяха открили тялото на Фаркърс, а след това поиска и информация за проведените предварителни съдебни резултати.

Рийд се наведе към Джо и прошепна:

— Не разбирам какво става. Не очаквах това от Патерсън.

— Той няма нищо общо с това — отвърна шепнешком Джо.

— За Далас всичко сякаш е шега. Не е ли наясно пред какво се е изправил?

— Наясно е — каза Джо. — Той е умен. Държи коз в ръкава си.

— Чудя се какво е измислил срещу Спивак?

Рийд се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си, поклащайки глава.

Джо не схващаше. Предварителното изслушване пред мирови съдия Мутон не е мястото, на което защитата трябва да атакува тезата на обвинението, освен ако това не е изключително наложително. Свидетелските му показания преди малко бяха просто загуба на време и усилия, освен ако Патерсън не следва някаква стратегия, за която никой досега не се бе досетил. Но пък общественият защитник не беше известен като стратег. Освен това той най-вероятно беше прекарал по-малко от час с клиента си преди съдебното заседание.

Не, помисли си Джо. Далас е този със стратегиите.

От показанията на Спивак стана ясно, че гилзите 223-ти калибър, намерени на мястото на убийството, са били изстреляни от пушка „Американ Игъл“ и че техниците, извършили оглед на местопрестъплението, са открили полупразна кутия от 55 патрона същия калибър под седалката на превозното средство на Далас Кейтс. Следите от кръв, намерени по стелките на пода, както и намазка от дръжките и интериора на шофьорската врата се оказали позитивни и съвпадащи с показателите от кръвта на Фаркърс.

Спивак обясни още, че пушката, патроните и кръвните проби са били изпратени до Държавната съдебна лаборатория в Шайен за допълнително потвърждение. Въпреки че някои от куршумите, минали през тялото на Фаркърс, не бяха възстановени, откритите от съдебния лекар три непокътнати сачми не само можеха да бъдат съотнесени към боеприпасите за „Американ Игъл“, но и нарезите им напълно съвпадали с тези от цевта на оръжието. Според следователя, макар и деформирани, те били в достатъчно добро състояние, за да могат да бъдат идентифицирани. Освен това в тялото на Фаркърс били намерени и десетки други стоманени сачми размер ББ, показващи, че жертвата е била ударена от още най-малко две други оръжия.

Тезата на обвинението беше впечатляваща, помисли си Джо. В момента, в който Далас се яви в съда, Долси ще трябва да го закове с убедителни резултати от ДНК теста и експертизата на пушката и боеприпасите.

Преди кръстосаният разпит на заместник Спивак да продължи, Мутон прекъсна заседанието за обедна почивка.

Джо тъкмо вземаше мобилния телефон и кобура си от Стовпайп, възрастен пенсиониран родео каубой, обслужващ металдетектора във фойайето, когато Долси го потупа по рамото, давайки му знак да я последва.

— Затвори вратата, моля — каза тя, влизайки в офиса си.

Помещението изглеждаше просторно поради оскъдното количество вещи. В допълнение към рамкираните сертификати по стените имаше само няколко лични снимки — на родителите ѝ и една фотография на нея и Мерибет, възседнали коне.

— Не знам какво са намислили, но съм адски вбесена — изсъска тя, заобиколи бюрото си и седна, събувайки обувките си. — Направо ще разкъсам Дуейн, ако ми извади още някой боклук.

Джо сви рамене.

— Далас дърпа конците.

— Но защо? — попита тя. — Той не се ли опита да те омаловажи като фактор?

— Вероятно.

— Добре е, че те държахме на ръка разстояние по време на разследването и ареста — каза тя. — В противен случай мога да се закълна, че щяха да се опитат да извъртят някоя конспирация. Така или иначе това няма как да мине при Мутон. Не мога да разбера защо изобщо се пробват. Ако бях на тяхно място, щях да го запазя като коз и да изчакам процеса.

Джо кимна.

Долси изруга и извади пластмасова кутия от малкия хладилник до себе си. Налагаше ѝ се да обядва на бюрото си почти всеки ден.

— Чудех се защо не призова първо Уонда Стейси — попита Джо и Долси вдигна рязко ръката си, стиснала капака на кутията със салатата.

— Не си ли разбрал? — попита тя.

— Да разбере какво?

— Стейси е в неизвестност. Не се е явила на работа снощи и никой не знае къде може да е.

— Какво?!

— Колата ѝ липсва, а апартаментът ѝ е празен. Изглежда така, сякаш е опаковала набързо. Свързахме се с родителите ѝ в Луск и някои нейни приятели, които открихме онлайн, но досега няма резултат. Майк не ти ли каза?

— Не.

— Вероятно е сметнал, че вече знаеш.

— Имах някои лични проблеми... — отвърна Джо.

— Вярно! Ейприл прибра ли се при вас?

— Снощи. Но не ѝ е приятно, че ще отсъства от училище.

— Обзалагам се, че Мерибет се чувства по-спокойна сега, предвид случилото се.

— Така е.

— Нещо ново за нападателя на Джой Банън?

— Не.

— Как е тя?

— Все още в интензивното отделение, но лекарите са далеч по-оптимистично настроени и говорят за пълно възстановяване. Родителите ѝ са с нея. Изпращат информация за състоянието ѝ на Мерибет на всеки няколко часа. Джой е в съзнание и може да шепти.

— Разпитали ли са я?

— Не познава жената — поклати глава Джо.

Долси побутна салатата си към него.

— Искаш ли?

— Благодаря. Ще отида да си взема бургер.

— Така си и помислих — усмихна му се тя. — До после. Бас лова, че са измислили нещо и срещу Лестър.

След двойния чийзбургер в „Бургер-О-Парднър“ на края на града Джо се отправи обратно към областната администрация и потърси по телефона надзирателя на област Кампбел.

Рик Еуиг беше млад и добросъвестен и постъпил на служба само две години по-рано. Освен това очевидно не беше в добро настроение.

— Още един, а? — попита Джо.

— Да, по дяволите! Вдигнаха ме рано тази сутрин. Собственичката от ранчо на юг от града каза, че докато разхождала кучето си, чула изстрел. Отвъд имота им забелязала бяло „Субаро“. Понеже знаела, че съпругът ѝ не е издавал разрешение за лов, решила да ме уведоми за случилото се директно. Докато ме чакала да пристигна, видяла две момчета да хвърлят мъртво животно в задната част на джипа. Разминали сме се за двайсет минути...

— Мъжки елен или сърна? — попита Джо.

— Кошута, според нея. Не успяла да забележи рога.

Отговаря на модела...

— Успяла ли е да ги огледа добре?

— Не, няма да успее да ги идентифицира. Както казах, били са на повече от километър и половина от нея.

— Регистрационен номер?

— Не е видяла. Но тези момчета трябва да са жители на областта — каза Еуиг. — Или ако не друго, са достатъчно богати, че да си позволят три и половина седмици стрелба по всичко, което видят.

Джо се съгласи с него. Браконьерите изглежда бяха много добре запознати с пейзажа на Северен Централен Уайоминг и неговите пътища.

— В момента съм на мястото — продължи Еуиг. — Както обикновено, гилзи липсват. Но при по-внимателен оглед може да се изолират частични следи от гуми. Ще направя снимки и ще ги пратя в лабораторията.

— Може ли да ги изпратиш и на мен?

— Дадено.

— Мисля, че трябва да направим списък на всяко бяло „Субаро“ в петте области — каза Джо. — Трябва да се потрудим, за да ограничим щетите.

— Ще пусна искане. Човече, това ще е адски много работа...

— Ммм, да.

— О, хей, чух за съквартирантката на дъщеря ти...

Докато паркира автомобила си Джо нахвърля подробности около инцидента, след което приключи разговора. Беше 12:55 и мирови съдия Мутон щеше да възобнови изслушването точно в един.

Джо тъкмо изкачваше стълбите, когато телефонът му звънна. Той спря и отвори снимките на следите от гуми, които Еуиг му прати. Отпечатъците показваха, че грайферите са износени, така че стесняваха търсенето до автомобил „Субаро“ с почти износени гуми.

В този момент зад него се чу звук от дълбоко гъргорещ мотор и писък на спирачки. Някой определено бързаше...

Когато се обърна, видя блестящ бронзов Хамър Н2 с регистрационни табели на окръг Уайоминг и надпис JUSTIS. Вратата на пътническото място се отвори и чифт каубойски ботуши от щраусова кожа се провесиха надолу, последвани от двуметровото тяло на Маркърс Ханд, което изпълни рамката.

Мъжът изглеждаше точно както и на екрана на националния кабелен новинарски канал, чието студио се намиреше в Джаксън Хол: дълга сребриста коса, изсечено като скала широко лице с пронизващи сини очи и големи ръце, които стърчаха като траверси от кожено яке с ресни. Ханд се пресегна към вътрешността на превозното средство и със замах нахлупи на главата си черна каубойска шапка — жест, който би могъл да означава: „На война!“

— Здравей, Джо, предполагам това е мястото, където се провежда партито — каза той. — Клиентът ми ме очаква. Моля, задръж вратата.

Джо го направи, защото беше замръзнал на място, и то не само заради внезапната поява на най-скандалния адвокат в щата Уайоминг. А и заради жената на шофьорското място.

Когато Ханд премина покрай него, Джо най-накрая дойде на себе си:

— Кажи ми, че това не е...

— О, напротив, тя е — кимна Ханд. — И трябва да кажа, че новата госпожа Ханд е истинска заплаха зад волана. Но, сигурен съм, ти вече знаеш това.

Джо стоеше там, държащ вратата и зяпнал деликатния профил на жената в автомобила.

Неговата тъща Миси, известна още като Миси Ван Кюрен Лонгбрейк Олдън, сега очевидно Ханд... се беше върнала в града.

Джо се почувства така, сякаш някой беше изкарал въздуха от дробовете му, и едва успя да извади мобилния си, за да се обади на

Мерибет в библиотеката.

Късно, когато слънцето залезе и светлината през дърветата угасна, хвърляйки бледи оранжеви отблясъци по стръковете на тревата, Рандал Лутхи и Рори Крос застанаха пред колибата с шестинчов ловен нож в ръка, за да проверят кой от тях ще спечели предимството да бъде с Уонда Стейси пръв.

— Сигурен ли си, че искаш това? — попита Крос по-скоро предизвикателно, отколкото загрижено. — Израснал съм с тази игра.

— Ти дори не можеш да произнесеш правилно името ѝ — отвърна му Лутхи.

— Глупости, просто използвам диалект.

— Както и да е.

— Така или иначе аз ще спечеля.

— Имаш предимство — съгласи се с неохота Лутхи. — Краката ти са по-дълги.

— Това няма значение. И изобщо не е предимство. Сега кой ще хвърля пръв?

— Ножът е в теб.

— Тогава аз започвам пръв.

Двамата се изправиха един срещу друг с възможно най-голям разкряк на краката си. Крос имаше цели 60 сантиметра преимущество.

— Първият, който се уплаши, губи — каза Крос. — Същото важи и ако порежеш другия.

Той хвана върха на ножа, леко наклони дясното си рамо и го хвърли надолу, между краката на Лутхи. Острието блесна, улавяйки отблясъците на слънцето, и се забодде на тринайсетина сантиметра от лявата обувка на мъжа.

Лутхи въздъхна, наведе се и извади ножа, премествайки левия си крак на мястото, където острието бе пробил почвата. Така позицията му стана малко по-тясна за следващото хвърляне.

— Гледай да не ми уцелиш ядките — предупреди Крос. — Ако го направиш, няма да мога да ги използвам. Да не говорим, че ще смажа главата ти като пъпеш.

— Ха-ха — изсмя се Лутхи. Предпочиташе да хвърля, държейки дръжката на ножчето вместо върха му. Ръката му се стрелна и острието се заби в тревата точно по средата между ботушите на Крос.

— По дяволите, това беше добър изстрел — промърмори мъжът и плъзна десния си крак в непосредствена близост до ножа.

— Трябва ли да се използва такъв тежък нож? — попита Лутхи. — Искам да кажа, преди играехме с джобно ножче. Ако това се заби в крака ти, може да отреже няколко пръста наведнъж.

— Вече сме започнали да играем, не може да сменяме остриетата — заяви Крос. — Това си е част от правилата.

— Ти променяш правилата, когато и както ти е угодно — оплака се Лутхи, при което Крос размърда вежди и се усмихна. Той имаше жестока усмивка. Освен това беше забелязал, че в очите му светват пламъчета, когато се готви да нарани някого или да извърши нещо опасно.

Крос хвърли ножа и този път той падна на шест сантиметра от дясната обувка на Лутхи.

— Не е нужно да го хвърляш толкова рязко, нали знаеш.

— Ти хвърляй както искаш, аз ще хвърлям по моя си начин.

Лутхи се наведе да извади острието. Пръстите му бяха сковани, а дишането му се учестяваше.

Старата ловна колиба беше точно там, където Далас им каза, че е — отвъд тясната просека между набраздените гранитни склонове на планината. Двата бяха почистили пътеката от попадалите клони и преминаха с АТВ-то. Древната постройка беше изградена в основата на самата скала. В действителност, след като влязоха вътре, те видяха, че задната част на пространството буквално е каменна стена. Някой — бащата на Далас, дядото или негов прачичо — беше вклинил така трупите, че те сякаш бяха естествено продължение на гранита.

Мястото беше отдалечено и до него не преминаваше нито един от пътищата, водещи към планината. Имаше едва доловим мобилен сигнал, който вътре избледняваше съвсем.

Крос беше приличен механик и беше прикрепил бензинов генератор към постройката сутринта, след като бяха пристигнали. Машината бълваше синкав дим и издаваше силен тракащ звук, сякаш

бяха напълнили камъни в сушилня, така че те я използваха пестеливо и предимно за зареждане на телефона.

Това беше нещото, за което Далас бе категоричен: да държат телефона си зареден и на удобно място, за да могат да получат по-нататъшни инструкции. И да не го използват за нищо друго, освен ако не им се наложи да позвънят на единствения запаметен номер в списъка с предпочитани.

Кланът Кейтс беше държал колибата добре заредена. Имаше изобилие от консерви и стерилизирана храна, бензин, фенери, алкохол и боеприпаси. Старият джип 4×4 също беше скрит там, където Далас им посочи — под брезента на импровизирана беседка от смърч. Акумулаторът беше паднал, но след като го заредиха, се върна към живот.

Цялото място напомняше на Лутхи за младостта му. Семейството му също имаше отдалечена, скрита от всички тайна хижа със запаси и автомобил за бягство. Браконьерите на едър дивеч като Кейтс и тези от Тексас имаха много общи неща помежду си.

Крос взе ножа и го запрати леко напред. Острието проникна едва до половината си в земята едва на два сантиметра от обувката на Лутхи.

— Мамка му! — изсъска Крос. — Това беше лошо хвърляне.

Лутхи кимна.

— Така е.

Той приплъзна десния си крак, едва докосвайки ловния нож. Между ботушите му все още оставаше около двадесетина сантиметра пространство, докато разкрачът на Крос беше само около десетина.

Лутхи знаеше, че има предимство, но и беше загрижен за хаотичното хвърляне на хладното оръжие от страна на Крос. Едрият мъж замахваше със сила, без да има реална представа къде точно острието ще се приземи. „Дали не го прави нарочно?“, запита се Лутхи. Да не би целта му да е да направи две лоши попадения едно след друго, за да посади опасения у противника си и по този начин да го накара да се откаже от играта първи?

Лутхи се наведе и извади ножа от земята. Той погледна през рамо към колибата, която сега тънеше в сянка. Тя беше там. Нямаща

представа какво се случва отвън. Нямаща си и идея, че е наградата.

— Мина доста време от последния път, когато бях с жена — отбеляза Лутхи.

— Какво искаш да кажеш? — попита Крос.

— Какво, по дяволите, мислиш, че искам да кажа?!

Тогава на лицето на Крос разцъфна ленива усмивка.

— Когато предложих да играем, за да видим кой ще го направи, нямах предвид това...

Лутхи поклати глава объркан. След това разбра.

— По дяволите, сериозно ли?!

— Знаеш какви са инструкциите.

— Човече, това е наистина гадно.

— Да — каза Крос, но очите му говореха друго. — Но това беше заповедта свише.

— Мислех, че когато каза...

— Да, разбрах какво си си помислил. Може би бихме могли просто да не споменаваме за това на никого.

— Тази идея ми харесва.

— На мен също — каза Крос. — Тогава залогът ни става реален. Победителят получава правото да закове пръв, губещия дърпа спусъка.

— Дадено — кимна Лутхи. Той не искаше да загуби. Никога до сега не бе убивал жена, макар че на няколко пъти беше близо до това.

Лутхи замахна и направи категоричен удар с ножа точно между краката на Крос. Отново той намали наполовина целевата зона. Крос въздъхна и погледна към небето, след което плъзна лявата си обувка, докато подметката му не опря в дръжката.

Сега беше негов ред да се изнерви и може би да се откаже.

Той спря и присви очи. Лутхи погледна надолу. Крос без съмнение ще иска да уцели центъра на разстоянието между краката му, ако може, с цел удължаване на играта.

— Готов ли си? — попита Крос.

Лутхи си пое дълбоко дъх, затвори очи и погледна встрани.

Рано тази сутрин двамата бяха чакали в алеята зад бар „Стокман“ Уонда Стейси да завърши смяната си. Крос паркира джипа на половин пресечка от магазина за сувенири, откъдето можеха да наблюдават

ръждясалата „Тойота Ленд Крузер“ 1999-а на Уонда и служебния заден вход на заведението. В непосредствена близост до автомобила ѝ се намираше и пикапът на Бък Тимberman.

Предполагаше се, че барът ще затвори преди официално обявения час, така че те трябваше да останат будни и готови за действие. Когато в 00:15 задната врата се отвори, Лутхи посегна към дръжката на вратата си само за да осъзнае, че лицето надничащо през прага, не е на Уонда, а на стар пияница с дълга сребърна брада.

Пияният подаде глава през вратата, повърна върху обувките си и олюлявайки се, тръгна по алеята.

— Фалшива тревога — каза Крос. — Просто някакъв старец напускащ бара — после затвори очи и заспа, оставяйки Лутхи да пази.

Петнадесет минути по-късно от вратата излезе и Бък Тимberman. Той се спря, протегна ръце нагоре и се прозя, а после набута тялото си в колата.

Тя се появи в 01:20 и Лутхи едва не я пропусна, тъй като беше угасила всички светлини, преди да отвори вратата. Профилът ѝ се плъзна навън изведнъж и когато се обърна да заключи, Лутхи побутна Крос.

— Там е — прошепна му той.

Джипът беше толкова стар, че не разполагаше с вътрешно осветление и двамата спокойно отвориха вратите едновременно. Крос извади ловджийския си нож и го стисна здраво в дясната си ръка, а Лутхи беше хванал намерения в ловната барака 9 мм „Хай Пойнт“. Това беше евтин полуавтоматичен пистолет, но все пак годен за експлоатация.

Техните ботуши затрополиха по чакъла и Уонда се обърна рязко.

— Не се приближавайте, по дяволите! — изсъска тя, спускайки дясната си ръка в тежката кожена чанта, висяща от лявото ѝ рамо.

— Има пистолет — извика Лутхи.

Още преди да е успяла да извади оръжието от тайния си джоб, двамата се нахвърлиха отгоре ѝ, събаряйки я на земята. Тя си пое дълбоко дъх, за да изкрещи, но Крос стовари юмрука си в челюстта ѝ, което я зашемети.

— Стой тук — нареди Крос. — Отивам за джипа.

След като овързаха ръцете и краката ѝ с тиксо, Крос направи и няколко кръга от лентата през врата и устата ѝ. Той направи това с

удоволствие и Лутхи трябваше да подръпне ръба на импровизираната запушалка от ноздрите ѝ, така че тя да не спира достъпа на въздух.

Той намери ключовете за „Ленд Крузера“ в чантата, а джобния 380-ти калибър пистолет натъпка в задния си джоб. След като паркираха двете коли на три пресечки от блока ѝ, двамата оставиха изпадналата в безсъзнание Уонда на пода на джипа и се качиха в апартамента ѝ. Вътре тихо натъпкаха дрехите и вещите ѝ в един голям сак — трябваше да изглежда така, сякаш е бързала да напусне мястото.

По пътя към планините спряха в близост до язовирната стена на местния воден резервоар и Лутхи избута тойотата надолу по насипа във водата, където автомобилът изчезна със свистене и мехурчета.

Намирането на старата ловна колиба сега се оказа много трудно, отколкото предишната вечер и те прекараха няколко часа в проклето лутане, преди най-накрая да намерят просека.

Все още в несвяст, двамата извлякоха Уонда от кабината на джипа и я захвърлиха на пода в ъгъла на помещението, а после — напълно облечени — се проснаха в двете единични железни легла.

Отвлечането, мислеше си Лутхи, е изтощително занимание.

В първите няколко секунди след като ножът преминаха през левия му крак и го събори на земята, Лутхи не почувства нищо друго освен леден хлад. Но когато отвори очи и погледна как дръжката на ножа стърчи от върха на ботуша му, го връхлетя мълния от изгаряща болка, която скорострелно се удари в слабините му.

— Ти ме прободеш! — изрева Лутхи през стиснати зъби.

— Съжалявам... — изстена Крос с престорен драматизъм.

— Боже! Боли!

— Сега ще го извадя... — каза Крос, пристъпи напред и се наведе.

— Не! Да не си посмял да го докоснеш!

— Добре, добре — вдигна длани Крос и заотстъпва. — Казах, че съжалявам.

— Направи го нарочно! — Лутхи преглътна сълзите си, свивайки дясното си коляно.

— Защо да го правя?

— Защото си зло шибано копеле и искаше да го направиш! — изрева Лутхи.

— Просто се успокой.

— Имам забит нож в крака си!

— Виждам — кимна Крос и Лутхи долови сподавен смях в интонацията му.

— Ще го извадя и ще прережа шибаното ти гърло с него!

— Първо ще трябва да ме хванеш, а това ще е трудно в момента... — каза Крос, кикотейки се.

Лутхи стисна дръжката на ножа с двете си ръце, погледна встрани и го издърпа с рев. И без щателен оглед можеше да разбере, че е ранен лошо — обувката му подгизна от кръв.

— Предполагам, все пак ти си победителят — отбеляза Крос.

Лутхи вдигна лице към небето и отново извика. Това като че ли леко помогна.

— Видях аптечка в колибата — каза Крос. — Искаш ли да ти помогна да влезеш или да я донеса тук?

— Не ме докосвай! Не прави нищо! — изсъска Лутхи, посочвайки го с окървавеното острие на ножа.

— Добре... Стой си така.

Лутхи изсумтя, когато се изправи на крака. Болката вече пулсираше с всеки сърдечен ритъм.

— Погледни го от тази страна — нахили се Крос. — Имаш възможността да си пръв.

— Боли ме ужасно. Едва ходя...

— Това едва ли е в състояние да спре звяра в теб — засмя се Крос и Лутхи съжали, че не разполага с 9-милиметров в колана си, така че да може да го изтегли и да стреля в лицето на мъжа пред себе си.

С болезнено накуцване и сълзи в очите той тръгна към колибата. Не можеше да задържи почти никаква тежест на левия си крак. Стигнал до вратата, той залитна през прага ѝ и видя парчета сребристо тиксо, разпилени по пръстения под. Прозорецът от другата страна на помещението беше избутан навън.

— По дяволите — изрева той към Крос. — Избягала е!

На четиридесет и пет километра от града, в малкия дом на Бигхорн Роуд, Долси Шалк и Мерибет Пикет разказваха деня си на по чаша вино, приседнали на дивана в хола. Ейприл и Луси се бяха настанили на масата в кухнята, наблюдавайки ги. Две кутии с пица зееха отворени на тезгяха и Джо откъсна парче пеперони, което сдъвка наведнъж, наливайки си в това време бърбън в чаша с лед. Това беше втората му напитка за по-малко от час насам.

Ейприл го погледна.

— Мога ли да получа едно?

— Не.

Луси завъртя очи:

— Това върши ли работа?! Опитвате се да решите всичките си проблеми с алкохол?

— Понякога върши, да — сви рамене Ейприл.

Тогава Джо се усмихна на себе си и сипа от течността в още една чаша.

— Боже мой — възкликна Луси в театрален ужас, когато той я постави пред сестра ѝ.

— Предпочитам го с кока-кола — отбеляза Ейприл.

— Това съсипва добрата напитка — подсмихна се Джо и погледна Мерибет, която му даде кратък знак с очи.

— Аз също искам — каза Луси.

— Няма начин.

Гласът на Долси разцъфна от дневната като роза, когато започна да описва сцената в съдебната зала.

Зашеметен от жената зад волана на хамъра, Джо последва Маркърс Ханд през фойето към малката съдебна зала. Всъщност беше толкова слисан от видяното, че премина през детектора, без да предаде мобилния си телефон и пистолета, и не разбра какво е направил,

докато не се озова от другата му страна. Тогава той се спря, обърна се и погледна въпросително към служителя.

— Мамка му! — каза Стовпайп. — Забравих да го включа отново — тогава той избута Джо нататък. — Следващия път ще те хвана. Само не стреляй по никого там.

Джо кимна, влезе и зае сгъваемия стол до шериф Рийд. Спивак вече седеше на свидетелската скамейка. Ако ще стреля по някой, помисли си той, не е сигурно от кого трябва да започне пръв, от Далас или от тъща си...

— Добре ли си? — прошепна Рийд, когато видя изражението му.

— Не.

Преди да успее да обясни, Ханд влезе през вратите и постави бащински ръка върху рамото на Далас.

— Ваша чест — каза той към мировия съдия. — Моето име е Марк Ханд.

Гласът му прогърмя през малката стая.

— Зная кой си — отвърна кисело Мутон.

— Клиентът ми седи тук окован, в буквален и в преносен смисъл. Ръцете и краката му са заключени в стоманена конструкция, а свободата му е била поставена на милостта на нелеп и безкористен защитник. Досега. Ваша чест, моят клиент е изправен пред много реална и трагична възможност да загуби правото си да бъде свободен, а аз още не съм имал възможността да се консултирам с него.

Далас обърна глава нагоре и се усмихна на адвокатата си.

Ето какво е крил в ръкава си през цялото време, заключи Джо.

Ханд се обърна към Дуейн Патерсън, когото току-що обиди:

— Вашите услуги вече не са необходими тук, сър. Измитай се. Изчезвай. Пръждосвай се.

Джо всъщност никога не бе чувал някой извън анимационните карикатури да използва „пръждосвай се“ и това определение сякаш увисна във въздуха. Патерсън, от своя страна, събра документацията си в куфарчето пред себе си и се изправи. Той излезе от стаята, клатейки глава, без да се ръкува с никого — нито с Далас, нито с Ханд.

— Тъй като сте в моя съд, а не по телевизията, не мога да сменя канала, предполагам — заяви Мутон и Ханд се засмя с престорена признателност към бележката.

— Ваша чест, като се има предвид фактът, че аз току-що влязох... — той се поколеба и се огледа, сякаш току-що осъзна, че не е сам — ... в съдебната зала, след дълго и тягостно пътуване от Джайксън Хол и това е първата възможност, която ми се предоставя да застана пред такава височайша аудитория, почитателно моля за известно отлагане на производството, за да мога да се запозная с моя клиент и да му осигуря възможно най-доброто юридическо представителство, което адвокат като мен може да даде.

Рийд се наведе към Джо.

— От това, което съм чувал, при него са в сила два вида хонорара. 1500 на час за „невинен в окръг Уайоминг“ и два бона на час за „извън всякаква вина“ както той го нарича.

Джо кимна. Знаеше, че е вярно, защото Ханд беше защитавал Миси няколко години по-рано, когато беше обвинена в убийството на Бъд Лонгбрейк — нейния пети съпруг. Тялото на Бъд беше открито приковано към ствола на една вятърна турбина. В края на краищата съдът я намери за невинна по обвиненията, въпреки че тя бе абсолютно виновна. Независимо от изхода на делото си, тя все още продължаваше да се оплаква от сметката, която ѝ бе връчил Ханд.

Очевидно, помисли си Джо, тя бе намерила начин да се справи с това, омъжвайки се за човека, на когото дължи пари. Или просто подсигурявайки се с връзка с един от най-успешните адвокати в страната, в случай че има нужда от него отново...

— Искате да отложа производството?! — попита Мутон със зачервено лице.

— Струва ми се справедливо, Ваша чест — кимна Ханд. — Моят клиент заслужава...

— Вашият клиент не заслужава нищо — прекъсна го Мутон. — Той и неговото боклукчийско семейство опетняват този окръг от доста дълго време насам.

Джо погледна към Долси, която беше покрусена от изявлението на съдията. Както беше всъщност и самият той. Клетус Глат пък надраска демонстративно „Вашият клиент не заслужава нищо“ в бележника си.

— Толкова зловредни думи едва ли някога са изричани в съда, със сигурност не и от мирови съдия — каза Ханд. — Ако това е личното ви мнение, Ваша чест, считам, че единственият начин да се

процедира оттук насетне е, като незабавно си направите самоотвод, за да можем да отсрочим изслушването пред съдия, който няма да действа предубедено.

Джо затвори очи, въздъхна и остана в това си състояние по време на отговора на Мутон:

— Чух достатъчно и от двама ви. Тук съм, за да отсъдя, че г-н Кейтс ще бъде задържан под стража заради обвинение в убийство първа степен, преди да се яви пред окръжен съдия Хюит. Гаранцията, която определям, е 1,5 милиона долара.

— Това е скандално голяма сума — гръмна Ханд. — Сигурен съм, че ще преразгледате това и ще освободите моя клиент без гаранция. Та той е изключително добре познат в тази област. Той е професионален родео шампион.

— Това е проблемът — каза Мутон.

— Възраavam! — отново извика Ханд. — Това е лудост. Милион и половина за един млад безработен бивш родео шампион?!

Мутон погледна нагоре. Лицето му беше алено.

— След като може да си позволи адвокат като вас, може да си позволи и сумата, която определих — той се обърна към Долси: — Сигурен съм, че като служител на съда вие ще се съгласите с мен.

Тя се свлече върху бюрото си и сложи глава в ръцете си.

— Предлагам ви — каза Мутон, отново обръщайки се към Ханд — да спрете да възраavamе и да си заработите скандалния хонорар. Съдия Хюит не си губи времето. Той е най-бързият на запад, когато става дума за обвинения в убийство.

— Но аз ще се нуждая от време, за да представя подходяща защита — оспори Ханд.

— Това не е мой проблем — отсече Мутон, давайки да се разбере, че разговорът е приключил.

— Просто се хванах за главата — казваше Долси. — Не знаех какво да кажа, защото Маркът Ханд в случая беше прав.

Мерибет отпи и поклати глава.

— Не разбирам... Как може Далас Кейтс да си позволи да наеме Маркът Ханд?

— Аз се чудех същото — кимна Долси, посягайки към бутилката, поставена на дивана помежду им. Луси беше права.

— Джо, колко изкарва един родео шампион? — попита Мерибет.

— Не чак толкова много — каза Джо. — Все пак не е като онези играчи от НБА или подобните турнири. Повечето от тях печелят достатъчно, за да си покриват разходите по пътуване, входни такси, медицински сметки...

Джо познаваше няколко мъже — и жени — родео шампиони и никой от тях не бе в цветущо финансово състояние. Коего му напомни за един цитат, чут преди години: „Зад всеки успешен фермер стои жена, която работи в града.“

Луси потупа по телефона си и каза:

— Миналогодишният победител е спечелил около 300 000 щатски долара, но този под номер петдесет е направил едва 17 000.

— Далас беше шампион в продължение на три поредни години — обади се Ейприл. — Знам, че правеше по около четвърт милион на година, защото се хвалеше пред всички. Плюс това изкарваше допълнително като рекламno лице на дънки, ризи и всякакви подобни неща.

— Това е много — учуди се Луси.

— Не и когато купуваш винаги най-новото, което излезе на пазара — продължи Ейприл. — Той винаги е имал най-новия камион, най-доброто ремарке. Винаги отсядаше във ВИП стаи — тя се усмихна тъжно и продължи — Далас никога не е бил щедър като другите каубои. Те, за разлика от него, щяха да дадат и ризата от гърба си, за да помогнат в нужда. Не и Далас. Той изкарваше пари и ги харчеше единствено за себе си. Винаги съм мразела това, въпреки че продължавах да бъда с него.

— Да вземем за изходна точка три хиляди — запресмята Долси. — Минус пътувания, данъци и режийни... Остават, да кажем, сто хиляди. И това преди две години. В затвора не е имал никакви приходи... Пак не е достатъчно, за да наеме Маркърс Ханд.

— Може Маркърс Ханд да е предложил услугите си про боно? — предложи Мерибет, при което Долси прихна, последвана и от самата Мерибет. — Може Кейтс да са имали тайна банкова сметка или нещо подобно? — продължи след малко тя.

Долси сви рамене.

— Възможно е, но се съмнявам. Така или иначе, това е най-малкото, за което се притеснявам в момента. Не само че съм против Ханд и екипа му, но и съдия Хюит вероятно ще насрочи процес в рамките на няколко седмици, за да се вмести в графика си. Ханд се оплака, че няма да има време да изгради защитата си, но аз имам същия проблем относно своето обвинение. И просто не мога да седя и да бездействам, докато Глат пише статии за вестника си. Следващата година ми предстои преизбиране, а Глат трябва да продава историите си, не мога да си позволя да ме представи в най-лошата ми светлина.

— Глат е бил там? — ококори се Мерибет.

— Да. И той изглеждаше така, сякаш наистина се забавлява. Получи възможността да напише статия за изостаналата ни съдебна система и доброто момче, попаднало в мрежите ѝ. Това, което наистина ме вбесява, е, че този път той ще бъде прав.

— Не е ли Мутон този, който има последната дума все пак? — попита Мерибет.

— Не съм сигурна. Мисля, че Маркър Ханд е способен да обедини хората около себе си — сви рамене Долси.

— И като говорим за вълка... — обади се Луси от масата.

В следващия момент решетката на „Хамър Н2“ се провря с рев през портата отвън.

— Ето я и нея... — въздъхна Мерибет и Ейприл и Луси се спогледаха, а Джо посегна към бутилката с бърбън. — Отивам да изслушам онова, което има да ми каже — каза тя. — Ще се държа цивилизовано, а после ще я отпратя там, откъдето е дошла. В края на краищата тя е моя майка и ваша баба.

— Тя е самия дявол — заяви Ейприл.

— По-добре да отида аз — каза Долси и се изправи, подпирайки се с ръка. — Не трябва да говориш с жената на противниковия защитник.

— Ти няма да ходиш никъде — заяви Мерибет със стоманена нотка в гласа си, при което Долси се облегна назад и погледна смутено към Джо.

— След като я застреля, ще дойде и твоят ред да отидеш — смигна ѝ той.

— Това наистина не е смешно, Джо — сръза го на свой ред Мерибет.

Минута по-късно входната врата се отвори. Миси никога не чакаше покана и влизаше направо.

— Мерибет, скъпа? Аз съм.

— Тук сме — отвърна Мерибет с равен тон.

В този момент жената надникна през прага от тъмния коридор и това напомни на Джо змия, която излиза от гнездото си, за да се попече на слънце.

Въпреки че се намираше в края на своите шейсет, фигурата на Миси беше добре поддържана и дизайнерските облекла, които носеше, го показваха идеално. Тя беше слаба и имаше вид на актриса: изваяни форми, съразмерна глава, която изглеждаше страхотно на снимки. Лице с формата на сърце и порцеланова кожа — с високи скули и ярко кървавочервено червило. Въпреки възрастта косата ѝ все още не бе посивяла.

— Боже мой, погледнете се само! — изтананика Миси и се усмихна широко. — Толкова сте красиви! — огледа тя последователно Мерибет, Ейприл и Луси. — Толкова се радвам да ви видя. Мина много време... — гласът ѝ спадна с една октава, когато забеляза Долси. — Не ви познавам.

— Това е приятелката ми, Долси Шалк — каза Мерибет, все още седяща на дивана.

— Приятно ми е да се запознаем — кимна Миси.

— Тя е окръжен прокурор.

Усмивката на Миси беше все още ослепителна, но светлината в очите ѝ помръкна.

Последният окръжен прокурор, с когото тя се беше срещала, се опита да я изпрати в женския затвор в Луск. Джо не се съмняваше, че Мерибет умишлено представи приятелката си именно по този начин.

Миси се подхлъзна в ситуацията като типичен боксьор, нанасящ изненадващия си удар, и се обърна към Джо:

— Добрият стар Джо — изрече с още по-звънка октава.

— Да... — отвърна той.

— Всички останете там, където сте. Имам подаръци в колата.

Миси Ван Кюрен беше прекарала живота си като на търг — всеки от петимата ѝ съпрузи бе по-богат от предходния. Последния път, когато Джо видя тъща си, тя седеше в частния самолет на професионалния убиец Волфганг Темпълтън, който ръководеше бизнеса си от ранчото си в Блек Хилс, Уайоминг. Самолетът беше оставил нахлулите в имота му федерални агенти със скръстени ръце.

След бягството му Темпълтън беше обявен за международно издирване, което не пожъна големи успехи.

Наскоро обаче мафиотът се появи отново в Джаксън Хоул, за да се предаде на ФБР и да се изправи пред съда по почти дузина обвинения, включително и убийство първа степен.

По времето, когато Миси обитаваше ранчо в близост до Садълстринг, а именно това на петия си съпруг Бъд Лонгбрейк, тя безброй пъти бе дала да се разбере, че Мерибет е направила грешен избор в лицето на Джо и че все още не е твърде късно да поправи това. Последвалият съдебен процес обаче навярно я беше превърнал в още по-противна и манипулативна, отколкото Джо някога си бе представял.

Сега тя записа на сметката си и съпруг номер шест.

Джо наблюдаваше от мястото си, облегат на кухненския плот, как Миси раздава подаръци. Ейприл получи юзди със сребърни шипове за коня си, а Луси електронен четец. Въпреки че двете момичета без съмнение харесаха придобивките си, те ги оставиха настрана и благодариха учтиво на баба си. Според Джо това беше техният начин да ѝ покажат, че всъщност не са чак толкова развълнувани от появата ѝ.

— А къде е Шеридън? — попита Миси.

— На работа в ранчото — каза Джо.

Миси трепна и поклати глава с разочарование. От своя страна Джо не сметна за необходимо да ѝ обяснява, че въпросното ранчо е вероятно предпочитана дестинация на доста от познайниците ѝ.

— Нали ще ѝ предадете това вместо мен? — попита тя, поставяйки опакована кутия в края на масата. — Това е таблет, като на Луси.

— Благодаря. Ще се уверя, че ще си го получи — кимна Джо.

— И за брилянтната ми дъщеря... — Миси се завъртя и подаде на Мерибет малка кутия с чифт диамантени обици. Всеки от камъните беше четири пъти по-голям от този на сватбената ѝ халка, отбеляза Джо и осъзна, че неизбежното сравнение е специално замислено, за да засегне гордостта му.

— Не мога да ги приема — отвърна Мерибет, опитвайки се да ги върне.

— Моля те. Позволи ми да направя това за теб. Заслужаваш да имаш нещо хубаво в живота си.

Друг изстрел.

Мерибет въздъхна и показа обещите на Долси, която се опита да прикрие почудата в очите си, но не успя.

— И за теб — каза Миси, поставяйки тежък правоъгълен предмет в кафява опаковка в ръцете на Джо.

Той надникна и видя бутилка „Джак Даниелс“.

— О, благодаря! — подсмихна се той.

— Това е твоята марка, нали?

— Въобще не. Значи направи сделка с федералните? Кога стана това, преди или след като Темпелтън те заряза?

— Сериозно?... — ококори ледените си очи тя и се усмихна широко. — Предполагаше се, че това трябва да е приятна среща, на която да прекарам малко време с моите внучки, не за да отговарям на жлъчни въпроси.

— Зададох само един.

Без да му обръща внимание, тя се обърна към хола и Джо се зачуди дали температурата в къщата действително спадна с десет градуса след появата на Миси, или това е просто плод на въображението му.

Двадесет минути по-късно, след като Долси си намери извинение и си тръгна, Джо се залови с мръсните чинии, останали от вечеря, а Миси запревежда Мерибет и момичетата през живота си. Джо си наля още едно и изпита желание да довърши съдържанието на бутилката, но се закле, че няма да отваря „Джак Даниелс“ в нейно присъствие. Той слушаше разсеяно историите, разказващи се в хола, и коментираше усърдно на ум.

— ... С Маркър се запознахме по време на благотворителна инициатива в Националния музей на „Уайлдлайф Арт“ в Джаксън Хол преди осем месеца. Бях доста заинтригувана в онзи момент, тъй като мъжът в живота ми се беше превърнал в наистина непредсказуем човек, а и кариерата му...

Коментарът на Джо не закъсня: „Тя просто е разбрала, че пред нея се разкрива възможност да се освободи от Волфганг Темпълтън, и се е свързала със специален агент Чък Куун от офиса на ФБР в Шайен, за да го уведоми, че знае местоположението на издирвания беглец, с когото самата тя живее тайно.“

— ... Няколко години по-рано, когато беше мой адвокат, се разбирахме чудесно... Също така в момента на срещата ни Маркър се намираше в процес на възстановяване от много спорен развод. Ние бяхме като два самотни кораба насред нощта, чиито пътища се пресичат в точния момент...

Във версия на Джо случилото се беше малко по-различно:

„На седмото или осмо питие, докато той участва активно в процеса за набиране на средства, тя изсипва цялата си прелест върху него, убеждавайки го да я представлява в сделката с федералните. Ценните й сведения срещу Волфганг Темпълтън трябваше да бъдат замяна на имунитет срещу съдебно преследване и отпадане на всякакви федерални обвинения в съучастничество.“

— ... Това беше една истинска вихрушка от ухажване...

„Легнала си е с него още първата вечер, оставяйки го да й се моли и с мълчаливото напомняне, че той няма да получи отново интимната й компания, докато сделката за имунитет не получи утвърдителен подпис.“

— Той е моята сродна душа...

„Каквито бяха и предишните петима (в това число и Темпълтън)“

— Имаме нужда един от друг... Сега живеем в красив имот в Тейтън Шадоус, извън Джаксън, с изглед към Канале Тетънс. Искате ми се всички да дойдете и да му се насладите, когато е възможно.

„Тя е отегчена, нервна и самотно живееща в затворен анклав с пенсионирани милионери и техните трофейни съпруги с фини крака и абсурдно надути гърди, които нямат никаква представа от това колко време й е необходимо да прекарва всяка сутрин в банята, за да изглежда по този начин...“

— Сега имам достатъчно време и пространство, за да се върна назад и да помисля за случващото се в живота ми. Мисля, че бях благословена с всички предимства, които един човек може да си пожелае, но все още се чувствам така, сякаш в сърцето ми има празнина. Нищо не може да замени семейството. Липсват ми ужасно много.

Може би в това има известна истина... В края на краищата възможно е Миси да е стигнала онзи улегнал етап в живота си. Защо иначе би дошла...

И може би тази ѝ стъпка ѝ е коствала много...

От друга страна, Миси си оставаше Миси... Тя така и не попита как се справя Мерибет, нито се поинтересува от живота на момичетата през всичките тези години, в които не се свърза с тях нито за рождените им дни, нито за коледните празници.

Джо погледна през рамо. Мерибет изглеждаше така, сякаш наистина вярва на думите на майка си, въпреки че единственият ѝ отговор по време на дългата история беше краткото „mmm-хмм“ от време на време.

Жена му изглеждаше наистина облекчена, когато телефонът ѝ светна и тя погледна към екрана.

— Шеридън е — каза тя, ставайки бързо от дивана.

Мерибет мина през хола и кухнята и излезе навън с телефон, притиснат към ухото ѝ.

Въпреки че беше сигурен, че го прави като извинение, за да се измъкне от майка си, Джо я последва. Искаше да се увери, че тя не вярва и на думичка от онова, което Миси им разказа, а и изпита желание да поздрави Шеридън. Но когато отвори задната врата и видя напрегнатото изражение на Мерибет, усети, че нещо не е наред.

— Успокой се, скъпа... — чу я да изрича.

— Какво е? Какво става?

Очите на Мерибет бяха големи, а лицето ѝ беше изгубило цвят. Тя свали телефона от ухото си и прошепна:

— Шеридън казва, че е разхождала коня си при оградата, когато видяла една непозната жена. Въпросната се приближила към нея, но

появилите се изневиделица двама младежи я уплашили и тя избягала...

Джо усети как стомахът му се свива.

— Казва, че жената носела суичър с качулка и имала татуировки по врата.

— Кажи й, че утре рано сутринта ще отида при нея — каза Джо.

— Не — отсече Мерибет. — Ще й кажа да се прибере у дома още сега. Това не може да се случва... Някой следи дъщерите ни и ние трябва незабавно да направим нещо по въпроса.

Пет минути по-късно Мерибет отново влезе в къщата с телефона в ръката си и тръгна решително към мястото, където Миси сравняваше храната в хотелите на Париж и Дубай.

— С Джо поговорихме и стигнахме до споразумение — започна Мерибет. — Каза, че къщата, в която живееш, се намира в затворен комплекс?

— Да... — отвърна Миси, изненадана.

— Дали разполага с алармена система и охрана?

— Да.

— На пълен работен ден?

— Разбира се. Маркърс се нуждае от това. Разгневил е доста хора в хода на кариерата си.

— Мамо, какво става? — попита Луси.

— Шеридън се обади току-що. Днес е видяла същата жена, която нападна Джой.

Очите на Луси се уголемиха, а Ейприл изпсува.

— Тогава, когато Шеридън се прибере утре, ще дойдем на една по-продължителна визита — обърна се Мерибет към майка си.

— Утре?

— Да — каза Мерибет, взирайки се в изненаданите физиономии на Ейприл и Луси. — Каза, че ти липсваме ужасно — погледна тя към Миси. — В такъв случай ще прекараме известно време при теб, за да излекуваш проклетата празнина в сърцето си. Поне докато не хванат онази жена. Джо ще се присъедини към нас веднага след като даде показанията си в съдебния процес.

Джо пъкна палци в колана си, гледайки съпругата си с възхищение. Превръщаше се в същински звяр, когато става дума за безопасността на семейството им.

Едно от малкото неща, за които Миси винаги е била права, е именно това — Мерибет се справяше с това много по-добре от него.

— Джаксън Хол? — възкликна Ейприл, очевидно започвайки да възприема идеята. — Готино...

— Ще се обадя на директора на колежа ти — каза Мерибет на Луси.

Миси бавно обходи с поглед лицата на Мерибет, Луси и Ейприл, които обсъждаха начина, по който възможно най-бързо да напуснат къщата и Садълстринг. Тя изглеждаше леко ужасена, помисли си Джо и това му се хареса.

Накрая тя стана от мястото, където седеше и въздъхна.

— Очевидно е, че сме принудени да направим това, защото Джо е неспособен да защити семейството си.

Мерибет започна да спори, но Джо протегна ръка, спирайки я. Той не искаше жена му да го защитава пред майка си. Но се засегна, защото в случая жената беше права.

Уонда Стейси беше на предела на силите си.

Час по-рано бе успяла да се измъкне, но чудовищността на случващото ѝ се беше на път да я погълне напълно. Тя вървеше по ръба на набразденото било в търсене на начин да слезе надолу по планината. Пълната луна осветяваше пътя ѝ, къпейки гранита в матово синьо. Звездите изглеждаха бледи и кремообразни в небето горе и осветяваха допълнително околността. Не знаеше къде се намира, нито къде отива. Знаеше само, че по някакъв начин трябваше да слезе...

Уонда не обичаше планината изобщо и определяше себе си за индивидуалист. Именно това спомогна за наемането ѝ като барман в „Стокман“. Това, както и хубавият ѝ багажник, както се изрази Бък Тимберман.

Бък не считаше за неуместно да нарича нещата със собствените им имена, особено ако те бяха истина. Особено ако те са истина. На Уонда пък това ѝ харесваше въпреки преструвките ѝ, че подобни коментари не означават нищо за нея. Тя дори се безпокоеше, че с напредването на възрастта ѝ мъжете ще спрат да се обръщат зяпнали след нея... Чувстваше се и виновна за това, че игнорира очевидния интерес от страна на Дейв Фаркъс. Мъжът имаше вид на миловиден неудачник, но също така беше разказал и някои доста добри истории, които тя прие за полуистина. И при положение че той ѝ ги сподели по начина, по който само един пияница споделя на своя барман, тя можеше да бъде малко по-учтива с него. И щеше, ако знаеше предварително, че е намислил да се самоубива...

И така, виждайки трептящите светлини в далечината, Уонда предположи, че те принадлежат на нечие ранчо, и твърдо реши да се насочи натам. Обеща си, че ще издържи прехода, ще почука на входната врата и ще се прибере вкъщи навреме, за да спи в собственото си легло, отмивайки кошмара от себе си.

Тя никога не се бе чувствала толкова нещастна. Беше гладна и жадна и цялото тяло я болеше заради грубото отношение на отвлеклите я. Благодарни на бога все пак, че е с каубойските си ботуши,

които щяха да я предпазят от пришки, но пък беше студено и ставаше все по-студено. Можеше да види дъха си. Прииска ѝ се да бе съумяла да хвърли и някое палто през прозореца, през който се измъкна.

Тези светлини бяха наистина далеч... Уонда не можеше да определи колко точно, може би пет или десет километра? Тя никога не е била добра в преценяването на разстояния. Освен това и теренът сякаш бе в заговор против нея. Вместо пътя, по който се движеше, да се спуска надолу по планината, той като че ли се изкачваше все по-нагоре. Единствената ѝ надежда беше, че в даден момент ще се натъкне на естествен пролаз, по който би могла да пропълзи.

Всеки път, когато заек или мармот изшумолеше из шубраците край нея, тя като че ли губеше по няколко години от живота си. И когато един вирджински бухал излетя от клона в близкото дърво, отлитайки далеч в нощното небе, на няколко крачки от лицето ѝ, тя за малко да припадне от ужас.

Уонда въздъхна с облекчение, когато видя наченки на поляна, на около метър-два на билото от дясната си страна. Сухата трева беше бледожълта на лунната светлина и тя стъпи предпазливо върху нея, за да се увери, че почвата отдолу е достатъчно твърда.

Тревата покриваше естествена стръмна пътека, виеща се надолу през скалите и изчезваща в сенките. Искаше ѝ се да има фенерче — или поне да беше сутрин, — така че да може да види къде свършва всичко това.

Но когато чу вик в дърветата зад себе си и дълбок бас в отговор, осъзна, че няма особено голям избор. Похитителите ѝ бяха тръгнали след нея, а тя имаше доста добра представа на какво са способни, в случай че я открият.

Така че се прекръсти, за първи път в живота си, каза една бърза молитва, пак за първи път в живота си, седна на задника си и се отпусна през улея.

Тревата беше хлъзгава и Уонда използва токчетата на ботушите си, за да контролира скоростта. Тя слезе десет крачки от мястото, от което тръгна, след това направи още двадесет. Наоколо нямаше клони, нито корени, за които да се прихване — единствено гладки скали. Но важното е, че напредваше. Измъкваше се.

Малко повече от седем метра по-надолу улеят завършваше с тясна скална тераса. Когато стигна до нея, тя спря инерцията си и се

изправи върху треперещите си крака. Придържайки се с една ръка за тревата зад себе си, Уонда се наведе напред с надежда пътят да продължава и по-надолу. Вместо това обаче видя само тъмнина. Далеч по-долу сноп от лунна светлина осветяваше шистова скала, не по-голяма от размера на автомобила ѝ. Нямаше начин да слезе до там, нито имаше как да се върне обратно...

На предела... Това беше термин, който ловците използваха и бе типичен за ситуации в планината, които те довеждат или до спасяването ти, или до смъртта ти.

Уонда затвори очи:

— По дяволите! — прошепна на глас. — Това няма да е мястото, на което бившата Мис Родео ще умре!

Всъщност Уонда невинаги е мразела планините. Някога, когато беше на двайсет, тя разпределяше времето си между туризъм, къмпингуване и всякакви дейности на открито. Тя беше мъжкарана, обичаща конете. Незаинтересована от момчетата. Веднъж, когато баща ѝ през стиснати устни я попита дали иска да лови риба с него и чичо ѝ Лес, тя веднага се съгласи, защото искаше да накаже майка си с отсъствието си.

Взеха пикала на чичо ѝ Лес и Уонда се настани в средата. Краят на чакъления път в Бигхорн им предложи невероятна гледка към долината на Туелв Слийп. Тук, сред дърветата, беше по-хладно, отколкото в града и това ѝ се хареса. Хареса ѝ и че ще има възможност да прекара време с баща си, който заедно с чичо Лес изпиха няколко кутии бира по време на пътуването нагоре. Чичо Лес също така беше спирал по средата на пътя, така че баща ѝ да може или да се изпикае, или да вземе още по две кенчета от охладителя в каросерията. Уонда се радваше вътрешно, гледайки как баща ѝ се отпуска и шегува по начин, напълно непознат ѝ до сега. Харесваше го такъв.

Чичо Лес работеше в петролните полета около Мидуест и Каспер. Беше се женил два пъти, вторият от които за жена с две деца. Уонда се срещна с доведените си братовчеди на самата сватба и определено не ги хареса — те бяха странни. Джей, една година по-голям от нея, се увличаше по научната фантастика и прекарваше времето си в четене на страховити романи и игра на сложни видеоигри. Тина, година по-малка, пък беше разглезена и взискателна и се свличаше на земята с писъци всеки път, когато не станеше на

нейното. Уонда се радваше, че чичо Лес не ги беше взел с тях в онзи ден.

Когато пристигнаха в сенчестия къмпинг, баща ѝ и чичо Лес опънаха палатка и столчета около огнището. Беше очарована да наблюдава как баща ѝ сглобява въдицата си и нанизва мухата на крайчеца. Той изглеждаше развълнуван и почти по момчешки млад. Това беше страна — една щастлива страна — от неговия характер, която вкъщи никога не се проявяваше.

Тогава Уонда реши да остане в лагера, когато двамата отидоха за риба на потока в близост до къмпинга, и съжаляваше за това цял час след това. Тук нямаше абсолютно нищо за правене. Ако седнеше на слънце, кожата ѝ веднага почервяваше, ако се оттеглеше в сенките — комарите и еленовите мухи я нападаха. Ако отидеше в палатката — не ѝ достигаше въздух. Нямаше какво да чете, нито какво да гледа и абсолютно нищо за слушане с изключение на жуженето на пчелите и другите насекоми сред дивите цветя.

Пръскайки се от главата до петите с мазен препарат против насекоми, тя се чудеше защо хората въобще ходят на къмпинг, когато си имат свършени къщи за живеене.

Баща ѝ и чичо ѝ се върнаха преди смрачаване и всеки носеше със себе си малко кепче с улов. Тя наблюдаваше как те препържиха парче бекон в железния тиган, а след това в тази цвъртяща сгорещена мазнина поставиха и рибата — ведно с главите и опашките им. Докато правеха това, те се смееха и разказваха шеги, пиейки все повече и повече бира.

Тя се насили да хапне няколко малки рибки и се опита да не гледа сварените им бели очи, а според чичо Лес осолените им хрупкави опашки и перки имали вкуса на пържени картофи. Той стана, за да ѝ поднесе канчето, пълно с мазни черни опашки, когато се спъна и крака му закачиха дръжката на тигана, изсипвайки съдържанието му в огъня. Имаше свистене, пламък и черен дим, а баща ѝ и чичо ѝ се засмяха така, сякаш това е най-смешното нещо, което някога бяха виждали. Това беше първият път, когато тя видя баща си мъртвопиян.

Уонда пропълзя в спалния си чувал, само и само да се измъкне от тях. Чувстваше се мръсна и лепкава заради репелента и дори не можеше да си измие зъбите — чувстваше се ужасно.

Баща ѝ и чичо ѝ пиха около огъня, разказвайки си истории до среднощ. Баща ѝ говори много за някакъв свой колега, когото изобщо не харесва, и използва думата мамка му толкова много пъти, че това направо я шокира. Тя никога не го беше чувала да псува толкова много или по-скоро толкова свободно. Чичо Лес пък сподели, че доведеният му син Джей е „малко котенце“, а Тина — „бъдеща кралица в хуманитарното обслужване“.

Уонда искаше да се прибере у дома.

Събуди се няколко часа по-късно, стисната в мечешка прегръдка и с езика на чичо Лес в устата си. Вкусът на стара бира и тютюн я завладя. Той я прегърна по-силно, когато тя запротестира, но силите ѝ не достигнаха, за да извърти главата си и да изкрещи. Няколко минути по-късно извън палатката се чуха тежки стъпки и ципът се отвори.

— Лес?! Какво, по дяволите, правиш?! — гласът беше плътен, а думите провлачени.

— Нищо...

— Нищо? Махни се от нея веднага!

Чичо Лес освободи хватката си, но в това време подпъкна едната от ръцете си в спалния ѝ чувал и я постави върху горещото ѝ бедро. Миг по-късно въздъхна и се оттегли.

— Уонда, скъпа, добре ли си? Съжалявам... Сигурно съм задрямал в стола и...

Тя не можеше да изрече и дума. Вкусът в устата ѝ беше ужасен и обърна глава, за да се изплюе.

Чичо Лес коленичи тронаво и изпълзя от палатката.

— Съжалявам, Уонда — каза той през рамо.

До този момент тя не беше осъзнала, че панталоните и коланът му са разкопчани. Но когато се изправи несигурно, дънките му паднаха, навивайки се около глезените му. Дебелите му крака бяха оцветени в оранжево от светлината на огъня.

Тогава се чу тежък удар на плът върху плът и чичо Лес изохка, свивайки се назад върху палатката. Уонда усети тежестта му върху себе си отново, този път през тъканта, и чу още едно „Ох“, докато баща ѝ нанасяше удар след удар върху тялото на брат си.

— Ще спиш в колата — каза му баща ѝ. — Взел съм ключовете, така че не можеш да тръгнеш без нас.

— Аз не знам какво си мислех...

— Ако си я наранил...
— Не съм!
— Уонда, той направи ли ти... нещо? — подвижна баща й.
— Не — отвърна тя. — Но, мисля, че щеше...
Тя усети как ударите отново заваляха. Накрая татко й каза:
— Изправи се, веднага!
— Ще го направя, ако спреш да ме удряш, братко.

Тя прекара остатъка от нощта в спалния чувал до баща си, взирайки се в звездите. Двата лежах един до друг в тревата, използвайки брезента от счупената палатка като основа. За щастие не вали дъжд. Когато звездите започнаха да избледняват, тя затвори очи, но продължаваше да ги вижда през клепачите си. Баща й заспа пръв, хъркайки. Чичо й Лес също хъркаше във вътрешността на камиона.

На следващия ден те не говориха за случилото се, нито се видяха повече. Чичо Лес се разведе отново и се премести в Тексас.

Оттогава Уонда Стейси стоеше далеч от планините.
Досега.

Точно над нея в тъмното по-големият с името Рори Крос каза:

— Лутхи, ела тук.

Беше ги чула да използват имената си, когато я нападнаха в Садълстринг.

— Какво има?... — чу се от далечината.

— Ела, ще ти покажа.

— Идвам.

Гласът на Лутхи прозвуча измъчено, прецени тя, така сякаш е ранен.

— Виж това — каза Крос.

Кълбо от светлина се издигна над скалите от горната част на билото, вероятно идваща от фенер. Уонда се притисна към тревата в улея, в случай че решат да насочат лъча в нейната посока.

— Виждаш ли тези следи тук? — продължи Крос. — Мисля, че се е опитвала да слезе надолу.

— Дали го е направила?

— Дебелана като нея? По дяволите, не. По-скоро се е изтъркаляла и се е разбила в скалите.

След дълга пауза Лутхи каза:

— Мисля, че най-вероятно си прав. Къде другаде може да отиде?

— Размазала се е някъде там.

— Иска ми се да знаехме това със сигурност.

— Може да се върнем утре по светло. Ще намерим тялото или каквото там е останало.

— Може. Но сега бих дал всичко, за да се върна в колибата. Кракът ме боли ужасно.

За миг се замисли дали да не извика. Може би... Може би ще ѝ спуснат въже и ще я издърпат горе. Може би е по-ценна за тях жива, отколкото мъртва? Тя все още не можеше да разбере защо изобщо я доведоха тук, но предположи, че е възможно да са я объркали с някой друг... Никой, който има пари и биха платили откуп за него. Бък Тимберман със сигурност не би го направил за нея... Нито някой от приятелите ѝ.

Тогава Крос каза с престорен драматизъм:

— Спечели дуела, но не успя да си вземеш наградата. Хайде, приключихме тук.

— Иска ми се да знаехме това със сигурност — кимна Лутхи. — Не е добре да разкаже на някого за нас.

Крос се засмя и фенерчето угасна. Очевидно разговорът приключи.

Тя не извика. По някаква причина те я искаха мъртва. Така че дори и идеята за откуп не беше вече и наполовина актуална. Уонда се опита да помисли дали случайно не е обидила някого, който сега иска да ѝ го върне, но не успя да се сети за никой.

Разбира се, тя ги видя в компанията на онзи красив каубой Далас Кейтс и татуираната му приятелка в „Стокман“ онази нощ, но те едва бяха разменили и дума. Може ли това да има нещо общо със случващото се? Въпреки че нямаше никакъв смисъл...

Не ги чу да си тръгват, но няколко минути по-късно Лутхи извика:

— Рори, забави. Не мога да вървя толкова бързо... — След това. — Проклет да си! Забави малко...

Уонда приседна с гръб към улея и погледна в нощта. Ранчото все още блещукаше там, въпреки че някои от светлините вече бяха угаснали.

Над нея безмилостните звезди светеха точно както и в онази нощ преди двадесет и шест години. И точно по същия начин можеше да ги види и зад затворените си очи.

Главата ѝ рязко се вдигна нагоре, когато едно камъче отскочи от рамото ѝ. Замръзваше, въпреки че не беше чак толкова студено. И въпреки това тя прегърна коленете си в опит да се стопли. Изненада се, че е успяла да заспи.

Чудеше се колко дълго е спала. Пет минути? Час? Бяха взели телефона ѝ, така че тя не можеше да разбере колко е часът. Знаеше само, че все още е тъмно, а светлините в ранчото се бяха смалили до една-единствена синя светлинка, приличаща на малка самотна звезда на фона на черния пелин в прерията под нея.

Тогава друго камъче падна някъде в косата ѝ и тя се пресегна, за да го извади. Когато направи това, ръката ѝ се отърка в нещо, което не беше забелязала преди.

Въже, края, на което потрепваше като живо.

Отгоре се чу грухтене и в следващия миг пред нея тупнаха чифт огромни ботуши. Рори Крос я погледна, усмихвайки се:

— Ето те и теб. Щях да те намеря и по-рано, но трябваше да се върна до колибата за въже.

— Тук си, за да ме нараниш или да ме спасиш? — попита Уонда с треперещ глас.

Той сви рамене.

— Предполагам това е нещо, което ще се опитаме да разберем заедно, Уонда.

Той стоеше там облян в лунна светлина, възобновявайки нормалното си дишане. Тя забеляза отражение от тъп блясък върху дръжката на пистолет, подаващ се от задния му джоб.

— Ако искахте смъртта ми, можехте просто да ме оставите тук. Така че предполагам, че съм по-ценна жива.

— Добро предположение.

— И мисля, че правите това — продължи тя, размахвайки ръката си напосоки — за пари. Не мога да измисля друга причина.

— Може би е така.

Тонът му беше леко подигравателен, почти жизнерадостен и тя се опита да игнорира това.

— Е, аз не разполагам с много пари, но ще ви дам това, което имам. Завържи въжето около мен и ме изтегли горе, а после ме закарайте до банкомат. Родителите ми са пенсионери, но имат малко заделени пари в банката. Имам ключове от „Стокман“ и знам къде Бък крие оборота. Не знам комбинацията на сейфа, но бих могла да я измъкна от него. С приятеля ти ще вземете добра сума...

— Той е мой сътрудник, не ми е приятел — каза Рори. — И ние имаме достатъчно пари, въпреки че винаги има място за още.

Тя усети как раменете ѝ се отпускат. Мъжът пред нея като че ли хареса идеята, въпреки че твърдеше, че си има достатъчно пари, което беше любопитно. Той се обърна и дръпна въжето.

— И аз няма да ви обвиня в нищо — каза тя. — Ще се преструвам, че това не се е случило.

— Кажи ми — каза той, без да поглежда към нея — какво и колко точно разбра онази вечер в бара?

— Какво?

— Когато обсъждахме някои свои планове. Какво точно чу?

Уонда поклати глава.

— Нищо. Аз, честно казано, не мога да си спомня нищо друго освен разговора ни за дивечовото месо. Аз просто флиртувах с онзи каубой. Това е, което си спомням.

— Така че не си чула нищо друго?

— Честно?

— Но видя, че всички сме заедно.

— И какво от това? Имате право да седите с приятели на по чашка...

— Сътрудници — коригира я той.

— Сътрудници.

Той замълча за известно време и кимна с глава.

— Знаеш ли какво, ще те измъкнем от тук. Особено след като твърдиш, че не си чула нищо. Но трябва да ми обещаеш, че няма да се

опитваш да бягаш отново. Прекарахме половината нощ да те търсим, а и вече видя, че няма как да се измъкнеш от тук сама, нали?

— Точно така. Обещавам — каза тя. — Не ми харесва да съм сама тук...

Той си пое дълбоко дъх и го издиша бавно. Очите му бяха широко отворени, отразяващи звездната светлина. Това го караше да изглежда като лунатик, помисли си тя.

— Нека завържа това въже под раменете ти — каза той. — Ще направя нещо като примка в края. Ще се кача пръв и ще те издърпам, но и ти ще трябва да помогнеш. Не се обиждай, но няма да се справя сам...

— Ще се катеря — кимна тя. — Ще те улесня.

— Добро момиче — прошепна той.

Тя се надигна и се приближи до него. Краката ѝ се бяха схванали.

— Обърни се и вдигнете ръцете си, така че да мога да завържа това.

Тя го направи и погледна надолу, за да види дали той ще опаше въжето под гърдите ѝ или над тях. Вместо това, преди да успее да реагира, примката се спусна над главата ѝ, пристягайки се около врата ѝ. Това я накара да се закашля и тя посегна в опит да го разхлаби.

Рори се облегна назад, вдигна десния си крак и облегна стъпалото си в широките ѝ задни части. Уонда се опита да се освободи от него, но той я избута силно и тя се стовари напред като пълен чувал с брашно.

Той я заобиколи бързо, така че въжето се опъна и повдигна челюстта и главата ѝ нагоре. Секунда по-късно мъжът се пресегна и го стисна силно, за да спре треперенето на ритащото под него тяло. Отне цяла минута, преди въжето да застине. Това беше някак очарователно и странно възбуждащо — възможността да усети как животът напуска тялото ѝ. Когато тя спря да рита, въжето сякаш загуби душата си.

Крос извади сгъваем нож от предния си джоб, отвори го и преряза въжето, а след това се заслуша, докато тялото не се стовари като торба с лед върху бетонната плоча по-надолу.

— Съжалявам, Уонда — каза той. — Нямах намерение да се връщам, но сътрудникът ми е путка и искаше да се увери, че няма да ни издадеш. Така че вини него, не мен.

После хвана въжето с две ръце и започна да се катери.

Две седмици по-късно Джо седна на последния ред в съдебната зала на Туелв Слийп, до заместник Спивак. Присъстваха на досъдебното заседание преди процеса, на който щяха да разглеждат обвинението в убийство първа степен на Далас Кейтс. И както обикновено съдия Хюит вече се беше запознал с предварителните процедури по отсъждането на гаранция и предварителното изслушване.

Заседанието, което предстоеше, беше последната стъпка, преди да се определи дата за процеса, да се свика жури и да се подготвят свидетелските показания. В съдебната зала на Хюит изслушванията обикновено бяха формални и Джо рядко ги посещаваше, но Долси помоли двамата със Спивак да присъстват, в случай че Маркърс Ханд пледира за отхвърляне или забавяне на процеса. Нуждаеше се от показанията им, за да подплати аргументите си против това, въпреки че по-рано беше казала пред Джо, че ако Ханд бе подал такава молба, тя би се съгласила с него.

Това „бездействие“ от негова страна и бързата реакция от страна на съдия Хюит я накараха да се чувства леко по-нервна от необходимото. Тя беше изключително доволна от лабораторните резултати, които доказваха, че кръвта, намерена в автомобила на Кейтс, съвпада с тази на Фаркърс, както и това, че гилзите от местопрестъплението са идентични с тези от куршумите, намерени в тялото на убития, и калибъра патрони от пушката, намерена в автомобила на Кейтс.

Справка със затвора в Роулинс пък показва, че другите двама мъже, познати досега само като „Брут“ и „Невестулката“, са всъщност съкилийниците на Далас, Рандал Лутхи и Рори Крос. Надзирателите бяха посочили, че тримата са били добри познайници вътре, освободени приблизително по едно и също време. А в бюлетина, издаден от шерифската служба, не се посочваше никаква друга информация за тях от тогава.

Съдия Хюит имаше намръщено изражение на лицето, а положението на тялото му и отсечените му движения подсказваха, че е в състояние да избухне във всеки момент. Той влезе в съдебната зала, облечен с манията, и огледа присъстващите. Беше съдия от двадесет и една години и Джо беше свикнал на бързото темпо, с което се движеше всичко в съдебната му зала. Под дрехите си Хюит носеше кобур с пистолет 45-ти калибър в него, изваждайки го неведнъж от там.

Съдебната зала, от друга страна, имаше високи тавани и бедна акустика и не се беше променила много от построяването си през 1980 г. По стените все още висяха картини от далечната 1940 г. с версии на местната уестърн история — кавалерийски щурмувания; лов на мечка гризли; индиански сборища; покрити вагони, натоварени с деца... Единствено политически некоректните изображения на напоените с кръв кланета бяха подменени наскоро с интерпретации на близкия парк „Йелоустоун“.

Освен заместник Спивак и Джо, единствените други наблюдатели в залата бяха Т. Клетус Глат и частен детектив на име Брус Уайт, който беше нает от Маркърс Ханд. Уайт беше бивш военен полицаи с къса посивяла коса, широки рамене и тъжен поглед. Той седеше точно зад масата на защитата. Уайт носеше сако над чисто бяла, negliжирано разкопчана риза и излъчваше физическа сила и професионализъм.

Джо остана изненадан от спокойствието на Далас Кейтс. Каубоят стоеше отпуснат до стола си, повдигайки брадичка си от време на време, за да погледне в тавана, докато Ханд и Долси довършваха дребни процедурни точки. В интерес на истината той изглеждаше като човек, за когото това изслушване е загуба на време.

Далас не зае мястото си, докато Ханд не се обърна към съдията:

— Ваша чест, призовавам съда незабавно да отмени всички обвиненията срещу моя клиент и той да излезе от тук още този следобед като свободен човек. Това ще бъде истинска услуга за общността, Ваша чест. Колкото по-бързо приключим с този случай, толкова по-бързо властите ще могат да тръгнат след действителния убиец на Дейв Фаркърс. Както знаете, Ваша чест, повечето случаи на убийства се решават в рамките на първите четиридесет и осем часа или изобщо не се разрешават, а вече две седмици се пропиляха в преследване на грешния човек.

Хюит хвърли поглед към Ханд, изправил се пред него, и каза отегчено.

— Подобно предложение се прави винаги. Но все пак ще попитам на какво основание?

— Въз основа на това, че можем да докажем на вас и на прокуратурата, че г-н Кейтс е набеден от местните правоохранителни органи. Въз основа на това, че ние можем да докажем, че всички доказателства в този случай са изфабрикувани от страна на властите в тази област, за да изглежда така, че клиентът ми е виновен. Ще бъда пряк, Ваша чест. Никога досега, в моите тридесет години стаж, не съм ставал свидетел на по-неправомерно поведение към някого от страна на полицията.

Долси скочи на крака. Лицето ѝ беше почервеняло.

— Ваша чест, това са напълно безотговорни аргументи. Той току-що обвини полицията във възможно най-лошото поведение без абсолютно никакво доказателство за това.

Джо се оживи. Както съдия Хюит посочи, почти всеки защитник правеше предложение за отхвърляне на обвиненията преди процеса. Но силното изявление на Ханд и реакцията на Долси го наведоха на мисълта, че тук става нещо наистина сериозно. Долси погледна към Глат, който усърдно пишеше в тефтера си, след това обратно към съдията Хюит.

— Защитата се опитва предварително да настрои журито. Освен това се опитва и да унищожи репутацията на честни служители на реда.

— Честни служители? — повтори Ханд с презрителен смях. — Наистина ли? Защитата просто се опитва да докаже, че единственият честен в този фарс е само и единствено клиентът ми.

Джо нервно премести тежестта от десния към левия си крак. Беше уверен, че Ханд ще атакува с всичко, с което разполага, но...

— Ние ще докажем в съда — продължи той, извъръщайки се на сто и осемдесет градуса, и бавно вдигна ръка, посочвайки заместник-шериф Лестър Спивак, — че шерифската служба на Туелв Слийп умишлено и систематично използва силата и властта си, за да набеди моя клиент в убийство.

Джо се обърна към Спивак. Лицето на полицаия беше пребледняло, а очите му бяха широко отворени. Той стискаше

челюстта си толкова силно, че Джо можеше да чуе как зъбите му скърцат.

— Ваша чест — намеси се Долси. — Може ли да се приближим и да обсъдим това?

— И двамата — удари съдия Хюит с показалец пред себе си, — приближете се веднага.

Джо беше посетил семейството си два пъти, откакто те отидоха в ранчото на Ханд, на север от Джаксън Хол. Въпреки че говореше с Мерибет всяка вечер и двамата си пишеха през деня, те му липсваха ужасно. Но ако трябва да бъдем честни, при заетостта му, дори и да си бяха вкъщи, той едва ли щеше са ги вижда по-често от това...

Беше краят на октомври и ловният сезон в областта беше отворен за четири различни дивеча — елени, американски лос, обикновен лос и мечка. Позволеното време за това беше в рамките на от един час преди зазоряване до два или три часа след смрачаване.

За своя най-голяма изненада Джо всъщност се наслаждаваше на ергенството си, тъй като вечерята му се състоеше основно от дебели пържоли на скара и бира. Той ядеше, без да се притеснява, че не консумира зеленчуци или каквито и да било други странични ястия. Но когато две нощи по-късно установи, че всъщност къщата му е по-празна от всякога, се почувства виновен, че не е съумял да защити навреме семейството си и сега се налага то да бъде далеч. Защото в крайна сметка нямаше нищо по-важно от това за него. И се почувства обиден, че Мерибет и момичетата избраха да избягат точно при Миси в търсене на безопасност. Това беше чисто и просто нож в гърба.

Дори Дейзи изглеждаше без настроение, въпреки че сега имаше повече място за нея в къщата. Тя сякаш също страдаше за семейството, както и за Тоби — полулабрадор-полукорги, — което Мерибет взе със себе си.

Съпоставянето между областта по време на ловния сезон и елитния комплекс от затворен тип, в който Миси и Маркърс Ханд живееха, водеше до поразителна разлика. Ако тук можеше да се натъкнеш на прах, на кръв, на трупове, висящи по дърветата, на брадясали ловци, вонящи на уиски, то там попадаш директно в елегантен и най-вече тих анклав, където градинарите и ландшафтните служители бяха инструктирани да се оттеглят зад дървета, когато някой от членовете на комплекса се появеше.

Джо трябваше да изключи двигателя на автомобила си, докато чакаше униформеният пазач при входната врата да потърси Миси, за да му даде разрешение да го пропусне вътре. Когато вратата най-накрая се вдигна нагоре, той подкара своето 4×4 по тъмния асфалт покрай подредените постройки, пред които имаше паркирани най-новите модели рейндж роувъри, мерцедеси, беемвета или просто голф колички. На запад хоризонтът потъваше в стените на Гранд Тейтън, а на изток се виждаше зеленината на Грос Вентре. На юг бяха планините Хобак, на север — националният парк „Йелоустоун“.

Ханд живееше на „Маунтин Мийдъл Драйв“ в имот, разполагащ със седем спални, шест бани и стени, облицовани с естествен речен камък. Беше лъскав и елегантен дом, декориран в типичния за новобогаташите стил Джексън Ню Уест, а именно високи като в катедрала тавани, полилеи с рога от лос, бронзови статуи, препарирани животни по стените и Навахо черги по каменните подове.

За първи път в живота си всяка една от дъщерите му разполагаше със своя собствена спалня, баня и изход към вътрешния двор. Дори Ейприл, която се противеше срещу Джексън Хол, се поддаде на лукса му още на първата седмица...

На втората седмица Мерибет каза, че вече започват да чувстват известно отегчение и безпокойство от подозрителното нехарактерно за Миси гостоприемство. Според Мерибет тя се държеше така, защото най-накрая бе постигала целта на живота си — да бъде заобиколена от дъщеря си и внучките си. И това от жената, припомни тя на Джо, която неведнъж бе казвала, че е прекалено млада, за да бъде баба, и беше инструктирала момичетата никога да не използват това определение към нея.

В резултат на напрежението и скуката, както и факта, че туристическият сезон в Джексън замираше, Ейприл беше започнала работа като каубой инструктор и готвач на непълно работно време в близкия ловен лагер. Шеридън пък беше наета като управител в шикозен тайландски ресторант, а със съдействието на Мерибет учителите на Луси изпратиха учебния материал по електронната поща и чрез текстови съобщения, така че тя да не изостава в обучението си. На няколко пъти бяха ходили и до Пауъл, за да посетят Джой Банън в болницата, която, според Мерибет, се възстановява отлично.

Но този нов начин на живот нарушаваше спокойствието на всички...

Колкото до жената, нападнала Джой и преследвала Шеридън, никой нито я видя отново, нито чу нещо за нея. На опелото на Дейв Фаркърс, извършено на гробището в подножието на Садълстринг, присъстваха едва седем души. В допълнение към Джо, презвитерианския служител и погребалния агент там дойдоха още Котън Андерсън с бившата му съпруга, Бък Тимберман и сестрата на Фаркърс Блууми, скрита зад чифт тъмни очила през цялото време на събитието. Дотогава Джо не знаеше, че Фаркърс има сестра.

Речта на духовника, никога не срещал се с Фаркърс приживе, беше кратка и твърде обща и бе казана леко набързо, тъй като раздухалият се вятър преобръщаше страниците на книгата му и той имаше проблеми със следенето на текста. Джо носеше сако и вратовръзка и струващата 2500 долара „Стетсън Ранчер“ със сребриста сърцевина. Шапката беше достатъчно стегната около главата му, така че внезапните пориви на вятъра не можеха да я повдигнат от мястото ѝ. Под вътрешния ѝ ръб избилата от челото му пот се просмукваше в етикета с надпис: „За Рейнджър Джо Пикет от губернатора на Уайоминг Спенсър Рулон“ — прощален подарък от предишния областен управител.

Погребението — и по-скоро липсата на опечалени — натъжи Джо. Фаркърс би трябвало да е създал повече връзки по време на петдесетгодишния си земен път. Искаше му се да го бе опознал повече и изрази съжаление за случаите, в които го беше проклинал през годините.

Когато духовникът затвори книгата си и се обърна, за да си върви, Блууми приближи Джо.

— Дейв щеше да се радва, че си тук. Той наистина ти се възхищаваше — каза тя с дрезгав глас през пушека от запалената си цигара.

— Така ли?

Тя кимна и пепел от върха на цигарата ѝ се посипа върху рамото на черната ѝ рокля.

— Всеки път, когато се виждахме, ми разказваше за приключенията ви. Спасил си живота му, когато се е носел по бързея

на реката... Разказа ми и че е бил с теб, когато си измъкнал баща си от горящия камион.

— И двете неща са истина — кимна Джо. В неговия спомен обаче двамата с Фаркърс не изглеждаха точно като екип. В паметта на Джо ловецът просто присъстваше в периферията. И беше досаден. Ето защо думите на сестра му го накараха да изпита вина и да се почувства жалък.

— Казваше, че си добър човек.

Джо не знаеше как да отговори на това.

— Лошото е, че на моменти беше наистина голям задник... — продължи тя. — Ако не беше така, може би днес тук щеше да има повече хора.

С това тя приключи разговора, поклати глава и прекоси сухата трева към колата си.

Джо приписа увеличението на ловците в планините на факта, че браконьерският пръстен сякаш беше преустановил своите набези. Поне напоследък нямаше сведения и доклади, нито потенциални свидетели на такива.

Според списъка на Рик Еуиг, в който се посочваха белите модели на „Субаро“ от област Туелв Слийп, на площ от над пет хиляди квадратни мили имаше общо дванадесет такива. Джо беше твърде зает със своите ежедневни задачи, за да може да провери всяко едно от превозните средства, но беше успял да стесни кръга поне с малко, след като установи, че три от тях нямат абсолютно никакво съвпадение с отпечатъците от гумите или останалите доказателства, намерени около местопрестъпленията.

Във връзка с делото на Далас Кейтс Джо разбра от шериф Рийд, че направените повторни експертизи отново са излезли с положителни резултати и Долси вече нямала търпение да се яви в съда.

Ден по-рано, докато мобилният на Джо беше извън обхват заради проверка на един от лагерите близо до „Хазелтън Роуд“ той беше получил съобщение от кабинета на новия губернатор. Това беше и първият път, в който Джо осъществи контакт с мъжа, заменил Спенсър Рулон, и той нямаше никаква представа по какъв повод е отправена поканата за среща. Подобно на своя предшественик, Алън бе склонен

да заобикаля протокола и вместо първо да говори с висшестоящите над Джо, той беше взел решението да говори директно с него.

Когато Джо получи обхват обаче, беше след 18:00 часа и офисът на губернатора вече беше затворен за деня. Затова той остави съобщение, че сутринта ще бъде в съда, но следобедът му е свободен...

Но това беше, преди Маркърс Ханд да направи предложение делото да бъде незабавно прекратено.

Заседанието между Ханд, Долси и съдия Хюит беше дълго и напрегнато. Джо наблюдаваше с нарастваща тревога как Долси размахва ръце, а Маркърс Ханд отстъпва, сякаш уплашил се, че може да получи удар от нея. Неговите аргументи към съдия Хюит изглеждаха спокойни, но сериозни. Повече от веднъж Ханд обърна глава и погледна към заместник Спивак, седящ до него.

— Какво става? — попита Джо. — Да не си направил нещо нередно?

Вместо отговор Спивак бързо поклати глава, сякаш не искаше да се занимава с обяснения.

Джо усети как нещо студено започва да се надига в стомаха му.

Когато събеседването завърши и Долси се върна обратно зад бюрото си, удряйки пети като кастанети, тя впери убийствен поглед в Спивак. Това подейства на Джо като знак, че нещо лошо бе на път да се случи.

— Защитата иска да призове Брус Уайт, Ваша чест — каза Ханд, след като зае мястото си зад масата на защитата.

Джо отбеляза, че сега, когато делото се гледа пред съдия, без жури, Ханд се държи по различен начин. Той беше по-спокоен и стоеше на едно място, така че да има възможността да поглежда бележките си. Но пред жури адвокатът, който бе усъвършенствал „Осем процента теория“, от убедителен, въпреки липсата на доказателства, се превръщаше в хипнотизиращ.

Уайт застана мирно и закрачи през летящите врати към свидетелското място. След като положи клетва, Долси се обърна бавно на стола си и погледна отново в Спивак.

— Лестър?... — попита Джо.

— Не сега — отсече той.

След като съдия Хюит даде разрешение, Ханд помоли свидетеля си да разкаже действията си, откакто бе пристигнал в Садълстринг или по-специално от първото си посещение в Шерифската окръжна служба шест дни по-рано.

От вътрешния си джоб, Уайт извади лист хартия и го отвори.

— На 10 ноември влязох в офиса на шерифа на „Норт Мейн“ в 10:30 сутринта. Шерифът беше навън, но аз показах лиценза си и попитах дежурния офицер дали мога да инспектирам доказателствените материали. Предложих му да ме придружи, но той отказа да ме допусне, тъй като не му било позволено да прави това.

Сякаш за да избегне всякакъв шанс Долси да се намеси и да даде друг наклон на разпита, Ханд попита:

— Защо бързахте толкова да посетите шерифския отдел и защо поискахте да проверите доказателствата?

— Нашият офис — вашият офис искам да кажа — поправи се Уайт с лека усмивка, — получи анонимно обаждане, според което клиентът ви е бил обвинен неправомерно. Този човек каза да потърсим онова, което липсва сред доказателствата, и всичко останало щяло да стане очевидно.

Ханд погали брадичката си.

— Значи е дошло анонимно обаждане с вътрешна информация по разследване на убийство?

— Това беше и моето заключение.

— Мъж или жена е позвънил?

— Секретарката каза, че е звучало като млада жена...

— Възраavam — каза Долси. — Това са слухове. Г-н Уайт не е разговарял лично с анонимно обаждания се.

Съдия Хюит махна с ръка.

— Тъй като това е слух, който ще ни отведе по-напред в нещата, отхвърлям възражението.

Долси въздъхна и се облегна назад.

— Благодаря, Ваша чест — кимна Ханд. — И така — обърна се той към Уайт, — какво направихте, след като влязохте в шерифския отдел?

— Тъй като не ме допуснаха в стаята с доказателствените материали, попитах дали поне мога да погледна дневника. Това е мястото, на което правоприлагащите органи и съдебните служители вписват кои от наличните доказателства по съответното съдебно производство взимат или разглеждат. Това е един вид публичен регистър.

„Уайт беше добър“ помисли си Джо. Той беше сериозен, артикулираше правилно и даваше точни отговори.

— Намерихте ли нещо интересно в този дневник, свързано с нашия случай? — попита Ханд.

— Да, сър.

— Какво е то?

— Открих, че в полунощ на 31 октомври — нощта на Хелуин — заместник-шериф Лестър Спивак е влязъл в стаята за доказателства точно в последните няколко минути от смяната на служителя, който е бил на смяна онази вечер.

— Беше ли описано в дневника какво е търсил там заместник-шериф Спивак?

— Не, не беше упоменато.

Джо въздъхна с облекчение.

— Това не е ли малко необичайно предвид опита, който имате?

— Да, сър.

Долси възрази, без дори да си прави труда да става от стола си.

— Ваша чест, г-н Уайт няма никаква представа от вътрешните процедури на отдела ни. Той е просто един посетител...

В този момент Ханд извади копия от въпросния дневник и раздаде по едно съответно на съдия Хюит, Брус Уайт и Долси. Изучавайки своето, прокуратурката въздъхна шумно.

— Какво виждате, г-н Уайт?

— Виждам, страници от дневника, в които са вписани имената на упълномощените служители, влизали в стаята за доказателства. Срещу всяко име е посочен и номерът на доказателствения етикет, с опис на материала, който са разглеждали.

— И какво е посочено срещу името на заместник-шериф Спивак за датата 31 октомври? Към кои доказателствени материали се е бил насочил? — попита Ханд.

— Това не е посочено.

Джо присви очи. Той не беше сигурен до какво точно щеше да доведе това...

— А кога заместник-шериф Спивак е напуснал стаята за доказателства?

— Това също не е вписано — каза Уайт. — Станало е, след като смяната на дежурния офицер е свършила. Излиза, че Спивак очевидно не е напускал...

— Това също е необичайно, нали?

— Ваша чест... — обади се Долси, но гласът ѝ беше загубил своята страст. — Отново няма начин...

— Погледнете страниците пред вас, г-н Уайт — прекъсна я Ханд. — Виждате ли друг подобен случай, в който някой служител да е влязъл в стаята с доказателства и да не е излязъл от там?

— Не, сър.

— Възражението се отхвърля — сопна се Хюит към Долси и Джо се вгледа в изражението му. Мъжът изглеждаше ядосан, а пламъците в очите му ставаха все по-ярки. Но този път той не беше бесен на защитата...

— Какво направихте, след като забелязахте несъответствията в дневника онзи ден?

— Попитах дежурния офицер дали може да направи инвентаризация на материалите от стаята за доказателства, за да

установи дали липсва нещо. В първия момент той отказа това, но след като го предупредих, че ще се обърна към съда за официално искане, склони.

— Шерифът беше ли наясно с вашето искане?

— Не знам. Дори и да е разбрал, не е направил нищо, за да го спре.

— Беше ли заместник-шериф Спивак наясно с вашето искане?

— Не мога да кажа.

— Добре тогава — започна Ханд. — Колко време отне на служителя въпросната инвентаризация?

— Резултатът пристигна тази сутрин — каза Уайт.

— Значи, две седмици. Две дълги седмици... — заключи Ханд, клатейки глава с разочарование.

— Това въпрос ли е? — изсъска Хюит.

— Не, Ваша светлост, просто наблюдение.

— Тук няма жури за подобни театралности, г-н Ханд. Правете своите наблюдения на друго място, различно от моя съд.

Ханд се поклони в извинение, след това попита Уайт:

— Колко липсващи елемента от доказателствения материал е отбелязал в доклада си офицерът?

— Два, сър.

— Само два — повтори Ханд. — Мога ли да направя заключението, че от резултатите, които сте наблюдавали в процеса на кариерата си, липсата само на два доказателствени елемента е доста... впечатляваща?

— Да, сър.

— И, моля, кажете ни какви са тези два липсващи елемента?

Уайт отново погледна в бележките си, въпреки че Джо подозираше, че го прави по-скоро заради ефекта, отколкото да освежи паметта си.

— Първият липсващ елемент е с маркер 07190015-А. Номерът е препратка към вписано доказателство от 19:00 часа на 7 юли 2015 г. Има и други артикули с такъв маркер, но те са определени като 07190015-В, 07190015-С и така нататък.

— Какво според доклада е вписано под маркер 07190015-А?

Джо затаи дъх.

— Маркер 07190015-А отговаря на пушка „Смит и Уесън М & Р15“ 223-ти калибър.

Джо изпусна задържания въздух. Това беше същата пушка, намерена в автомобила на Далас Кейтс в нощта на ареста му. Почувства се така, сякаш някой го удари в гърдите.

— Разполагаме ли със сериен номер? — попита Ханд.

— Докладът показва, че серийният номер е бил заличен. Елементът е иззет от багажник на автомобил, но по случай с наркотици, който очевидно няма нищо общо с този, който се разглежда в настоящия процес.

— А кой е бил действащият служител във въпросния случай с наркотици?

Уайт кимна с брадичка към задната част на залата.

— Докладът показва, че това е бил заместник-шериф Спивак.

— Имаше ли нещо друго, което открихте в хода на това разследване, което да е свързано със заместник-шериф Спивак и въпросната пушка?

— Да, сър. Както ще видите в копието пред вас, първата седмица на октомври заместник-шериф Спивак е изнесъл от склада кутия с куршуми 223-ти калибър. Дневникът показва, че я е върнал три дни по-късно.

Ханд замълча за миг, оставяйки думите на Уайт да обиколят залата.

В първия момент Джо се обърка какво точно трябва да означава това, но после съзнанието му го визуализира. Спивак е взел оръжието и патроните, за да стреля — нищо необичайно, защото полицейските служители често тестваха и тренираха с различни оръжия. Но ако Спивак е стрелял, той би могъл да събере гилзи, които по-късно да разпръсне около мястото на убийството...

— Казахте, че е имало два липсващи елемента, какъв е вторият, г-н Уайт?

Отново ненужен поглед към бележника.

— Вторият елемент е кръвна проба, взета от субект при ареста му от страна на ДСИ през август.

— Кръвна проба? — попита театрално Ханд. — Подобно на флакон с кръв?

Джо знаеше, че тук Долси трябва да възрази, защото Уайт не може да дава показания за нещо, което в действителност не е виждал, но тя не го направи.

— Предполагам, че така — кимна Уайт.

— А кой е субектът, дал пробата, според доклада?

— Дейвид М. Фаркъс.

Долси се отпусна на стола си и главата ѝ почти удари в масата. Дъхът на Джо влезе и излезе откъслечно.

— Г-н Уайт — подсмихна се Ханд, — днес сте тук, за да ни покажете някои доста интересни артефакти, нали така?

— Меко казано, интересни, да — отвърна сериозно Уайт.

— Какви са те? — попита Ханд, но веднага след като зададе въпроса си, прецени, че или Хюит, или Долси ще направят възражение, така че реши да се обоснове: — Тези обекти не са вписани като доказателства, Ваша чест, все още не... Те просто бяха намерени. Ние, разбира се, ще ги въведем, ако е необходимо, но се съмнявам, че ще това ще се наложи.

— Артефакти? — повтори Хюит със сарказъм.

— Покажете ни... — кимна Ханд към Уайт.

Брус Уайт се облегна на стола си и бръкна в предния си джоб, откъдето извади смачкан бял плик. Той изчака Ханд да му даде позволение да го отвори и след това изсипа съдържанието му пред себе си. Три малки метални предмета се катурнаха от плика върху скамейката на Уайт.

— Какво е това? — попита Ханд отчетливо.

— Куршуми.

— От какъв вид оръжие?

— Според моето експертно мнение те идват от пушка 223-ти калибър.

— И къде ги открихте?

— Изрових ги от торба с пясък, намиращ се в стрелбището на Шерифската служба на Туелв Слийп. Въпросната торба е в спектъра, в който тренировката си провеждат шерифът и заместниците му. Въпреки че аз реално нямах време да ги изпратя за анализ, бих спекулирал с твърдението, че те са изстреляни именно от „Смит и Уесън М & Р15“.

— Колко интересно... — възкликна Ханд. — Колко удобно.

Джо обърна глава и се втренчи в Лестър Спивак, но мъжът изобщо не помръдна.

Аргументите, които Джо чу дотук, пращаха всички обвинения срещу Далас Кейтс по дяволите. Той погледна нагоре, когато съдия Хюит попита Долси дали има въпроси.

— Не, Ваша светлост — каза с въздишка тя. — Нямам никакви въпроси към свидетеля.

Хюит се обърна към Ханд и му каза да продължи.

— Ваша чест — започна той, — цялата теза на обвинението — освен ако те нямам някой скрит аргумент — току-що беше опровергана. Целият този случай всъщност е построен върху едно своеобразно трикрако столче, което се срива. Първият етап е бил да поставят моя клиент в един бар с други неизвестни сътрудници в нощта преди убийството на Дейв Фаркърс и да осигурят по този начин мотив за убийството му. За съжаление барманката, която е направила това идентифициране, е изчезнала и името ѝ така и не се появява в списъка на свидетелите на обвинението, които то ни е предоставило. Вторият етап е, когато гилзите от „Смит и Уесън“ мистериозно биват намерени на мястото на убийството и съвпадат напълно с тези от тялото на г-н Фаркърс и откритото по-късно в автомобила на клиента ми оръжие, който между другото е арестуван, докато се прибира у дома си, след като е пазарувал в магазин за хранителни стоки. И кой намира оръжието? Заместник-шериф Спивак. Същият, който взема „назаем“ така нареченото оръжие на убийството, за да стреля с него на служебното стрелбище. Същият, който по-късно има възможността да разхвърля гилзите от изстреляните патрони, сякаш са бонбони в парад по случай Четвърти юли, на мястото на убийството и да набута част от тях в раните по трупа на господин Фаркърс. Същият заместник-шериф Спивак, който използва смяната на персонала в Шерифския отдел, за да се промъкне в стаята за доказателства, без да вписва това в дневника. Третият етап са кръвните проби. Кръвта на Дейв Фаркърс е намерена по интериора и екстериора на автомобила на клиента ми. Днес обаче разбрахме, че флакон с кръв на Фаркърс е бил изнесен от стаята за доказателства нощ преди заместник-шериф Спивак и неговият екип да отидат на мястото на убийството. Няма съмнение, че кръвта е била използвана като фалшив претекст клиентът ми да бъде задържан и по-късно арестуван за убийство. Ваша чест — изрече Ханд

с най-дълбокия си бас, на който беше способен и поклати глава, — както виждате, столчето рухна. Това дело срещу моя клиент е неоснователно. След това, което научихме днес, едва ли е уместно да товарим данькоплатците на Туелв Слийп да плащат за подобен фарс.

Джо трепна, когато Хюит удари чукчето си толкова силно, че дръжката се счупи.

— Бесен съм! — извика съдията. — Разпускам заседанието! — той се изправи и посочи към Долси, Спивак и Джо. — Мис Шалк, господин Пикет и заместник Спивак, бих искал да видя и трима ви незабавно в кабинета си. Вие, младежо — обърна се той към Далас, — сте свободен. Но не си помисляйте да напускате окръга ми.

Далас кимна на свой ред към съдията и вдигна палец, а после бавно се обърна на стола си и намигна на Джо.

В същото време на източната страна на планините Бигхорн Нейт Романовски извика: „Въже!“ хвърляйки дебелата намотка във въздуха пред себе си. Той извика предупредително, макар да знаеше, че наоколо няма жива душа, но старите навици все пак умираха трудно.

Той направи двойна проверка на карабинерите прихванати към стволовете на двата стари смърча и подръпна възела на въжето през устройството за спиране на катераческия си колан, после хвана линията с дясната си ръка в близост до бедрото си и се надвеси над ръба на скалата.

Нейт не беше само незаконен соколар с тайните операции за фон, чийто живот беше преплетен със семейство Пикет от повече от десетилетие, но той бе и наполовина собственик на „Ярак Инк.“, фирма за обучение на соколи, която отчаяно се нуждаеше от повече птици, за да се справи с изискванията. Сега той трябваше да захрани местообитанията на тези птици със специално разработени капани.

Ето защо той се спусна надолу по отвесната гранитна скала, праметнал голяма чанта през рамо. Във вътрешността ѝ се намираха пет капана стил „Dho-Gazza“ собствен дизайн, стоманени прихващачи и болтове за катерене, които да държат капаните на място, както и живи гълъби, обездвижени чрез скоч лента, които пък щяха да послужат като примамка.

Капаните бяха еднометрови, навити на руло мрежи от дакронова рибарска корда, навързана в ефирни примки. Когато това приспособление се опъне между два анкерни пръта или болта, в случая — с жив гълъб, висящ върху него, капанът щеше да примами прелитащ наблизко сокол скитник и да го оплете в мрежата си.

Той знаеше, че популацията на peregrin в района е добра. Беше видял и следи от техните екскременти по повърхността на скалната стена. Нуждаеше се от поне три млади екземпляра, които да допълнят онова, което наричаше своя „въздушна сила“.

Допълнителна тежест в чантата му придаваше и кобур с 454 петударен Касъл револвер.

За всеки случай.

След като всички федерални обвинения срещу него — в резултат от мисия, предприета в Червената пустиня на Уайоминг от името на сенчеста федерална агенция предходната година — бяха отпаднали, Нейт и любовницата му и съсобственик Лив Бранън бяха стартирали „Ярак Инк.“

„Ярак“ беше фирма, грижеща се за намаляването на противообществените прояви на вредителите, а именно Нейт и неговите птици имаха за задача да плашат неприятната напаст. Нищо не предизвикваше такъв страх у скорците, гълъбите, чайките и останалите проблемни животинки, както крясъкът на сокол в небето.

Прерийните видове — били те диви птици, змии или гризачи — бяха родени научени, че далечният силует на сокол на фона на небето означава смъртоносен проблем за тях. Заплахата беше отпечатана в тяхната ДНК.

Често жертвата не разбираше, че е обречена, докато не бъде буквално застигната. А крилата на сокола скитник можеха да го свалят от облаците с повече от двеста мили в час и точно затова той беше обявен за най-бързото същество в природата. Така че, когато „Ярак Инк.“ пристигне и пусне своите птици в небето, проблемните видове разумно се разотиваха.

Те биваха наети от фермери и лозари от Орегон и Калифорния, за да пазят техните култури преди прибирането на реколтата. От голф игрища, които се нуждаеха от разчистване на дивите гъски. От заводи и собственици на трансферни станции, които искаха да опазят своето чувствително оборудване от набезите на птиците. От големия увеселителен парк в Денвър, който желаше да предотврати гълъбите да се изхождат върху клиентите му...

Военновъздушната сила на Нейт се състоеше от два ястреба Харис, четири прерийни сокола и седем peregrini — заедно с още трима соколари на непълно работно време.

Лив отговаряше за счетоводството, бекофис администрацията и маркетинга, докато Нейт ръководеше цялата работа на терен. Със съжаление обаче той разбра, че Лив всъщност не е толкова добър

маркетолог, и техните услуги при това търсене не даваха големи резултати. Ето защо се нуждаеха от повече птици.

Целенасочената и усилена работа, Нейт разбра, даваше своите награди. За първи път от години той можеше да разговаря без притеснения по телефона, да лети на борда на самолети и да не се тревожи, че може да бъде засечен от камерите, монтирани на всяка сграда. И той се справяше професионално с това. Партнираше си с едни от най-големите живи създания, обучавайки ги да летят и ловуват.

Но преходът към всичко това имаше и своята низходяща посока. Нейт пътуваше непрекъснато и мобилният му телефон винаги трябваше да е включен и в обхват. Вместо да живеят на открито, соколите се транспортираха от едно място на друго в преоборудван за целта фургон, който вонеше на птичи екскременти и азот. Освен това Нейт не беше говорил с приятеля си Джо Пикет от месеци, нито с дъщеря му Шеридън, която се обучаваше за соколар. Той едва говореше с Лив за нещо друго освен за бизнес.

Оливия Бранън — Лив — беше негова любовница и партньор. Той искаше да бъде с нея, искаше да слуша меденоопушения й луизиански акцент, но вместо това тя винаги беше на другия край на телефонната линия. Повече от всичко той бе загубил връзката с естествения свят около себе си. Усещаше, че животът някак се изплъзва от ръцете му, прекарвайки ден след ден в работа. И ако някога бе в унисон със слънцето и звездите, ветровете, дивата природа и реките — сега беше навлязъл надълбоко в света на работния график.

А как само му липсваше времето, когато седеше гол върху клоните на някое дърво, гледайки речния поток под краката си. Или тихото причакване на вилорога антилопа и други големи животни, които идваха при него, подсигурявайки му по този начин следващото хранене. И най-вече му липсваше свободата да убива хора, които трябваше да бъдат мъртви.

Беше преминал от пречистването на човешката популация към намаляването на животинската такава. Но поне вече стоеше далеч от заплахата за доживотен федерален затвор...

Предстояха му около петдесет стъпки надолу по скалата, преди да развие първия си капан, и той направи едно лениво свободно въртене около себе си, за да се снижи до долината под него.

Денят беше хладен и безоблачен и първите слънчеви лъчи вече се обръщаха към яркочервени в полите на хълма. Трепетликата в средата на тъмната борова гора светеше в жълто, а на хоризонта далечните планински върхове бяха побелели от сняг.

Това беше една наистина прекрасна страна — огромна и безжалостна. И толкова различна от поддържаните голф игрища и винарски лозя, където той често работеше напоследък.

Насищайки се на гледката, той се завъртя мързеливо и използва ботуша си, опирайки го в гранита, за да спре инерцията си. Беше стигнал до момента, в който трябваше да използва ръцете си. Нейт сглоби рамката, опъна капана и го стегна здраво, прикрепяйки го към скалната стена под ъгъл. Той се наведе и извади един от завързаните гълъби и го постави в единия край на мрежата, балансирайки с краката си. После свали скоч лентата със зъби и птицата размаха лудо криле, но без да има възможността да отлети. Нейното движение и активност щяха да привлекат грабливите хищници от десетки мили в небето.

Когато свърши, той благодари на гълъба за отказването му от живота и се премести към следващото място за капан, тридесет метра по-надолу и петнадесет вдясно по скалната стена.

Използваният модел бяха високоефективни капани, които задържаха здраво соколите в себе си. В действителност те бяха толкова ефективни, че трябваше да се проверяват на всеки шест часа. Нейт не искаше хванатият сокол да се самонарани в опита си да се освободи от примката или да умре от глад, докато чака соколяра да се върне.

Ако това все пак някога се случеше, Нейт щеше да се разочарова дълбоко. И трябваше да мисли дълго и упорито, за да намали щетите, които фирмата му щеше да претърпи.

След третия капан той се отгласна наляво по отвесната скала, толкова, колкото въжетата му позволиха, и усещайки движение някъде далеч под себе си, погледна през рамо.

Дивата природа като цяло, Нейт беше научил, реагираше на висящ върху въже човек съвсем нехайно. И ако на земята, в зоната на

полезрението им, животните възприемаха всичко за потенциална заплаха, то извън тази си зона те бяха абсолютно незащитени. Висящ надолу от скала, той всъщност представляваше своеобразна граблива птица за онова, намиращо се под него.

Повече от един път Нейт се беше озовавал наред спящо стадо лосове, а веднъж дори попадна на гърба на биков лос сомнамбул.

Този път обаче това бяха половин дузина големи гарвани. Те прелитаха над скалите под него, кълвейки се помежду си в опит да достигнат до нещо върху оголените камъни.

Нейт изпитваше ирационална омраза към гарваните. Той ги мразеше толкова, колкото обичаше соколите. Беше се опитал да обясни тази си ненавист веднъж на Лив и заключението, до което достигна тя, бе, че той трябва да е имал ужасяващо преживяване с тях в младежките си години или в предишния си живот... Не беше сигурен дали в това има някаква доза истина, но знаеше, че гарваните се събрат там, където има мърша.

Той се спусна близо до тях и застана така, че синьо-черните им пера, заострените им матови човки и миниатюрните им демонични очи се виждаха съвсем ясно.

— Разкарайте се от тук — изръмжа Нейт.

Но докато ботушите му не се удареха в горната част на скалата, те нямаше да направят нищо. Дори нямаше да се отдалечат. В следващия миг обаче ятото като по команда се издигна за малко и голямото близо петдесет крачки каменно пространство светна.

Нейт се втрени в птиците, обмисляйки идеята да извади револвера от чантата си — справяше се бързо и точно с оръжието, — но знаеше, че най-вероятно ще отстрани едва три от тях за сметка на количеството кръв и черни пера, а останалите просто щяха да отлетят. В този момент той забеляза, че от човката на една от птиците виси дълга ивица кърваво месо. Друга пък носеше окървавено парче плат...

Той сви рамене и се оттласна от сбруята пред себе си, оставяйки се въжето да го спусне свободно до върха на скалата, с дрънчащи свободни карабинери. Тогава коленичи и надникна в сянката между съседните камъни.

Виждаше се тяло на жена, ръцете и краката на която бяха в неестествени позиции. Меката плът на нейните ръце, бедра и лице

липсваха и наоколо се стелеше мускусна смрад. Тялото очевидно стоеше там в продължение на няколко дни.

Когато очите му привикнаха към сумрака, той можеше да види примката около врата ѝ и чистия срез в края на въжето, паднало около нея.

Това не беше злополука по време на скално катерене.

Нейт клекна и за разлика от гарваните или другите диви животни погледна нагоре. Имаше своеобразна каменна тераса на три четвърти от пътя нагоре по скалата и нещо, което приличаше на тревист улей до върха. Беше обмислял спускането му да бъде именно от там, но не разполагаше с достатъчно свободно въже, за да обхване по-голяма площ. Тогава чу откъслечен разговор, донесен от вятъра, от горе. От позицията си той не можеше да види кой стои над ръба на скалата, не и ако този някой не се наведеше напред, за да надникне.

Нейт бръкна в чантата си и пръстите му се склупиха около дръжката на оръжието.

— Тя е там, долу — каза дълбок мъжки глас.

— Къде? — попита друг, с южняшки акцент.

— Долу в скалите. Няма начин да се е... — и бризът отнесе останалата част от изречението надалеч.

— Просто казвам, че щях да се радвам, ако първо я бях минал. Това е всичко...

Последва смях.

— Хайде, надникни... — прошепна Нейт и насочи оръжието си право нагоре. Ако единият от двамата направеше това, той със сигурност щеше да го свали.

Докато чакаше, Нейт се почувства както някога. Нямахше нужда да умува много. Беше сигурен от това, което видя, и от онова, което чу, че тези двамата са отговорни за убийството на жената.

Но не последва нищо... Те просто спряха да говорят и се отдалечиха.

Той изчака точно пет минути, преди да свали оръжието си. Ръцете му трепереха. Облягайки се назад в скалата, поклати глава. Защо поне един от тях не погледна надолу?

Събирайки приспособленията си, той изгледа враните. Те просто го изчакаха да напусне мястото и се върнаха към остатъците от трупа. Искаше му се да има нещо, с което да покрие тялото, но не разполагаше с такова.

Нейт отбеляза местоположението на ум. Не се нуждаеше от GPS, за да знае точно къде се намира.

Слънчевата светлина се преливаше в продълговата форма преди спускането си зад Западните планини. Следваше двучасов поход към мястото, където бе паркирал джипа си, и още час, докато получи сигнал на мобилния си телефон, за да се обади на приятеля си Джо Пикет.

Този път, помисли си той, неприятностите го намериха сами.

Горката жена... Защо ли са направили това с нея, запита се той. Въпреки че нямаше кой знае какво значение. Те просто трябваше и щяха да си получат заслуженото заради това.

Беше се върнал обратно в своя някогашен свят... Но всъщност той като че ли никога не го бе напускал...

Тази нощ Джо шофираше предпазливо към дома си, защото беше по-пиян, отколкото му се искаше — или трябваше да бъде. Той държеше под око пътя напред и огледалата си за задно виждане за градски ченгета или шерифи. Като се има предвид случилото се в съдебната зала на съдия Хюит онзи ден, не беше сигурен точно в какво настроение ще бъдат местните жители, ако и него хванат в нарушение на правилата.

Поне Долси, която остана в бар „Стокман“ да проклина последните събития, беше достатъчно близо до дома си, за да се прибере без усложнения. Въпреки че с количеството скоч, което изпи, предизвиквайки Джо да не изостава, тя вероятно ще трябва да ходи до там, макар да не залиташе повече от него. Той, от своя страна, си поръча чиста сода след втория бърбън, но на празен стомах ефектът не беше кой знае колко по-различен.

Джо беше ядосан на себе си, задето остана толкова дълго време в бара с нея. Част от причината за този му гняв беше безсилието, а друга част — тя просто изглеждаше твърде нестабилна, за да я остави сама. Накрая, след като му обеща да се прибере, той си тръгна. Предложи ѝ да я изпрати, но тя с обида отвърна, че може да се грижи сама за себе си, показвайки му 9-милиметровия в чантата си. И той отстъпи.

По пътя си извън града той спря за двоен чийзбургер и Дейзи се втрени в мазната торбичка, когато го сложи на седалката до себе си. Две сочни струйки лиги се провлачиха от устата ѝ върху стелките на пода. Беше пропуснал да я нахрани по-рано.

— О, добре, взимай го... — каза той. — Ще си отворя консерва супа вкъщи.

Дейзи погълна бургера на три бързи хапки и захвърли опаковката под себе си, разклащайки глава.

Джо видя поредица от зелени звезди, издигащи се и снишаващи се в тъмното от лявата страна на пътя, и инстинктивно удари спирачки, когато стадо от пет елена пресече пътя пред него — очите им

отразяваха светлините от фаровете в зелено. Внезапното спиране почти изхвърли Дейзи от седалката отзад.

— Съжалявам — извини й се той, а на себе си напомни да бъде по-внимателен.

Бърбънът все още владееше рефлексите му, но това не му попречи да отбележи, че стадото се състои от един мъжки, сърна, две едногодишни и млад елен. Точно колкото собственото му семейство...

И точно толкова уязвими...

Долси не беше на себе си в „Стокман“. Той никога не я беше виждал в това състояние. Яростта й бавно беше разцъфнала, след като напусна кабинета на съдия Хюит, и съвсем избуя, когато заместник-шериф Спивак се опита да се защити.

— Той е виновен — извика Спивак. — Всички знаем, че е така. Всичко, което направих, беше, за да подсигурия обвиненията ни.

Джо му повярва, въпреки че, както Долси и съдията, му се искаше да го удуши. Беше си припомнил с каква категоричност Спивак извърши работата си на местопрестъплението, а след това арестува Далас. Намеренията му просто крещяха, ако Джо беше достатъчно съсредоточен да ги улови в онзи момент.

Той очевидно беше отишъл в планините с гилзи от 223 калибър в джоба си и патрони от същия вид оръжие в другия — за всеки случай. Когато Спивак каза, че ще се погрижи за тялото, и изпрати Щек и Джо надалеч, той всъщност си е осигурил възможност да постави куршумите в раните. Не е чудно, помисли си Джо, че съдебният лекар беше установил, че те са твърде „плитко“ в трупа.

Но Спивак изненада Джо с неговата липса на угризения, дори когато самият шериф Рийд пристигна, за да вземе значката и пистолета му, отстранявайки го от служба, докато тече разследването. Спивак наистина вярваше, че стореното от него е правилно и че „е рискувал собствената си кариера, за да отстрани завинаги заразата, заплашваща да засегне цялата общност“.

Това беше страна от характера му, която Джо съжали, че беше видял. Липсата на отговорност беше потресаваща. В хода на работата си той беше забелязвал подобно поведение в престъпници и нарушители, но рядко в полицейски служители, да не говорим за

експерти. Той подозираше, че липсата на добросъвестност е нарастваща тенденция в страната като цяло, и това беше нещо, с което не можеше да се справи.

— Ти трябва да ме разбереш — беше се обърнал към него Спивак. — Ти най-добре от всички знаеш с какъв човек си имаме работа. Той е виновен. Направил го е, проклетникът. Знаем, че е убил Фаркъс. И аз просто не позволих да остане на улицата, за да не пострадат още невинни.

— Но сега ще стане точно това — отвърна Джо и Спивак го погледна зяпнал, без да схване смисъла на думите му.

— Чудя се, на колко още случаи е „помогнал“... — каза Долси на Джо в бара. Тя говореше толкова силно и жестикулираше с ръце, че другите клиенти уплашено се отдръпнаха в периферията. А когато изрече думата „помогнал“, направи огромни въздушни кавички.

Джо забеляза, че Бък Тимберман се беше приближил, за да види какво се случва, обмисляйки дали да не призове ченгетата да се намесят.

— Даваш ли си сметка от колко присъди е бил част? Колко пъти е заставал на свидетелското място като страна по наказателни дела? — попита тя. — Сега всички тези престъпници, които съм прибрала, ще се избият да подават жалби. Той опетни всичко, което направихме през последните няколко години — опорочи всеки един случай. Завлече ме в калта със себе си...

Джо кимна и отпи.

— Две двойни — каза Долси на Тимберман, който бавно прокара ръка по бутилките с бърбън и скоч зад себе си. Тогава Джо му помахаша, давайки знак, че иска само сода. — Съдия Хюит мисли, че съм знаела за това — продължи тя. — Не го каза директно, но ме обвини, че съм работила с отдел, в който шерифите фалшифицират доказателства. И той вероятно си мисли, че съм била наясно с това.

— Може би... — смотолеве Джо.

— Мислил ли си, че нещо такова може да се случи?

— Не. Но сега, като се върна назад, може би трябваше да бъда малко по-подозрителен.

— За секунда реших, че... Че може би Спивак има нещо общо с убийството. Но сега не мисля така. Той просто е искал да се увери, че ще заковем Далас.

Джо се съгласи.

— Това е едно от нещата, които всяка фибра в тялото ми ненавижда — каза тя на висок глас. — Обичам закона. Обичам справедливостта. Обичам да отпращам лошото далеч. Лестър Спивак току-що направи така, че всеки адвокат, срещу когото се изправя, да държи коз в ръката си против мен. И всеки избирател в страната да се чуди дали не дава гласа си на корумпиран прокурор — ако изобщо някой реши отсега нататък да даде гласа си за мен... Няма да мога да се кандидатирам! — заключи тя тържествено, сякаш мисълта току-що я озари. — Ще се наложи да напусна и да отворя частна практика. Но и така пак няма да бъда достатъчно далеч от хората, които са разбрали в какво съм замесена. Т. Клетус Глат ще се постарее това да се разчуе. Просто съм благодарна, че копелето не беше в съдебната зала днес, за да ме види как горя в пламъците — тя се завъртя на стола си и махна с ръка към Тимберман. — Още две!

Джо едва бе започнал последното, което поръчаха:

— Долси, аз...

— По дяволите — изсъска тя, като се завъртя обратно към масата. — Сега онова копеле ще се бронира.

Джо объркано поклати глава.

— Далас Кейтс — обясни тя. — С любезното съдействие на Лестър Спивак той просто си спечели карта вън-от-затвора. Няма начин съдия Хюит да го призове отново в съдебната зала.

— Ще се счита за двойно рисково? — попита Джо.

— Не, не и технически. Обвиненията са отхвърлени, така че Далас няма да бъде призован отново в съда. Няма и да можем да го обвиним отново за убийството, защото всички от защитата ще припишат действието ни като проява на отмъщение спрямо Далас Кейтс от името на правоприлагането. Дори ако съдията Хюит допусне повторно разглеждане, това би довело единствено до оправдателна присъда.

— Значи сега Далас е на улицата и е по-опасен от всякога, а ръцете ни са вързани, защото, ако направим нещо, той просто ще ни обвини в тормоз и ще предяви граждански иск.

Долси се наведе към Джо и размаха пръст в лицето му. Очите й блестяха от гняв и алкохол.

— Единственото нещо, което Лестър каза днес и бях съгласна с него, бе, че Далас е убил Фаркърс. Дълбоко в сърцето си вярвам в това. А сега онова копеле е свободно като птичка и се разхожда наоколо, натривайки ни носовете.

Той знаеше, че е права.

— Знаеш ли как ме погледна Маркърс Ханд? Със съжаление. Знаеш ли колко много ме обиди това? Ще се обадя на Мерибет — заяви Долси накрая. — Тя наистина няма да повярва...

Джо потръпна в очакване.

След като Долси съобщи новината на Мерибет в Джаксън Хол, тя подаде телефона си на Джо.

— Искате да говори с теб. Още две двойни! — поръча веднага след това на Тимберман.

— Тя да не би току-що да поръча още две двойни?! — попита Мерибет.

— Да...

— Не мисля, че трябва да изпива и едно нормално. Нито един от двамата ви.

— Съгласен съм.

— Цял следобед се питах какво се е случило. Телефонът ти не отговаря.

— Какво? О, трябваше да го изключа в съда... — отвърна Джо и извади мобилния от джоба си. — Забравил съм да го включа, предполагам...

Екранът показва пет пропуснати повиквания. Две от Мерибет, едно от кабинета на губернатора, едно от горски пазач Рик Еуиг и едно от непознат номер.

Мерибет въздъхна:

— Не мога да повярвам на случилото се в съда днес. Какво ще правим сега?

Джо нямаше отговор.

— Едва ли времето сега е подходящо да се приберем вкъщи, но не виждам друг избор. Шефовете ми проявиха щедрост, но минаха две седмици и изразходвах всичките си дни за отпуск. Не мога да работя от

тук, а нещата започват да се разпадат. Всички започват да стават нервни и не ги обвинявам...

— Какво искаш да кажеш? — попита Джо и с периферното си зрение видя как Долси изпи едното питие пред себе си на екс и посегна към другото.

— Шеридън се върна на работа в ранчото днес — каза тя. — Не можах да я убедя да остане. Стана й скучно, а знаеш колко е упорита, когато си науми нещо. Метнала се е на баща си... Ейприл също иска да се върне на училище. Исква да бъде до Джой, докато се възстановява, и трябва да се присъедини към родео отбора, преди да са решили да оттеглят стипендията й. За което има право. Луси също изостава с уроците.

Джо кимна мълчешком.

— Джо, слушаш ли ме?

— Да.

— Недей просто да кимаш. Няма как да те чуя, когато кимаш.

Той кимна отново и каза:

— Мда... Така е.

— Исква ми се да кажа, че майка ми ме гони, но не мога. Тя е истинска светица. Аз дори не знам какво й става, но тя прави всичко, което може, за да ни накара да се чувстваме комфортно. Тя е толкова... мила. Имам чувството, че нещо й е станало.

— Най-вероятно — съгласи се Джо. — Може би трябва да...

— Не! — отсече твърдо Мерибет. — Няма да искам пари от нея. Не искам да съм й длъжница с нищо повече. Винаги има някаква уловка, а аз не желая да се хващам.

— Добре... — каза той, смирено.

— Няма друг вариант — заяви тя. — Трябва да се върнем. Не можем вечно да бягаме от онази татуирана жена... Или от който и да било друг...

Джо знаеше, че има предвид Далас.

— Виж — каза той накрая, — ако може, останете още една седмица. Само една. Говори с шефа си и с момичетата.

Мерибет не каза нищо доста дълго време. В непосредствена близост до него, Долси обясняваше на Тимберман как щяла да се премести в Шайен, Каспър или Коуди и да започне частна практика.

— Една седмица — каза Мерибет най-последно. — Мислиш ли, че нещата ще се наредят дотогава?

— Мисля — кимна Джо, въпреки че имаше точно обратното чувство.

Дълго след като елените преминаха пред фаровете му, Джо остана втренчен в техния остатъчен образ в съзнанието си. Спирането на пикапа му спечели време, в което да помисли.

Животът му беше опасна каша и той не можеше да измисли начин, по който да оправи всичко. Семейството му замина, но сега правеше планове да се завърне, точно в най-опасното възможно време. А той беше изтощен, без настроение и не беше хапвал твърда храна от две седмици насам.

Тогава се запита:

„Какво се случи със съучастниците на Далас от онази нощ? Кой са те? Какво ги мотивира? Ще разберат ли какво се случи на процеса?“

„Как, по дяволите, Далас си позволи услугите на Маркърс Ханд?“

„Кога Уонда Стейси ще се появи?“

„Защо никой не успя да хване татуираната жена?“

„Дали браконьерският пръстен някога ще бъде идентифициран, а хората от него арестувани?“

„Дали изобщо нещо от това щеше да получи отговора си?“

„И най-вече какво ще направи сега Далас Кейтс? Дали ще предприеме последващи действия по неясните му и специфични заплахи да си отмъсти за това, което той твърди, че Джо е причинил на него и семейството му?“

Като неясен гръм в главата му дойде осъзнаването, че отговорът на последния въпрос може съвсем скоро да се разкрие. Когато светлината от фаровете му обля самотния му дом, той видя Далас. Мъжът стоеше отпуснат върху бялата ограда със скръстени пред гърдите си ръце, а след като периферията на каубойската му шапка се вдигна нагоре, върху лицето му разцъфна широка усмивка. Неговата голяма шампионска ролео катарамна проблесна в светлината като изстрел от куршум.

Джо изведнъж изтрезня.

Щом зърна Далас, Дейзи изръмжа и козината на тила ѝ настръхна.

С нестабилна ръка Джо грабна радиостанцията от таблото пред себе си, за да се свърже с диспечера в Шайен. Знаеше, че в следващите няколко секунди той трябва да реши дали да се приближи и да паркира, изправяйки се срещу Далас, или да продължи по пътя си.

И той реши. Да продължи да се движи щеше да е проява на малодушие, въпреки че дълбоко в себе си той можеше да чуе Мерибет и момичетата, които го умоляваха да продължи.

— Тук ГП-21. Току-що пристигнах пред дома си и виждам Далас Кейтс да стои отпред...

— Повтори, ГП-21? — призова далечен глас.

— Моля, имайте предвид това, което току-що съобщих, в случай че нещо се случи — отвърна той леко изнервен. Знаеше, че призивът му е записан, надяваше се само да не се наложи някой да има причина да се рови в тези записи.

Джо се насочи към обичайното си място за паркиране на алеята пред еднофамилния гараж. Главата на Далас се завъртя леко, проследявайки движението му, но тялото му не помръдна от оградата.

Джо хвърли бърз поглед наоколо. Досега не му беше правило впечатление колко тъмно, празно и самотно изглежда мястото. При нормални обстоятелства пристигането на Далас би предизвикало неистов лай на кучетата, а верандата щеше да бъде окъпана в светлина. Но това не бяха нормални обстоятелства.

Джо не искаше да се колебае прекалено дълго в превозното средство и по този начин да покаже страх или безпокойство. Далас копнееше за това.

Той забеляза стария додж на Елдън Кейтс, паркиран на петдесет стъпки по-нагоре по пътя. Нямаше и следа от другарите на Далас, но Джо знаеше, че има прекалено много места, където те да могат да се укрият — включително и вътре в собствената му къща. Подобно на всички останали в Туелв Слийп, Джо никога не заключваше вратата.

Той изключи двигателя, но остави фаровете включени, за да си осигури поне малко светлина. Достатъчно, че да може да забележи кондензирания облак, застанал като ореол около каубойската шапка на Далас.

Грабвайки малкото си цифрово записващо устройство от джоба на седалката, той го включи и го пъкна в десния си джоб. Неговата 12-калиброва „Ремингтън Уингмастер“ пушка беше заредена с едри сачми, но както обикновено, стоеше на седалката отзад. Той пожела тя да бъде в непосредствена близост до него в момента.

— Стой тук, Дейзи — каза той, пое си дълбоко дъх, отвори вратата и повеси крака.

Дори и Далас да е въоръжен, Джо не можеше да види това. Надяваше се да не е. Не че му беше необходимо оръжие, помисли си. Каубоят беше много по-едър и силен и най-вече млад. Шията му беше дебела колкото бедрото на Джо. И той имаше наистина заслужена репутация на вулканично самообладание и бързи юмруци, когато се стигнеше до бой, а това се случваше често.

Джо направи бърз преглед на ум на шансовете си: в колана на кръста си имаше кобур с „Глок“ 40, два допълнителни пълнителя, белезници и спрей. Реши, че вероятно първо ще посегне към спрея, ако се стигне до внезапна физическа конфронтация.

Приближил се на около петдесетина крачки от Далас, той спря. Неговата собствена сянка падаше върху каубоя и той не можеше да го вижда добре.

— Какво правиш тук? — попита, отстъпвайки в страни, така че да си осигури светлина.

Далас се усмихна.

— Къщата ти се плаща от данъкоплатците, нали? Е, аз съм данъкоплатец. Имам толкова право да бъда тук, колкото и всеки друг.

Джо очакваше повече.

Далас кимна с брадичка към дървения ръчно изписан знак на оградата до него:

— Ейприл ми каза, че приемаш ловци и рибари тук по всяко време. Имаш задължението да приемаш оплакванията им, нали? Така че това не е точно частен дом...

— Добре, с какво мога да ти помогна тогава?

Усмивката на Далас потрепна.

— Имам толкова много неща да кажа, че не знам откъде да започна.

— Започни с това, по каква работа си тук. После можеш да се качиш на камиона си и да си тръгнеш.

Далас се засмя и поклати глава.

— Нервен си, нали? Не си спомням някога да съм те виждал в това състояние преди. Какво е това? Гузна съвест?... Изглеждаш така, сякаш се боиш да не те пребият.

Джо беше на предела. Страхуваше се, че всеки момент някой може да го убие, и затова погледна към тъмната къща в опит да засече някакво движение по пердетата или щорите. Но не видя нищо.

— Сам съм — успокой го Далас. — Хей — възкликна в следващия миг и щракна с пръсти, сякаш току-що му хрумна нещо. — Възможно ли е да записваш разговора ни в момента? Познавам някои от вашите трикове. Горските пазачи могат да записват законно разговор в Уайоминг, ако поне една от страните в него е наясно с това.

Джо не отговори.

— Но ако една от страните пита дали я записват, от вас се изисква да си признаете това. Едва ли е добре да ме лъжеш.

— Не лъжа.

Усмивката срещу него разцъфна още по-широко.

— Точно така... Виж... — започна Далас. — Научих няколко неща от адвокатите в Роулинс. Не, че това беше едно добро оползотворяване на времето ми като цяло, разбира се. Пропилях една шибана година и половина от най-продуктивния момент от моя живот, седейки си на задника на място, на което никога не е трябвало да ме пращат.

— Записвам разговора ни.

— Тогава предполагам, че ще откажеш да участваш в него. В такъв случай всичко, което кажа отсега нататък, няма да се счита за достоверно, нали така?

Джо кимна. Далас използваше тактика, която щеше да го освободи от отговорност и няма да може да бъде използвано по-късно в съда, ако някога се стигне до такъв.

— Тогава откъде да започна... Първо — каза Далас, — знаех, че са тръгнали по следите ми. Видях служебния автомобил на заместник-глупака на паркинга на магазина за хранителни стоки. Погледнах

навън и го засякох да стои с гръб към пикала на баща ми. Всъщност той е отговорен да е в това си състояние, защото — Далас вдигна коляно и ритна назад с ботуша си — счупи стоповете му. Знаех за какво прави това...

Това беше стар трик на ченгетата — начин, по който да се оправдаят, за да спрат някого. Джо не се съмняваше, че казаното от Далас е вярно. Спивак трябва да е осъзнал, че лицензионните маркировки са изтекли доста по-късно.

Джо стрелна очи към ъгъла на къщата и около плевнята, за да провери дали може да различи нечий силует в тъмното. Остана доволен, когато видя главите на трите коня на Мерибет — Рохо, Тоби и новака Пити — на фона на мъглявата нощ. Щом конете са спокойни и чакат да бъдат нахранени, това означава, че наоколо няма непознати.

— След това, разбира се — продължи Далас, — твърдението на глупака, че съм притежавал пушка. Знаех, че ще се заяде с мен. Залавянето ми да шофирам въоръжен щеше да наруши помилването ми. Особено когато знам, че всеки полицай в областта ме иска зад решетките. Знаех, че той се надяваше да се опълча. Така щеше да има извинение да стреля в самозащита. За щастие запазих самообладание.

Джо кимна в съгласие.

— Така че какво мислиш, че направи този идиот? — попита Далас. — Дали действително е набутал онези куршуми в раните по тялото на Фаркърс? Дали е направил това с пръста си, или е използвал отвертка или нещо подобно?

— Не знам.

— О, стига, сигурен съм, че знаеш. Намирането на кръв по колата ми обаче беше изненада... Каква мижитурка! — изсмя се Далас зловещо.

— Защо уби Фаркърс? — попита Джо.

— Какво?!

— Чу ме.

— Не съм убил Дейв Фаркърс. Защо да го правя? Той беше просто един стар пияница в бара — осъзнавайки, че спомена „Стокман“, без да са го питали за това, Далас побърза да се опровергае. — В смисъл че го видях онази нощ пред бара. Но това не е причина да тръгвам след него. Аз не го мразя, не колкото мразя теб. Ако не друго — и не адмиравам нищо с това, — аз просто виждам ситуация, в която Дейв

Фаркър си е получил заслуженото. Нищо лично, уверявам те. А и дори и да съм го направил, това вече няма значение, нали? Бях съден и оневинен. Няма начин да ме арестувате отново за същото престъпление, и двамата го знаем.

— Това е вярно — призна Джо. — Ще чакам да направиш нещо глупаво тогава. Съдейки по репутацията ти, не се съмнявам, че това ще е скоро.

— Ха! — Далас изляя шеговито. — Това беше добро, Джо.

— Къде са тримата ти другари? — попита Джо.

— Моите трима другари?

— Двамата мъже и жената с татуировки. Рандал Лутхи, Рори Крос и жената...

Далас бавно поклати глава, сякаш озадачен от въпроса.

— Започни с жената, която е била с вас в бара онази вечер. Къде е тя? Коя е?

Далас сви рамене.

— Не знам името ѝ. Тя беше просто случайно зайче, което се надяваше да ми направи впечатление. Вярваш или не, това се случва с мен през цялото време. Спомни си собствената ти дъщеря, Джо.

— Нейното име!

— Вече казах, не знам коя е, нито как е името ѝ.

Беше добър в играта на невинен, но Джо забеляза известно напрежение в изражението му. Въпреки каменното си лице Далас примигваше по-бързо, когато изричаше някоя лъжа. Както в момента.

— Къде отидоха двамата бандити? Лутхи и Крос? — попита Джо. — Тези, които напуснаха дома ти точно преди ченгетата да отидат?

— Бандити е доста скапано определение.

— Кое им приляга напълно.

— Те са ми приятели. Срегнах ги в Роулинс. Нямам представа обаче къде са отишли.

Примигва.

— Защо не ни каза имената им по-рано?

— Защо? Така или иначе вие ги открихте. Не предавам приятелите си.

— Знаеш ли нещо за изчезването на Уонда Стейси?

— Кой?

— Барманката от онази нощ. Тази, която може да е подслушала плановете ви.

Далас се престори, че се опитва да си спомни.

— Тя просто искаше да спечели вниманието ми — накрая отвърна той. Мисля, че просто се опитваше да си изпроси почерпка, ако трябва да бъде честен.

— Има нещо, което не мога да разбера — каза Джо. — Какво точно предложи на тези приятелчета в замяна? Не ми казвай, че просто правят всичко, което им кажеш, само защото си твърде очарователен. Откъде имаш пари, за да наемеш Маркърс Ханд и трима бандити, които рискуват живота си за теб?

Далас се засмя и потупа масивната тока на колана си.

— Може би те просто искат да бъдат близо до шампион? Мислил ли си някога за това?

— Имаш ли намерението да ми кажеш нещо истинско, или ще говориш само лъжи? — попита Джо.

Далас кимна сериозно.

— Има няколко неща, да, мисля, че знаеш какви са те.

Джо не отвърна. Нямахше нужда.

— Знаеш какво направи с мен, нали? — попита Далас. — Ти и онзи окръжен прокурор ме пратихте в затвора по обвинения, заради които всеки друг би се разминал само с глоба или фиш, разбира се, ако не носи името Кейтс. Не те ли гризе съвестта, или си наистина един студенокръвен кучи син...

Джо не оспори. Нямахше какво да се оспорва.

— Ти уби брат ми Бул. Застреля го право в лицето.

— При самозащита — каза най-накрая Джо.

— Това е твоята версия. Заместник-глупак също получи шанса си да разкаже своята версия.

— Не ни слагай под общ знаменател.

— Не, разбира се — изсмя се Далас подигравателно. — Ти си г-н Чист като сълза, не си като онзи корумпиран глупак. В което аз наистина вярвам. Но поне глупакът не е отговорен за смъртта на баща ми и осакатената ми до живот майка. Вина за това носиш само и единствено ти. Ами брат ми, Тимбър? Излиза от затвора и отива чак в Билингс, за да се хвърли от прозореца? Предполага се, че трябва да повярвам на това?!

— Прозорецът принадлежеше на болницата, в която се възстановяваше дъщеря ми от това, което ѝ се случи, след като я изхвърли от камиона си. Болница!

Далас махна с ръка срещу уточнението.

— Ето какво знам аз: една седмица съм на върха на света, на върха на родеокласирането. Имам родители и двама братя и имущество, което някой ден ще наследя. На следващата седмица се сгромолясвам от върха; никога повече няма да бъда родео шампион и имам само един полужив родител. Майка ми никога повече няма да проходи. Ще умре в затвора — той заби пръст в Джо. — Това е шибаната история, която знам аз.

За момент Джо изпита трудност с дишането и преглъщането. Той знаеше, че може да оспори всичко казано от Далас, но нямаше никакво съмнение — мъжът срещу него вярваше в изреченото. И това, което удари Джо най-силно, беше осъзнаването, че всъщност каквито и доводи да даде срещу него, те нямаше да бъдат достатъчно... верни.

Далас посочи към предната част на къщата:

— Като говорим за това: къде, по дяволите, е семейството ти?

— Не са тук.

— Е, виждам и сам. Избягаха ли? Уплашиха се като теб?

Джо нямаше как да отговори на въпроса, без да заеме отбранителна позиция.

— Заминаха на екскурзия — отвърна той.

— Как е Ейприл? Прекарах много самотни нощи, мислейки си за нея. Всъщност нещо повече от мислене, ако се сецаш какво имам предвид...

Джо усети как задната част на врата му настръхва.

— Тя е истинска тигрица в леглото, знаеш ли... — продължи Далас. — Винаги съм се чудел откъде е научила всичките тези неща. В тази къща или някъде другаде? — Очите му се заключиха върху лицето на Джо, за да проследи реакцията му.

— Достатъчно! — изсъска Джо през стиснати зъби.

— Или какво?!

Джо чу гласа на Долси в главата си: „Това копеле сигурно се е бронирано...“

— Предполагам, че скоро ще се върнат — кимна Далас. — По-добре им кажи, че не е нужно да бързат. С теб имаме някои лични

въпроси за уреждане, преди да замесим и тях.

Джо наклони глава. Нямаше представа какво означава това.

Далас вдигна ръка и посочи към очите си с два разперени пръста, след това ги обърна, насочвайки ги към лицето на Джо.

— Ти и аз — повтори той.

Зад умишлената игра на Далас да се изкара глупав Джо прозря, че досега е тълкувал и погрешно намеренията му. В крайна сметка той щеше да бъде първи, което в известен смисъл си беше облекчение, защото семейството му следва да бъде пощадено... Но след малко по-обстоен анализ Джо осъзна какво всъщност казва каубоят и това беше по-лошо, отколкото си го беше представял досега. Да, той щеше да бъде първи, но само за да остави семейството си незащитено. После, един по един, щяха да го последват и те.

Това беше най-жестокото нещо, което Джо можеше да си представи. И Далас го знаеше.

— Знаеш какво ми причини, нали? — попита Далас.

— Знам.

— И знаеш, че ще ти го върна.

— Не е нужно да бъде по този начин... — започна Джо. — Можеш да прекратиш всичко, преди да се е превърнало в порочен кръг.

Далас изглежда се замисли за миг. Най-малкото остана в покой за дълго време. После погледна нагоре и каза:

— Не мисля. Имаш пистолет. Можеш да направиш само един глупав ход и да ме премахнеш така, както премахна Бул. Може и аз да извадя пистолет, за да изглежда по-добре. Може всичко да свърши сега.

— Не съм такъв човек.

— Знаех, че ще кажеш това — кимна Далас със самодоволна усмивка. — Ейприл ми е разказала доста неща за теб.

— Стой далеч от семейството ми! — предупреди го Джо.

— О, не се притеснявай — отвърна Далас. — Така или иначе няма да си наоколо, за да бъдеш свидетел.

Далас умишлено мина твърде близо покрай Джо на път за камиона си. Толкова близо, че ноздрите на Джо се изпълниха с животинския му аромат.

Обръщайки се, той се втренчи в широкия гръб на каубоя. Деляха ги по-малко от десет стъпки — дори Джо можеше да уцели такава мишена. Но не... Няма как да застреля човек в гърба. Дори и този човек да е Далас.

Вместо това той затвори очи и се заслуша в звука на собствената си кръв, ревяща в ушите му.

Джо обходи всяка стая на къщата с пушка в ръка, за да се увери, че никой не се крие там. Той провери дори гардеробите и под леглата.

Взе пушката си и когато отиде в плевнята, за да нахрани конете, и се уплаши, след като един вирджински бухал излетя през гредите към тъмната нощ. Джо наблюдаваше полета му през цевта на оръжието си и въздъхна с облекчение, че не го застреля по погрешка.

Вътре в трапезарията той постави пушката на масата и размрази пакет пържолки в микровълновата фурна. Повече от веднъж погледна през прозореца на дневната за приближаващи фарове.

Имаше чувството, че Далас е застанал върху него и натиска главата и раменете му надолу.

Може всичко да свърши сега... Ти няма да бъдеш наоколо, за да бъдеш свидетел...

Джо слушаше думите от записващото устройство отново и отново. Щеше да се наложи да свали записа на домашния си компютър, така че да го има в резерва за идните поколения. Запис за следователите, в случай че Далас дойде за него.

Той отново провери телефона си. Нямаше причина да връща обаждането до офиса на губернатора. Не обърна внимание и на пропуснатото повикване от непознатия номер. Колкото до съобщението от Рик Еуиг, той натисна „Обратно позвъняване“.

— Джо! — каза Еуиг веднага след като вдигна. — Чух какво се е случило днес. Извинявай приятел.

— Благодаря.

Във фонов режим Джо чуваше телевизор и плач на бебе. Еуиг имаше две малки деца.

— Хей, имам напредък по случая с браконьерския пръстен — каза Еуиг.

Джо беше благодарен за разсейването.

— Знаеш онези промишлени сгради на запад от града, нали? Местата, където енергийните компании имаха имоти, но ги

напуснаха...

— Да.

Джо беше виждал изоставените помещения на петролните и газови компании извън Жилет, които преди година бяха иззети от тях.

— Е, някой се обади и каза, че е видял раздвижване посред нощ на мястото. Ченгетата провериха и ми се обадиха, за да съобщят, че са намерили съоръжения за обработка на дивеч. Неръждаема стоманена маса, опаковъчна хартия, охладители... Намерили са и доста доказателствен материал: косми, кръв... Не са почистили нищо. А отзад в старото бунище имало девет или десет трупа. Предимно лосове, като онези, които предпочитат нашите приятелчета.

— Добра работа — кимна Джо.

Еуиг беше направил снимки на всичко и взел проби, които да изпрати в държавната лаборатория в Ларами за експертиза. Полицейското управление в Жилет пък беше проверило за пръстови отпечатъци и следи от влакна.

— Сградите са под наблюдение — допълни Еуиг. — Може да ги хванем в момента, в който разфасоват някое от животните.

— Надявам се това да стане — кимна Джо. — Дръж ме в течение.

Докато говореше, той не обърна внимание на Дейзи, която се изправи от мястото, на което се беше свила, и тръгна към входната врата. Не забеляза и опашката ѝ, размахваща се на посоки по начина, по който прави, когато поздравява познати гости.

Но когато прекъсна разговора си с Еуиг и вдигна глава, очите му се спряха на лицето на изпълнилия рамката на вратата Нейт Романовски.

— Вече не връщаш ли обаяния? — попита Нейт.

— Ти трябва да си този с непознатия номер...

— Звучи точно като мен, да.

Нейт изглеждаше спретнат и потъмнял. Неговата русолява опашка беше побеляла от слънцето. Носеше риза с дълги ръкави и лого с надпис „Ярак Инк.“ върху джоба на гърдите.

— Хубаво е да те видя, Нейт — поздрави го Джо. — Добре дошъл.

Нейт огледа празната къща и очите му се задържаха върху пушката на кухненската маса.

— Нещо става... — отбеляза той.

— Да... — въздъхна Джо.

ТРЕТА ЧАСТ

„Никой не може да те нарани по-мръсно или по-брутално от собствената ти кръв; само семейството знае слабостите ти и точното разположение на сърцето ти.“

Уитни Ото,
„Американско сватбено
одеяло“

Като старши охранител нощна смяна на Тейтън Шадоус, Гари Була отдавна беше научил да не се изненадва от спираците пред портата му шофьори. Той беше виждал филмови и телевизионни звезди, политици, певци и всякакви знаменитости, седящи в своите скъпи коли. Понякога физиономиите им му се струваха смътно познати, толкова, че му се налагаше по-късно да проверява в интернет, за да може да ги отсее от обикновените жители.

Беше се опитал да не се взира през стъклото на колата на американски сенатор — когото беше слушал да изнася реч пред Националната демократична конвенция, — седящ на седалката си с изхлузен до средата на глезените му панталон и с клатушкаща се нагоре-надолу женска глава в скута му. Беше се опитал и да не се заяпва в онази слаба руса певица — попзвезда, която последно гледа на наградите „Грами“ — караща своя „Лексус“ със стичаща се спирала по лицето и трепереща брадичка.

Професионализмът и дискретността бяха важни, ако искаш да запазиш работата си. Както и да държиш сганта на разстояние...

Була носеше ръчна радиостанция и „Сиг Сауер Скорпион 1911“ 45-ти калибър на колана си. Когато някой пристигне на портала и заяви, че иска да посети един от тридесет и петте собственици на Тейтън Шадоус, но в същото време не е упоменат в официалния списък с гости, той изискваше от него да изчака търпеливо на мястото си, за да получи вербално потвърждение, че всичко е наред. Изключения не се допускаха.

Една от стените на офиса му беше изпълнена с монитори, свързани с цял рояк охранителни камери със затворен цикъл, разположени в целия комплекс от затворен тип. През деня именията бяха зелени и тучни, през нощта бледнееха под напора на режийните светлини. Преносим нагревател тананикаше срещу късния есенен студ.

Охраната на това изключително място беше най-добрата работа, която му се предоставяше, след като пристигна в Джаксън Хол и установи, че няма как да бъде изобретател предприемач. Три години

по-рано той имаше идея да произвежда едноместен спален чувал с навес, но бързо откри, че въпросният вече е бил проектиран в гараж в Милуоки и съответно патентован и произведен и се продава зле. Интересът му към производителя на това изобретение пък го тласна към друга идея за мултифункционален инструмент, а именно брадвичка и тръба за марихуана в едно — но и това пропадна както останалото...

На бюрото му в момента, в малката охранителна будка извън портата, имаше чертеж на едноместна лодка, която в същото време би могла да послужи и като убежище за двама, ако се обърне. Була внимателно покриваше тази скица всеки път когато някой посетител спираше отвън, да не би случайно някой да реши да открадне идеята му.

Когато не пристигаха в луксозните си возила или масивни превозни средства като например хамъра на Миси Ван Кюрен Ханд, жителите на комплекса обикновено използваха своите велосипеди, АТВ-та, голф колички, че дори и коне. Но това, което той никога не беше виждал досега, беше тази раздърпана жена, ходеща пеш и дърпаща след себе си червено детско вагонче с едно скърцащо колело.

Була присви очи, когато тя се приближи. Беше слаба, а дрехите ѝ мръсни и поне номер по-големи от необходимото. Мазна коса с цвят на слама се провираше през нахлузената върху главата ѝ качулка. Той се изправи и постави папка с документи върху рисунката си, после отвори вратата и излезе на каменната веранда, поставяйки дясната си ръка както винаги в близост до своя .45 калибър.

— Изглеждаш така, сякаш си се загубила... — подвикна той.

Жената с вагончето се приближи, заставайки на асфалта точно пред него. Когато тя най-накрая спря, спря и скърцането. Була забеляза, че каквото и да има в детската играчка отзад, то, то е покрито с одеяло.

— Това ли е мястото, където са отседнали Пикет? — попита тя. — Аз съм приятелка на семейството.

Имаше хлътнали очи и тънки устни. Кожата на лицето ѝ беше надупчено от белези от акне. А онова, за което първоначално реши, че са ръкавици, всъщност се оказаха татуировки. Мاستиленочерна линия от стекла се сълза пресичаше бузата ѝ под дясното око.

Була и друг път беше виждал хипстърри около Джаксън Хол и те понякога стигаха до портата му. Бяха същите — с торбести дрехи, качулки, нарочно разрошени коси, грим... Но винаги имаше и още нещо, като например дизайнерски рамки, скъп часовник или някакво модно бижу. Нещо, което помагаше на наблюдаващия да различи хипстърра от скитника.

Тази жена тук приличаше повече на скитник.

— Очакват ли те? — попита той.

— Би трябвало...

„Лоши зъби. Да, помисли си той, скитник.“

Була знаеше, че г-жа Пикет е гост на г-жа Ханд. Двете бяха минали през портата на път за Джаксън двадесет минути по-рано. Не беше виждал момичетата Пикет, но предполагаше, че са в резиденцията на Ханд.

— Ще трябва да видя някаква идентификация — каза той. — И ще им се обадя.

— Идентификация?

— Документ за самоличност.

— Във вагончето ми е — отвърна тя разсеяно. — Само секунда...

Була се приближи, любопитен да види какво има под одеялото.

Тя от своя страна бръкна под текстила и заопипва напосоки, а след малко пръстите ѝ се склучиха около него.

Була се наведе към нея.

В този момент жената издърпа брадвата изпод одеялото и стиснала дръжката с двете си ръце, я завъртя. Острието отрязва парче плът от върха на рамото му и издаде звук на прекършен кокал, когато премина през шията му.

— Маркъс ще дойде къщи утре — каза Миси на Мерибет, докато шофираше по магистралата от града.

Мерибет кимна, изучавайки майка си. Както винаги, тя караше с превишена скорост, 70 километра в час при допустими 45, и слаломираше между останалите участници в движението, които спазваха закона. На фона на всичко останало това не се беше променило.

Тайландското, което бяха взели за вечеря, изпълваше вътрешността на колата с остър аромат.

— Да, чух от Джо и прокурора какво се е случило по време на процеса — каза Мерибет.

— Разбира се, че ще стане така. Марк не губи дела, нали знаеш.

Мерибет искаше да каже, че майка ѝ знае това повече от всеки друг всъщност, но реши да замълчи по този въпрос.

— Единственият проблем е, че до процес не се стигна, така че и заплащаните часове ще са по-малко — оплака се Миси. — Надявам се, че са се договорили за твърдо възнаграждение при оправдателна присъда. Би било жалко, ако фирмата на Маркъс получи хонорар само за няколко дни, в които протече изслушването.

— А фактът, че чудовището, което иска да отмъсти на съпруга ми, е отново на улицата? — попита Мерибет.

— Е, и това също, предполагам... — вметна нехайно Миси.

— Как Далас Кейтс си е позволил да наеме Маркъс? Откъде е взел пари?

Миси сви рамене.

— Не получавам такъв вид информация. Всичко, което ме интересува, е, че клиентите си плащат правните услуги.

— Разбира се.

— Нека не обсъждаме това, за да няма разногласия. Ще предложи и на Маркъс да не говори за работата си вкъщи.

— Това е добра идея — съгласи се Мерибет.

— Освен това ще го предупредя и да не ходи гол, докато с момичетата сте тук. Той има този навик. Често излиза гол сутрин, за да взима вестника и съседите се оплакват...

Мерибет трепна при представата за това.

— Той ще свикне — заяви накрая Миси.

— Ще свикне с какво? — попита Мерибет.

— О, нищо. Можете да останете толкова, колкото искате. Както знаеш, има достатъчно място.

— Ти говори ли с него за това? Марк няма нищо против, нали?

— Всичко ще е наред — каза Миси със стоманен глас.

— Значи той не знае...

— Скоро ще разбере.

— Джо иска да останем още една седмица — каза Мерибет. Беше й странно да разговаря с майка си като с истински нормален човек. Това беше нещо, с което тя все още не бе свикнала.

— Може да останете и по-дълго.

— Наистина ли?! — попита Мерибет. — Защото всички бяхме готови да си тръгнем.

— Ясно... — смотоледи Миси със съжаление.

— Не че не ценим гостоприемството ви. Ние просто трябва да се върнем към живота си. Момичетата трябва да ходят на училище, аз имам работа... Освен това Джо ми липсва.

Миси въздъхна.

— Ще напуснете този дом, за да се върнете към... това?

Мерибет стисна зъби и не каза нищо.

— През годините научих — започна Миси, — че е възможно да пренебрегваш сериозни пропуски в един човек, ако за момента се чувстваш сигурен и в безопасност... Това, което не разбирам, е как успя да се примириш така. Ти си красива, умна и добре образована, но реши да останеш в онази мизерна среда с мъж, който не е в състояние да подsigури нито теб, нито внучките ми. Тук има библиотека, знаеш ли — допълни Миси с раздражение в гласа си. — Това всъщност е една доста модерна и добре финансирана област. И е пълна с много богати меценати, които имат по две или три жилища в долината.

— Ето я и нея... — примигна Мерибет. — Най-накрая маската се изхлузи и отдолу лъсна майката, която толкова добре познавам.

— Нямам представа за какво говориш — каза Миси.

— Сега разбирам... Трябваше да се досетя по-рано, но аз всъщност мислех, че с напредването на възрастта ти наистина си станала сантиментална.

Миси трепна при споменаването на думата „възраст“.

— Интимната ти мисъл е била да ни доведеш в този лукс, за да свикнем с него и да го пожелаем — продължи Мерибет. — Да стигнем колективно до извода, че това е, което искаме наистина. Защо си мислиш, че всички са като теб? Ти дори не можеш да си представиш възможността някой да води пълноценен живот с мъжа, когото обича, в това, което за теб е мизерно съществуване.

Изречението на Миси се изостри, но тя не каза нищо. Дори пропусна отбивката за Тейтън Шадоус, заради което се наложи да

скочи върху спирачките. Пакетите с тайландска храна на задната седалка паднаха на пода и някои от кутиите вътре се изсипаха.

— Виж какво направи — взмути се Миси. — Надявам се поне нещо да е останало непокътнато.

Мерибет се опита да игнорира коментара, но обвиненията, че е виновна за нещо, за което майка ѝ носеше отговорност, я върна в младостта ѝ. Миси имаше способността бързо да приписва собствените си грешки върху другите, което обикновено ѝ причиняваше загуба на контрол.

— Не харесваш Джо, защото той знае що за човек си.

— Това е абсурдно — отвърна Миси, извъртайки очи. — Не харесвам Джо, защото с момичетата заслужавате нещо много по-добро. Всяка майка иска най-доброто за детето си.

— Ти си една от малкото майки, у които липсва майчинско чувство. Не ми минавай с това. Трябва да искаш да бъда щастлива — и аз съм.

— Искам да не се притесняваш за финанси и да не ме злепоставяш — изплю най-накрая Миси, когато наближи портата и забави автомобила.

Мерибет беше зашеметена и яростна.

— Тръгваме си още тази вечер.

— Не бъди глупава. Тук сте, защото там не сте в безопасност — каза Миси. — Хм, не виждам Гари.

Мерибет не можеше да издържа нито миг повече да стои близо до майка си, затова скочи от мястото си.

— Ще отворя портата...

В момента, в който влезе в охранителната будка, тя видя две неща едновременно: Гари Була на пода в локва кръв и една жена с брадва, приближаваща къщата на Миси, върху монитора на видеонаблюдението. Детска вагонетка стоеше спряна наред предния двор.

Миси натисна клаксона, призовавайки я да побърза с отварянето на портала.

Вместо това Мерибет сграбчи мобилния си телефон и набра 911. Диспечерът вдигна в рамките на секунди и тя се опита да запази хладнокръвие.

— Името ми е Мерибет Пикет. Намираме се на входната врата на Тейтън Шадоус. Пазачът тук е бил нападнат и лежи на пода в локва кръв. Виждам видеото от камерите за наблюдение, една жена с брадва приближава дома на майка ми. Изпратете екип възможно най-бързо. Дъщерите ми са вътре...

Последва дълга пауза:

— Моля ви, г-жо Пикет, успокойте се. Какво друго виждате на екрана?

— Вижте, аз съм спокойна, доколкото мога. Сега просто изпратете ченгетата тук, преди да е пострадал още някой.

— Ще видя кой е на разположение, но останете на линия — каза диспечерът.

Мерибет виждаше Миси седяща в своя хамър. Очевидно се нервираше на забавянето, защото изключи предавката бясно и слезе от превозното средство.

— Трябва да се обадя на дъщерите ми, за да ги предупредя — отвърна Мерибет на диспечера.

— Госпожо, вие трябва да останете на линия...

Миси вече пресичаше пред фаровете на автомобила, приближавайки вратата на охранителната будка. Мерибет покри микрофона на телефона си и повиши глас:

— Мамо, не идвай тук!

Миси обаче пропусна предупреждението и нахълта през прага, ахвайки при вида на Гари Була.

Мерибет трябваше да я игнорира, за да се концентрира върху ситуацията. С трепереща ръка тя намери бутона за задържане на разговора на телефона си и бързо набра мобилния на Луси. Тя винаги отговаряше на повикванията за разлика от Ейприл, която често оставяше звънящите да преминават на гласова поща.

Луси вдигна:

— Здравей, мамо. Какво става?

Мерибет затвори очи.

— Луси... В момента към входната врата идва жена с брадва в ръка. Мисля, че е същата, която нападна Джой и Ейприл. Същата, която беше проследила и Шеридън. Уверете се, че входовете са заключени.

— Коя е тя?!

— Няма значение коя е — сопна се Мерибет. — Заклучи вратата веднага!

На екрана жената се спря на верандата за миг, вдигайки нещо към устата си. Под прегърбената си поза тя изглеждаше така, сякаш провежда телефонно обаждане. Мерибет не знаеше какво точно прави или на кого звъни, но беше благодарна за това. Секунди по-късно жената върна мобилния в джоба на суичъра си и вдигна юмрук, за да удари по тежката входна врата.

— Коя е тази луда?! — попита Миси, застанала зад Мерибет.

— Дали ще направи това, което е сторила на Гари? Хей... — въздъхна тежко след малко — това е моята къща!...

— Моля те, мамо — примоли се Мерибет. — Не сега.

— Къде си? — попита Луси. — Направих това, което ми каза — продължи тя леко задъхана. Мерибет можеше да чуе през телефона ударите по вратата. — Заклучих... Къде си?!...

Мерибет имаше усещането, че огромен товар натисна раменете ѝ надолу.

— Наблюдавам къщата на охранителния монитор.

В момента, в който изричаше това, жената на верандата протегна ръка и опита дръжката на вратата, която току-що беше заключена. Мерибет въздъхна с облекчение.

— Опитва се да влезе... — каза Луси. Беше уплашена, защото интонацията ѝ бе станала леко писклива.

— Къде е Ейприл? — попита Мерибет.

— В стаята си, предполагам.

На монитора жената на верандата се отдръпна назад и хвана дръжката на брадвата с две ръце, после замахна срещу вратата. Луси изпищя и Мерибет чу ехото ѝ в телефона си.

— Какво прави тя?! — извика Миси зад нея. — Има ли идея колко скъпа е тази врата?

— Млъкни! — изсъска ѝ Мерибет, припомняйки си, че диспечерът стои на задържан разговор. — Луси, остани на линия — каза тя. — Трябва да говоря с полицията, но ще се върна веднага.

— Мамо...

Мерибет премина към първоначалната линия по средата на изречението.

— Г-жо Пикет? Там ли сте?

— Да... — отвърна Мерибет. — Полицията на път ли е?

— Изпратихме два екипа.

— Колко време ще отнеме, докато пристигнат?

На екрана жената отново завъртя брадвата и трески се разлетяха напосоки.

— Ще пристигнат съвсем скоро, госпожо. Моля ви да останете...

— Колко скоро, по дяволите?!

— Единият от екипите е на по-малко от пет минути от вас — съобщи диспечерът.

— Кажете му да побърза! Жената разбива входната врата с брадва. Вътре са дъщерите ми...

— Кажете ми още веднъж адреса си, госпожо?

Мерибет се обърна към Миси, която наблюдаваше монитора с ръка върху устата си.

— Как точно е адресът?

Миси остана безмълвна. Мерибет не знаеше дали това се дължи на лежащия на пода Гари, на опасността, която тегне над внучките ѝ, или заради щетите по скъпата ѝ орехова врата... А може би и заради всичко накуп.

— Къщата на Марк и Миси Ханд на „Снейк Ривър Драйв“, двадесет и... четири, мисля... — отвърна Мерибет в слушалката.

— Разбрах ви — Мерибет чу как диспечерът повтаря адреса. В това време жената на верандата нанесе поредния удар по вратата. Тя беше насочила острието в близост до ключалката. Мерибет не можеше да каже дали ударите са точни или не...

— Къде са ключовете? — прошепна Мерибет.

— Ключовете...

— Ключовете от колата! Ще разбия портата и ще спра тази жена...

Миси трескаво потупа празните си ръце.

— Може би съм ги оставила в чантата... — каза тя и кимна към хамъра.

— Забрави! — изфуча Мерибет. — Ще се кача в колата на служителите ви, когато пристигнат, и ще ги насоча... — каза тя в слушалката.

— Госпожо, според политиката ни в патрулните автомобили нямат право да се качват цивилни...

Мерибет обаче прекъсна изречението ѝ, преминавайки на другата линия:

— Тук съм, Луси...

Чу се силен удар и Луси проплака:

— Тя е на път да влезе... — имаше паника в гласа ѝ.

— Вземи Ейприл и се заключете в кабинета на Маркъс — нареди Мерибет. Беше забелязала, че отвътре вратата към офиса на Ханд притежава стабилно резе, очевидно поради желание да остане в пълна конфиденциалност от Миси в даден момент. — Вземете телефоните си с вас.

— Добре — отвърна Луси.

Мерибет чу бълбукане и погледна надолу. Була беше стиснал ужасната рана на шията си с дясната ръка в опит да повдигне лявата си. До този момент тя си мислеше, че е мъртъв...

— Помогни му — каза тя на Миси и жената я изгледа с ужас в очите си. — Наведи се и му помогни! Опитай се да спреш кървенето.

После чу приближаваща сирена и вдигна поглед от монитора. Беше сюрреалистично. Жената продължаваше да удря входната врата и сега лъч светлина отвътре струеше навън през процепите. Но все още беше заключено... Нападателят замахваше с брадвата с ярост и Мерибет се надяваше скоро това да го умори.

Когато сирената стана по-силна, Мерибет поклати глава. Можеше само да се надява служителят да стигне до дома на Миси, преди онази жена да събори преградата пред себе си.

Когато синьо-жълтите отблясъци осветиха дърветата от двете страни на Тейтън Шадоус, Мерибет намери бутона за отваряне на портата и го натисна. Механизмът затананика и вратите се разделиха, при което тя избута майка си настрана и изскочи на пътя, размахвайки ръце.

Младежки изглеждащото лице на заместник-шерифския служител на Тейтън се приведе през седалката на пътника и я погледна през сваления прозорец.

— Побързайте — извика му тя, качвайки се до него. Мъжът изглеждаше ужасен. Тогава гласът на Луси прозвуча през високоговорителя от телефона в ръката ѝ.

— Мамо... Мисля, че тя влезе в къщата...

Само час по-рано Джо и Нейт се видяха за първи път от много време насам, но сега изглеждаха така, сякаш никога не се бяха разделяли. Когато Нейт описа тялото, което бе намерил сред скалите този следобед, Джо поклати глава:

— Много прилича на Уонда Стейси...

— Уонда коя?

— Барманката, за която ти разказах.

— А, да... — отпи Нейт от чашата си с бърбън. Джо вече беше изпил достатъчно, така че свари за себе си кафе.

— Ще позвъня на шериф Рийд, за да му кажа — каза Джо. — Можеш ли да отведеш момчетата му до мястото?

Нейт кимна мрачно. Той избягваше да си има работа с органите на реда, с изключение на Джо.

Когато Джо вдигна телефона си, екранът му светна и той погледна:

— Непознат номер...

— Този път не съм аз — подсмихна се Нейт.

Джо се поколеба за миг, след това вдигна. Твърде много ловци, рибари и собственици на земя разполагаха с личния му номер в днешно време. Той не можеше да рискува да не отговори на случаен призив, защото нямаше представа дали не става въпрос за предупреждение или авария.

— Джо Пикет.

— Хей, имам лоши новини — каза мъжки глас, звучащ приглушено или в резултат на лоша връзка, или в случай че обажданият се е покрил микрофона с ръката си.

— Моля?

— Казах, че имам лоши новини, човече. В Джаксън Хол се е разиграло истинско клане. Проклетата кървава баня в един от затворените квартали. Тейтън Шадоус, звучи ли ти познато?

Джо изстина. Не беше казвал на никого къде са отишли Мерибет и дъщерите му. Може би Маркъс Ханд го е направил, но...

— Да, било е грозно — продължи обажданият се с чувство на фалшива съпричастност. — Шибано грозно. Мисля, че някаква луда мадама с брадва е убила жена ти и дъщеря ти Луси. С брадва! Представяш ли си? Нарязала ги е на парчета. Ейприл също, макар че май все още е жива. Откарали са я в болница, което е добре, защото искаме да довършим останалото лично, ако схващаш накъде бия...

Беше слисан. Той чу всяка една дума, но не можеше да осмисли цялото послание. Изведнъж всекидневната като че ли се завъртя около него и той се усети някак плаващ във въздуха.

— Да, чух, че била някаква наркоманка... Съборила вратата с брадвата и започнала да чупи всичко по пътя си. Ченгетата я хванали, но не и преди да нанесе онези... щети...

— Кой си ти?! — попита Джо. — Далас, ти ли си?!

— Кой е Далас? — попита мъжът с писклив глас, който звучеше много като на Кейтс.

— Ако това, което ми казваш, е вярно, ти си мъртъв! — изсъска Джо.

Това привлече вниманието на Нейт и той скочи на крака, като че готов да се хвърли през входната врата и да удуши някого с голи ръце.

Обажданият се, се засмя:

— Пропусна шанса си.

И линията прекъсна.

Джо беше замръзнал на мястото си.

— Кой беше? — попита Нейт.

Не можеше да говори. В следващия миг Джо осъзна, че телефонът в ръката му отново се раздвижи. Когато погледна надолу към екрана, видя, че номерът е на Шерифския отдел в Тейгън. Това беше призив, от който се беше страхувал през целия си живот като баща и съпруг.

— Боже мой — прошепна той на Нейт. — Вярно е...

Нейт погледна с присвити очи, опитвайки се да разчете ситуацията. Джо едва можеше да се движи. Имаше усещането, че цялата кръв от тялото му се беше оттеглила, оставяйки след себе си само хлад.

— Няма ли да вдигнеш? — подкани го Нейт, но той не реагира. — Джо — прошепна приятелят му. — Вдигни.

Той натисна зелената слушалка и вдигна мобилния до ухото си.

— Джо, обаждам се от този телефон, защото на моя му падна батерията...

Мерибет. Джо затвори очи и се облегна назад в стола, притискайки апарата толкова силно до лицето си, че мястото го заболя.

— Мислех, че... — отвърна той. — Аз просто получих онова обаждане и... Той каза, че са ви нападнали и сте мъртви...

— Е, половината от това е вярно — каза тя. — Добре съм. Момичетата също. Уплашени са, но са добре... Какво обаждане?

След като ѝ разказа какво му е съобщил онзи мъж, Джо завърши:

— Мисля, че беше Далас Кейтс.

Мерибет замълча за миг.

— Видях, че жената разговаряше с някого. Сега знаем с кого.

Джо погледна нагоре, за да проследи гневните стъпки на Нейт наоколо му.

— Мерибет е — каза му. — Добре са.

Лицето на приятеля му промени изражението си от загриженост към успокоение и в същата секунда към отмъстителност. Джо кимна в съгласие, след това се обърна към Мерибет, която му обясни какво се бе случило.

В момента, в който Мерибет и заместник-шерифът стигнали до къщата, наркоманката се опитала да пропълзи през една от дупките във вратата. Жената била наполовина вътре, когато полицейският служителя осветил с прожектора си и ѝ извикал да замръзне на място. Но въпреки това тя продължила с опитите си да проникне, блъскайки толкова силно дървесината, че треските се заплели в суичъра ѝ и го съдрали, показвайки наяве мръсния ѝ сутиен.

Заместникът действал бързо и се втурнал към нея, приклепвайки краката ѝ, така че тя да няма възможността да се провре цялата. В този момент, докато чакат подкреплението, Мерибет заобиколила къщата и влязла през задната, незаклучена врата. Намерила Луси и Ейприл да се крият в кабинета на Маркърс Ханд и ги извела навън. Когато стигнали верандата, вторият патрул точно пристигал, съобщавайки че на път идват още.

Мерибет въвела втория заместник-шериф през задната част на къщата. Жената, опитваща се да проникне, лежала по корем върху плочките на пода, опитвайки се да издърпа крака си от хватката на другия служител. Тя сумтяла като животно и проклинала ченгетата,

като в същото време се опитвала да стигне дръжката на брадвата, изплъзнала се от ръцете ѝ.

— Беше под влиянието на метамфетамини или нещо от сорта — продължи Мерибет. — От устата ѝ буквално излизаше пяна, когато ѝ поставиха белезниците.

— Стана ли ясно коя е? — попита Джо.

— Не. Казаха, че не разполагала с лична карта, нито е проговорила при разпита. Всичко, което откриха у нея — освен брадвата, — беше мобилен телефон и пачка пари в брой. Около пет бона.

— Тя ли е тази, която нападна Джой и Ейприл?

— Ейприл я разпозна. Същата е.

Най-накрая Джо си позволи да издиша. Той махна с ръка на офертата за бърбън на Нейт.

— Справила си се отлично — прошепна той на Мерибет. — Истинско гризли, защитаващо малките си.

— Дяволски си прав — заяви Мерибет. — А майка ми стоя напълно безполезна през цялото време...

Мерибет каза, че пазачът Гари Була е в критично състояние, но шансовете му да оцелее са доста по-големи, отколкото някой би помислил в началото.

— Много се радвам, че си добре — въздъхна Джо, припомняйки си първоначалния ужас, който изпита. В рамките на минута животът му беше изгубил целия си смисъл и единственото, за което можеше да си мисли, бе защо и той не е мъртъв. Усещането за безтегловност обаче все още не го беше напуснало. Щеше да отнеме известно време, за да се случи това, и той искаше никога повече да не му се налага да го изпитва отново.

— Аз съм кораво момиче — каза тя.

— По-корава и от мен — призна той.

— След като вкарат тази жена в затвора, можем да се върнем у дома. Налага се да дам официални показания. Както и момичетата. Но после мисля, че ще бъдем свободни. Свърши се, Джо... Можем да си дойдем.

— Далас все още е наоколо.

— Не мога да остана и минута повече в къщата на майка ми.

— Сигурен съм в това — кимна Джо и я остави да разкаже всичко. Знаеше, че ѝ е необходимо да излее чувствата си навън, въпреки че вече му бе описала основното. През годините съвместен живот беше разбрал, че понякога тя просто се нуждае да бъде изслушана, без да я прекъсват.

— Ще се обадя на Рийд. Ако всичко е наред, утре може да отидете при тялото — обърна се Джо към Нейт, след като приключи разговора.

— Така или иначе аз трябва да се върна, за да проверя капаните — кимна Нейт. — Той може да дойде направо там. На теб не ти ли се идва?

— Не. Отивам в Джаксън. Искам да видя семейството си и да говоря с онази жена. Искам да разберете коя е и за кого работи.

Ястребово сините очи на Нейт се втренчиха в Джо.

— Какво става? — попита го той след малко.

Джо се облегна назад. Нейт, както Мерибет, го познаваше твърде добре, за да прави опити да се преструва, че всичко е наред.

— През последните няколко седмици, до тази вечер, бях със смесени чувства относно Далас Кейтс. Въпреки че знаех, че е лош човек, дълбоко в сърцето си не исках отново да го пращам в затвора. Знам как попадна там първия път и това беше истинска помия. Момчето изгуби препитанието и семейството си. Нямаше как да не видя участието си в това.

Нейт завъртя очите си:

— Продължавай, г-н Постъпвай Правилно.

Джо не му обърна внимание.

— Има известна истина в това, че цялата долина винаги е третирила семейството на Кейтс като боклук, и до голяма степен това си е по тяхна заслуга. Този стаден манталитет обаче не ми се нравеше. Някои хора бяха готови на всичко, само и само да премахнат Далас от тук, и то единствено заради лошата му репутация. Спивак например. Той сътвори истинска каша, защото си мислеше, че по този начин ще гарантира затварянето на Далас Кейтс. Но след тази вечер нещата наистина стигнаха твърде далеч — кимна Джо. — Този телефонен разговор ми дойде в повече. За онези няколко минути аз наистина

повярвах, че съм загубил всичко. Няма как да преодоля това и искам да премахна този човек от живота си завинаги. По какъвто и да било начин, само и само да сложа край на това.

— Това вече е моето момче — каза Нейт. — Как ще го направим?

— На първо място — каза Джо, — да не забравяме, че все пак съм служител на закона. Не мога просто да се изправя срещу него. Не съм нито съдник, нито екзекутор.

— Остави тогава всичко на мен — отвърна Нейт с жестока усмивка.

— Не. Не мога. Но това, което мога да направя, е да свържа всички неизвестни и да стигна до легитимно дело срещу него. И мисля, че онази жена е отправната ми точка.

— Не съм сигурен, че ще постигнеш нещо така — каза Нейт.

— Не се тревожи. Но междувременно може ли да те помоля за една услуга за утре?

— Само кажи.

— Когато отведеш момчетата на Рийд при тялото, може ли да не споменаващ за разговора, който си дочул? Засега?

Очите на Нейт се присвиха, а усмивката му разцъфна още по-широко.

— Естествено — кимна той.

Джаксън Хол се появи в тъмната нощ като плетеница от елхови светлинки, заседнали между почти вертикалните планини. Луната блестеше на небето в бледосиньо, осветявайки ски пистите на Сноу Кинг.

Беше два и половина сутринта, когато Джо паркира пикапа си пред Шерифския отдел на „Южен Кинг Стрийт“. Въпреки че разстоянието по права линия от Садълстринг бе само 330 километра, той го взе за шест часа и 356 мили в час, преминавайки през спящите Уорленд, Термополис и Дюбоа. Шофирането от изток на запад през областите и от север на юг през планинските вериги и реки забави темпото му. Той премина планината Бигхорн успоредно през каньона Уинд Ривър, избягвайки извисяващите се над реката хребети, и заобиколи Грос Вентре Рейндж, за да стигне до там. На два пъти му се наложи да забави заради пресичащите пътя лосове и едва не удари една черна мечка на магистралата за Тоглоутии Пас.

От дългия път го болеше цялото тяло и когато слезе от камиона си, усети, че краката му са се схванали. Беше изпил огромно количество кафе, за да остане буден, и първата му спирка вътре в преддверието на Шерифския отдел беше мъжката тоалетна.

Полицейските участъци винаги се отличаваха със своя собствена миризма и звук, особено ако в затворническите килии има задържани. Остъкленото помещение се състоеше от коридор, водещ към осветена приемна с бюро, въздухът в която беше наситен с телесна миризма, зле замаскирана зад дезинфектанти. Пиянско похъркване и крясъци на затворниците долитаха от вентилационните отвори, отеквайки наоколо.

Джо се приближи до прозореца от плексиглас в края на коридора и стресна набитата зад него жена, която четеше дебел роман от Диана Габалдон.

— Казвам се Джо Пикет — каза той през кръглата хромирана решетка, монтирана в центъра на стъклото. Той завъртя горната част на

тялото си, така че тя да може да види значката и табелката с името му върху джоба на униформата му. — Тук съм, за да видя семейството си.

— Виждам, че сте горски рейнджър, но все пак трябва да погледна и личната ви карта — отвърна жената.

Когато бръкна в джоба, за да извади портфейла си, Джо кимна към книгата:

— Съпругата ми също я чете.

— Нищо не може да възбуди въображението така, както мъж в килт — намигна му тя, поглеждайки документите му за самоличност.

— И аз така съм чувал.

Беше оставил колана с оръжието си в пикапа, така че нямаше нужда да предава нищо.

— Всички са в чакалнята — каза жената, подавайки му обратно документите. — И четирите. Случилото се тази вечер беше истински ад. Виждала съм доста странни неща в Джаксън, както можете да се досетите, но жена, размахваща брадва... Това не е много обичайно.

— Което си е вид добра новина — кимна Джо и стоманената врата до гишето се отключи с електронен звън.

По пътя към вратата с надпис ЧАКАЛНЯ той премина покрай стая с високи стени и кабини. Режимните светлините сега бяха спрени и вътре цареше тишина и с изключение на двамата служители зад компютърни монитори нямаше никой друг.

И двамата погледнаха нагоре, когато Джо се приближи.

— Аз съм Джо Пикет от Садълстринг. Дали някой от помогналите на семейството ми тази вечер е тук? — попита той.

Заместникът, чието име върху значката се разчиташе като Макнами, кимна:

— Аз бях първият, отзовал се на сигнала на съпругата ви. В момента работя по доклада за инцидента.

— Чух какво сте направили — каза Джо и протегна ръка. — Искам да изкажа благодарността си за това, че сте били така хладнокръвен.

Макнами се изчерви.

— Ако знаехте как биеше сърцето ми тогава, нямаше да говорите така. Мислех, че онази жена просто ще събуе ботуша си и ще избяга.

— Но не го е направила — отвърна Джо. — Задържали сте я.

Вторият заместник-шериф беше доста по-възрастен от Макнами, с гъсти бели мустаци и висящ над колана му корем.

— А вие сте я арестували — обърна се към него Джо. — Браво!

— Вършех си работата — кимна мъжът, представяйки се като Ед Естрела. — Със сигурност беше доста по-вълнуващо от работата като патрулиращ или гонец пияни скиори — усмихна се той и се обърна към екрана пред себе си.

— Вие сте герои — каза Джо. — Благодаря.

Макнами се изчерви отново.

— Разполагате ли вече с името на жената или мотив, по който да я задържите? — попита Джо.

— Не — сви рамене Макнами. — Но знаем, че е минала покрай четири други къщи преди това, което говори, че е действала целенасочено. А и съпругата и дъщерите ви ни казаха, че ги е дебнела, освен това е ранила съквартирантката на дъщеря ви. Работим по версията, че се е опитвала да довърши задачата си.

— Не иска да ни каже името си — включи се Естрела. — Всичко, което знаем на този етап, е, че е покритата със затворнически татуировки. Надяваме се да пропее, когато ефектът на наркотиците отmine. Взехме кръвна проба, но резултатите от анализа все още не са излезли. Няма съмнение обаче, че е на метамфетамини. Виждали сме доста такива тук.

— Мога ли да говоря с нея преди да поиска адвокат? — попита Джо.

Заместник Естрела изгледа Джо така, сякаш го вижда за първи път.

— Разрешение за това трябва да се получи от шерифа.

— Шериф Тейзъл? — попита Джо.

— Да.

— Познавам го. Работихме заедно по един случай преди години. Аз всъщност бях назначен за горски на тази област за известно време. Може ли да му се обадите и да му съобщите, че съм тук и искам да разговарям със заподозряната?

Заместникът вдигна ръка и погледна часовника си.

— Почти три през нощта е.

— Разбирам... — кимна Джо. — Но също така зная и че Маркърс Ханд е на път за насам.

И двамата мъже трепнаха при споменаването на името, тогава Естрела прошепна:

— Този духач... — След това, осъзнавайки, че не трябва да говори така на глас, погледна Джо. — Съжалявам. Просто ми се изплъзна от устата. Той не е много долюбван тук. Имате ли някаква връзка с него?

— Не — отсече Джо. — Изобщо.

Естрела изглеждаше видимо облекчен.

— Хайде — подкани той Макнами, — отиди и се обади на шерифа.

— Защо аз? — попита младежът.

— Защото съм с повече стаж и ти нареждам да го направиш — отвърна Естрела, после се обърна към Джо. — Ще видим какво можем да направим.

— Благодаря ви отново — каза Джо и кимна с периферията на шапката си към вратата. — Ще бъда там.

Джо се почувства леко гузен за това, че намекна, че Ханд идва, за да представлява задържаната. Той знаеше, че служителите вероятно ще разберат на по-късен етап, че в това няма логика. Защо Маркърс Ханд би защитавал жената, опитала се да проникне в собствената му къща? Независимо от това самото споменаване на името му доведе до инстинктивна реакция и Джо се надяваше Тейзъл да му даде разрешение да говори с нея, преди да се усетят.

Мерибет вдигна очи от стар брой на списание „Дивите животни на Уайоминг“, когато Джо влезе в стаята. Изражението ѝ беше смесица от облекчение и изтощение и целият този стрес беше изписал тъмни кръгове около очите ѝ. Както и липсата на сън.

— Здравей, скъпа — каза той.

Тя захвърли списанието настрана, изправяйки се, за да го прегърне, после се разтопи в ръцете му и въздъхна дълбоко.

Стаята беше оцветена в светложълто и по стените ѝ бяха окачени стари снимки на Тейтън. В допълнение към това имаше несъответстващи си едни с други стоманени мебели, кафе машина и

охладител за вода. Помещението вероятно се използваше за снемане на предварителни показания и като място, на което семействата на жертвите можеха да се събират, преди да отидат в стаята на главния разследващ.

Луси, лежаща на един от диваните, отметна одеялото си и се присъедини към прегръдката. Тя сияеше. Ейприл пък наблюдаваше случващото се със скептичен поглед, преценявайки момента, в който да се изправи и да направи същото.

Джо не можеше да си спомни кога за последно семейство Пикет е правило подобна прегръдка и мислено си пожела и Шеридън да бе там с тях.

Миси седеше сама в далечния ъгъл, облегла лакът на върха на кръстосаните си крака, и се взираше с празен поглед в далечината. Тя остана на мястото си и Джо беше благодарен.

— Трябва да ни изкараш от тук веднага — каза Ейприл на баща си и Луси кимна в съгласие.

— Да... — прошепна с горчивина Миси. — На всяка цена ги изкарай от тук.

— Изненадвам се да те видя на това място — отвърна Джо. — Защо си тук?

Тя завъртя очи и махна гневно с ръка.

В този момент заместник Макнами надникна в салона и прочисти гърлото си, за да привлече вниманието им.

— Говорих с шериф Тейзъл — каза той на Джо. — Дава ви разрешение да говорите със заподозряната, но при две условия.

Джо изчака.

— Първо, трябва да бъда с вас в стаята за разпит, а заместник Естрела ще наблюдава по монитора и ще се намеси при нужда. Разговорът ще бъде записван. Второ — Макнами понижи глас и погледна надолу, сякаш за да пощади семейството на Джо от това, което се налагаше да изрече, — трябва да напуснете Тайтън веднага след като получите това, за което сте дошли.

— Каза ли защо? — попита Джо.

— Каза, че неприятностите ви следват навсякъде, където отидете.

— Това е вярно — съгласи се Джо.

— Последвайте ме до стаята за разпит...

Докато вървяха по коридора, Макнами подхвърли през рамо:
— Аз просто предадох това, което ми казаха.
— Зная.

Макнами приближи картата си за достъп до четеца и завъртя дръжката на очуканата метална врата. Когато я отвори, той отстъпи в страни и даде възможност на Джо да влезе пръв.

Стаята беше малка и с оскъдна мебелировка: маса от тежка дървесина, чиято повърхност беше цялата издрана, три сгъваеми метални стола и видеокамера с червен датчик, монтирана в единия от горните ъгли.

Жената, която бяха арестували, седеше зад масата с оковани в белезници ръце в скута си. Главата ѝ беше сведена напред, опирайки брадичка върху гърдите ѝ. Дълга мръсна руса коса висеше пред лицето ѝ като своеобразна завеса.

— Тук има някой, който иска да разговаря с теб — каза Макнами и тя вдигна глава, втрещвайки се в Джо с изцъклени очи.

— Здравей, Кора Лий — поздрави я той с изненада.

Макнами погледна към камерата и след това към Джо.

— Познавате ли я?

— Да. Но не съм сигурен, че тя може да ме разпознае в този момент.

Кора Лий Кейтс беше съпругата на Бул Кейтс. Джо ги беше арестувал веднъж за убийството на лосове извън сезона, по времето, когато Бул работеше като ловен гид. Загубиха връзка помежду си, след като Джо уби Бул при самозащита. Всъщност Джо не беше чувал за нея, нито я бе виждал оттогава...

Кора Лий беше жилава, цапната в устата блондинка и Джо я беше виждал на една от семейните снимки в къщата на Кейтс. Изображението беше от деня на сватбата им и на него двамата с Бул носеха официални тоалети с камуфлажен десен. По онова време тя определено не изглеждаше в толкова лошо състояние.

Тази жена сега беше бледа сянка на Кора Лий, която той си спомняше. Телосложението не се бе изменило толкова, нито полуотворената ѝ уста, която непрекъснато бълваше проклетия, но очевидно пътят ѝ по нанадолниците след смъртта на Бул я бе довел до

настоящата наркотична зависимост. Тя беше загубила много от теглото си; лицето ѝ беше мъртвешки бледо; зъбите ѝ, там където ги имаше, бяха жълто-кафяви; а ръцете, краката и шията ѝ бяха покрити с многоцветни татуировки на змии, дракони и жени с вампирски зъби, от които капеше кръв. Те бяха грубо изрисувани и едва различаващи се, сякаш татуистът беше ползвал кожата ѝ за трупане на практика.

Осъзнаването, че самата Кора Лий седи срещу него в тази стая, удари Джо като шамар. Значи жената, с която Уонда Стейси бе видяла Далас, всъщност не е фенка, както той твърдеше, а негова снаха.

Джо разгъна един стол и седна срещу нея с ръце на масата.

Блясък премина през очите ѝ, когато тя го разпозна.

— Защо той е тук?! — попита тя Макнами с дрезгав глас. — Той е задникът, който уби моя Бул!

— Разпозна ме — отбеляза Джо.

— Какво има предвид с това, че си убил нейния бик? — попита Макнами.

— Ще ти обясня по-късно — вдигна ръка Джо в знак заместникът да спести въпросите си към него за момента. — Кора Лий — обърна се той към жената, — защо дебнеш семейството ми?

— Ти как мислиш?

— Каж ми.

Устата на Кора Лий увисна надолу:

— Око за око, зъб за зъб.

— Аха... — кимна Джо. — Отмъщаваш си. Точно като Далас.

Джо усети очите на Макнами върху себе си, но заместникът не го прекъсна.

— Нападна студентка, защото я обърка за дъщеря ми. Почти отрязва главата на охранителя, който просто си вършеше работата. Бих казал, че се представяш доста зле в работата, която си поела.

— Майната ти!

Джо сплете пръсти.

— Но си признавам, успя да ме изненадаш със завръщането си.

Кора Лий вдигна окованите си ръце и проследи бузата си с пръст:

— Виждаш ли тази сълза? Тя е в резултат на онова, което направи.

— Виждам я.

Под масата един от краката на Кора Лий започна да се тресе. Джо усещаше вибрациите през плота на масата. Той не знаеше дали това се дължи на страх, гняв или заради отминаващото действие на опиатите. Предположи, че е комбинация от последните две, и се надяваше това да не доведе до нервен пристъп.

— Това, което служителите на реда са открили в теб при ареста ти, са били детско вагонче, брадва, мобилен телефон и пари в брой. Искам да знам кой ти даде тези пари?

— Няма да отговарям на въпросите ти — изплю тя.

— Хайде... Кой ти даде пет хиляди в брой? Едва ли си ги спечелила законно...

— Казах, няма да отговарям на въпросите ти.

— Далас ли беше? Той ли те прати след дъщерите ми? Колко ти обеща, когато приключиш с тях?

— Ти уби моя Бул!

— Това не беше убийство и аз бях оправдан. Забравяш частта, в която той ме нападна и стреля по камиона ми без предупреждение. Улучих го, когато се приближи до кабината, за да провери дали съм мъртъв. Нямах друг избор, но това беше адски глупав ход от негова страна. Бул винаги е бил тъп, но не и толкова, че да рискува всичко, съгласявайки се да убие невинни хора за пет хиляди долара.

Тя го изгледа, но имаше проблем с фокусирането. На Джо пък му беше трудно да прозре какво се крие зад гневните отблясъци в очите ѝ, тъй като се разсейваше от гледката на липсващите ѝ зъби.

— Единственият начин да се измъкнеш от това е, като сътрудничиш на правоприлагащите органи — каза той. — Сигурен съм, че съдията ще го вземе под внимание, ако решиш да помогнеш тази каша да се разплете. Няма нужда да защитаваш Далас. Можем да се обзаложим, че ако беше обратната ситуация, той нямаше да го направи за теб. Знаем какво би казал: „Кора Лий? Тази мърла избяга от брат ми тогава, когато той имаше най-голяма нужда от нея.“ — Джо искрено се надяваше, че някъде там, дълбоко в нея, може да е останало все още някакво незасегнато човешко чувство. — Какво ти обеща, ако навредиш на семейството ми? — попита той отново. — Колко още пари ти обеща? Пари, които да те държат затънала до коленете в наркотици...

— Той не ми обеща нищо — отвърна тя. — Направих го заради Бул.

— Мъжът, когото ти изостави? Наистина, Кора Лий, трудно ми е да повярвам на това.

— Не съм направила нищо заради Далас — изграчи тя.

Треперенето, което до този момент беше изолирано само в крака ѝ, сега като че ли се разпространяваше и към останалата част на тялото ѝ, защото ръцете ѝ се разтресоха, а зъбите ѝ започнаха да тракат в спазми.

Джо се облегна назад с несигурност.

— Може би е по-добре да спрем дотук — обади се Макнами. — Преди да е получила гърч. Ще се обадя на Бърза помощ.

Кора Лий започна да се поти и Джо усети специфична метална миризма. Той погледна нагоре към камерата и каза към Естрела:

— Чухте, нали? Името ѝ е Кора Лий Кейтс и разговорът мина съвсем нормално. Тя не пожела адвокат.

Джо плъзна стола си назад и се изправи, докато Макнами се свърза с болницата по радиостанцията, прикрепена на рамото му. Щяха да изпратят екип възможно най-скоро.

Заместникът изведе Джо от стаята за разпит и затвори вратата.

— Ще остана тук, за да я държа под око, докато медиците пристигнат — каза той. — Може да се върнете при семейството си.

— Дали са приключили със снемането им на показания? — попита Джо.

— Мисля, че да.

— Отново, благодаря — протегна ръката си за ръкостискане Джо. — Нямах представа как ще протече това...

— Тя ме плаши — призна Макнами.

— Мен също — съгласи се Джо.

— Лоши неща се случват, когато привикнеш към метамфетамините.

— Да...

— Та каква е историята с убития ѝ бик?

След като Джо разказа случилото се, очите на заместник-шерифа се разшириха:

— Сега се сещам, че съм чувал нещо за това.

След като си размениха телефонните номера, Джо се запъти към стаята, в която го чакаше семейството му. По средата на коридора той спря замислен: „Не съм направила нищо заради Далас...“ — беше казала Кора.

На входа за Тейтън Шадоус, успоредно на пътя, блокирайки и двете платна, беше спрял лъскав крайцер на Патрулната полицейска служба на Уайоминг. Хамърът на Миси стоеше паркиран в тревната площ встрани.

Когато Джо забави, от близките храсти излезе униформен полицай и му направи знак да спре.

Той беше едър мъж с униформена шапка на главата и авиаторски очила въпреки тъмнината, чиято единствена цел — Джо разбра — беше ефектът, който театралното им премахване предизвикваше. Поставяйки дясната си ръка върху дръжката на оръжието, служителят премина бавно пред пикапа.

Джо въздъхна.

— Съжалявам, но не мога да ви разреша да продължите — каза полицаят. Лицето му беше червендалесто, тялото мускулесто, а името на значката му се четеше като Тайлър. — Районът е отцепен заради извършено престъпление.

— Зная — кимна Джо. — Семейството ми е замесено. Бяхме при шерифа, за да дадат показания. Трябва да вземем багажа...

— Не и в моята смяна — каза Тайлър.

Джо се запита колко ли пъти полицай Тайлър е свалял така агресивно очилата си с думите: „Не и в моята смяна.“ Той беше от вида ченгета, зажаднели за конфронтации и спречквания. Точно заради това реши да не прави, нито да казва нищо, което би усложнило и без това натоварената сутрин.

— Ще извадя личната си карта... — наведе се напред и издърпа портфейла от задния си джоб, уверявайки се, че Тайлър ще види рейнджърската значка на униформената му риза.

Полицаят взе шофьорската книжка и погледна Джо в лицето, после плъзна светлинката на фенерчето си към снимката. Миг покъсно повтори процедурата. Джо знаеше, че мъжът срещу него изглежда объркан, но не разбираше защо.

— Познавам те... — каза Тайлър с пълна липса на симпатия. — Ти си горски пазач.

— Да...

— Джо Пикет — отбеляза Тайлър, връщайки му документите обратно. — Знаеш ли, повечето от нас се опитват да държат имената си далеч от вестниците.

— Аз също — кимна Джо. — Просто имам способността да попадам на грешното място в грешното време.

Когато каза това, той чу Луси и Ейприл да се кискат на задната седалка. Те все още не осъзнаваха, че понякога между държавните агенции възникваха конфликти, както и че някои от ченгетата като Тайлър негодуват срещу свободата и независимостта на горските рейнджъри. Джо беше чувал по радиостанцията как служители на полицията се оплакват, че горските обикалят нагоре-надолу със своите пикапи и кучета и вършат много повече от лов и риболов. В случая на Джо това не беше така, но не искаше да подхваща тази тема пред Тайлър. Той просто искаше да премине през портата.

— Кога ще мога да вляза? — попита Джо.

— Когато получа разрешение — отвърна Тайлър, имайки предвид: „Утре по някое време, когато смяната ми свърши.“

За втори път тази вечер Джо беше отговорен за телефонно повикване, което буди шериф Тейзъл.

— Ако искаш незабавно да напусна окръга ти, ще трябва да говориш с този полицай... — каза му Джо, след като го въведе в ситуацията.

Тейзъл въздъхна:

— Подай му телефона.

След кратък разговор полицаят върна мобилния обратно.

— Каза, че се е уморил от тези специални искания, които само замърсяват местопрестъплението, но сте свободен да преминете.

— Кого друг визира с това? — поинтересува се Джо.

— Собственика на къщата. Маркърс Ханд — полицаят изрече името с очевидно отвращение. — Чувал ли си за него?

— Разбира се... — кимна Джо и благодари на служителя.

Когато преминаваха покрай охранителната будка, Мерибет предупреди момичетата да не гледат навътре, но така или иначе те не я послушаха.

— Има много кръв... — отбеляза Ейприл.
— Ще повърна... — прошепна Луси.

Маркърс Ханд седеше в огромното кожено кресло в дневната с пълна чаша бърбън — тъмnozлатна окраска — и бутилка в непосредствена близост на пода до него. Краката му, обути в чехли от кожата на млада овца, бяха вдигнати върху масата, но той все още носеше костюма, с който Джо го беше видял на изслушването пред съдия Хюит.

Ханд наблюдаваше как Мерибет, Ейприл и Луси хвърчат през дома му, опаковайки багажа си, без да каже и дума.

Зад него Джо видя раздробената входна врата и окървавената брадва върху плочките, обградени с доказателствени маркери. Централното отопление тананикаше във фонов режим в опит да смогне на напора на студения есенен въздух, който влизаше безпрепятствено през отвора.

Ханд даде знак на Джо да влезе в дневната и да седне на дивана срещу него.

— „Джеферсън Оушън“ — каза той, след като отпи. — Един от най-добрите бърбъни, които съм опитвал. Поставят го в бъчви и го товарят на кораби, така че, докато плава, е под влиянието на различни температурни амплитуди. Именно това и нежното полюшване на борда му придават този опушен ванилов привкус. Предполага се, че всеки барел пресича екватора около четири пъти.

Джо седна на ръба на дивана, но не отговори.

— Обикновено си отварям бутилка от него, когато спечеля някой голям случай или взема огромно по значение решение, но трябва да призная, този път изневерих на традицията. Би ли искал да опиташ?

— Не, благодаря — отвърна Джо. — Чака ме път.

— Един джентълмен би предложил да останете предвид случилото се тази нощ, но както виждаш, това не е точно къща... По-скоро е официално местопрестъпление.

— Така или иначе те щяха да си тръгнат — каза Джо.

— А аз да получа дома си обратно — прошепна Ханд. — Надявам се, не ме смяташ за груб, но моят дом е моето светилище. Не мога да живея в една къща с толкова много естроген.

— Живея в къща, пълна с естроген, през целия си съзнателен живот — отбеляза Джо, запитвайки се колко ли бърбън е изпил Ханд досега...

Ханд потръпна при мисълта и смени темата.

— Нейно величество отседна в „Четири сезона“ тази вечер. Не искаше да се връща тук... Засега...

Джо кимна. Той смяташе, че жената не се върна с тях и заради факта че дъщеря ѝ и внучките ѝ решиха да си тръгнат. За миг му стана почти жал за нея.

— Как Далас Кейтс си позволи да те наеме? — реши да бъде директен.

Ханд трепна театрално, сякаш въпросът на Джо го стресна. Но Джо знаеше, че този мъж не можеше да се стресне от нищо.

— Не знам как точно да ти отговоря. Всичко, което знам, е, че моята банка получи чек от банката в Уинчестър. Друго не ме интересува.

Уинчестър беше малка фермерска общност, двадесет мили западно от Садълстринг, в подножието на планините Бигхорн. Джо я познаваше много добре.

— Сега той е свободен и се върна на улицата — каза Джо. — Дори вече успя да застраши мен и семейството ми. И мисля, че има връзка с Кора Лий Кейтс, неговата снаха. Тя е лудата, която събори вратата ти с брадва.

— Така ли?... И какво от това? Да не би да намекваш, че трябва да се срамувам от това, че си свърших работата и помогнах за освобождаването му?

— Да. Поне малко.

Ханд се засмя и отпи. Очевидно питието беше наистина добро, защото той затвори очи за момент. Когато ги отвори отново, той кимна:

— Всевъзможни ресурси бяха впрегнати, за да може моят клиент да влезе в затвора до края на живота си. Същото нещо — с твоето любезно съдействие — се е случило и първия път. Всички са си затворили очите.

Лицето на Джо пламна.

— И дори и така — продължи Ханд — те все още продължават да мамят. Просто изложих наяве тази измама. Прокуратурата е тази, която трябва да изпитва срам и вина, не аз. За съжаление обаче

политиците, бюрократите и техните умопомрачени слуги са неспособни на тези чувства. А системата не им търси отговорност. Джо, твърде много ченгета като теб гледат отвисоко на адвокатите. Знам това. Това е така, защото имате предимство. Ченгетата и прокуратурата използват парите на данъкоплатците, за да субсидират действията си, докато аз, говорейки от името на защитата, трябва да чакам да ми бъде платено от частно лице. Тестето винаги е подредено срещу нас, така че ни носи известно удовлетворение, когато извадим три поредни коза. Ако ме разбираш какво имам предвид...

Джо изсумтя, защото напълно го разбираше.

— За разлика от прокуратурата — продължи Ханд — аз не гледам на другата страна с презрение. Оценявам работата на добрите ченгета и на съвестните прокурори, дори ако се налага да се боря с всички сили за клиента си. Оценявам и теб, Джо, защото знам, че си добър човек и приемаш дадената клетва на сериозно. Но хора като Спивак... — Ханд се изплю наужким до креслото си. — Хора като Спивак нараняват хората като теб много повече, отколкото предполагаш.

— Така е... — съгласи се Джо.

— Далас Кейтс е на свобода и това наистина е лошо, защото мисля и двамата сме сигурни, че той е виновен до дъното на душата си — каза Ханд.

— Признаваш това?! — изненада се Джо.

— Очевидно е. Но това не оправдава действията на съдебната система все пак. Вече има твърде много невинни в затвора и твърде много виновни на свобода.

— Но сега той не може да бъде съден повторно за убийството на Дейв Фаркъс — отбеляза Джо. — Не е правилно един убиец да се размине с наказанието си.

— Така е, но това не е по моя вина — отвърна Ханд. — Създателите на правото са изградили защита, която да работи именно против хора като заместник Спивак. Най-мощната сила и парите на държавата не трябва да се използват, за да може ответникът да си прави опити да манипулира съдебните заседатели. — Ханд замълча за дълъг период от време, след което се наведе напред в стола си и сложи голямата си ръка върху коляното на Джо. — Далас Кейтс е опасност за обществото и най-вече заплаха за всички вас.

Джо почувства как през тялото му преминава хлад.

— Не те разбирам.

— Ще трябва да се справиш с него по друг начин.

Джо кимна и погледна встрани.

— И се надявам да успееш — допълни Ханд. — Колкото до Нейно величество... ами... с нея е малко по-различно. По-добре бягай колкото може по-надалеч от нея.

— Повярвай ми, знам — каза Джо.

— Това ли каза Кора Лий? — обърна се Мерибет към Джо. — Не съм направила нищо заради Далас... — и тя повтори изречението още веднъж, замисляйки се.

Джо шофираше, а Мерибет се беше настанила до него, когато се изкачиха по Тоглоутии Пас към Садълстринг два часа преди зазоряване. Пространството зад тях беше пълно с чанти и куфари. Ейприл пък управляваше автомобила на майка си и на два пъти я потърси по мобилния, за да се оплаче от шумното пеене на Луси, която се опитваше да ги държи будни.

Джо можеше да чуе гласа на Луси:

— ... Аз съм млад, агресивен и гладен... И няма да пропиляя единствения си изстрел! — от Хамилтън през високоговорителя на телефона на жена си. Луси имаше дарба да пее.

След като Мерибет каза на Ейприл, че е по-добре да бъде будна и раздражителна, отколкото да заспи от изтощение зад волана, тя прекъсна разговора и възобнови дискусията си с Джо.

— И какво смяташ да правиш с това? — попита тя.

— Както се досещаш — отвърна ѝ той, — един от най-важните фактори в осъществяването на престъпление, или в сформирването на схема за извършване на такова, е мотивацията на престъпниците. Понякога тя е по-очевидна: те искат пари, за да си купуват наркотици или ловен трофей, който да окачат на стената си. Но когато се случват лоши неща, почти на случаен принцип, е леко объркващо. Трудно е да си нащрек, когато не знаеш какво идва след теб и най-вече защо. Разбирам защо Далас иска възмездие — продължи той. — Но това, което няма смисъл, е как онези двама бандити и Кора Лий се вписват в картинката. Далас има способността да примамва хората към себе си и

това, което е намислил да прави, но е наистина интересен фактът как и с какво е заинтригувал тези затворници и снаха си. Какво ще спечелят те от това? В миналото Далас беше голяма родео звезда в добро финансово състояние, но сега е просто бивш затворник. Как Кора Лий се е набъркала в това? — попита риторично Джо. — Тя напусна Бул, както и цялото семейство Кейтс дни преди той да купи фермата. Дори когато бяха заедно, отношенията им не бяха особено добри. Често разменяха помежду си пиянски юмруци в „Уистъл Пиг Салон“. Веднъж Кора Лий настигна Бул на паркинга отвън и разцепи главата му с щека за билиард. Знам поне дузина пъти, в които двамата се заплашваха с развод. Просто не схващам как може Кора Лий да бъде толкова разстроена от загубата на Бул, че чак да посвети живота си на това да ни отмъсти.

— Никой не знае какво наистина се случва в рамките на едно семейство или един брак — отвърна Мерибет. — Понякога разбираш, че двойката, която изглежда така щастливо заедно, всъщност се мрази. А нещастните, обратното, не могат да живеят един без друг.

— Мъдро... — отбеляза той с възхищение.

— Но в случая с Кора Лий трябва да се съглася с теб — каза тя. — Не мога да разбера защо ще направи това, което направи, освен ако не става въпрос просто за една луда под влиянието на наркотиците. Но откъде има пари, за да пътува наоколо в преследване на момичетата ни? Някой я финансира. Плюс това има доста замесени. Пропускаме нещо.

Двамата пътуваха в мълчание за известно време, всеки зает със собствените си мисли.

Накрая Джо каза:

— Маркърс Ханд каза, че е получил хонорара си чрез чек от банката на Уинчестър. Не ти ли се струва някак странно Далас да губи четиридесет и пет минути до там, когато има пет или шест банки съвсем близо, в Садълстринг?

— Всъщност не — отвърна Мерибет. — Наследил го е от майка си. Тя обикновено вършеше работата си извън града, ако имаше тази възможност. Изминаваше целия път до магазина за хранителни стоки в Билингс, въпреки че това ѝ отнемаше целия ден. Бренда воюваше с нас, а това, че ние не го осъзнавахме и не ѝ обръщяхме внимание, вероятно я е карало да бъде още по-ядосана. Това беше нейният начин

да ни покаже какво мисли за хората на Садълстринг, включително и за мен.

Джо поклати глава и подсвирна.

— Веднъж ми показа карта за библиотеката в Каспер просто за да ми натрие носа. Искаше да ми покаже, че пренебрегва моята библиотека.

— Мисля, че ще отида до Уинчестър, за да поговоря с някой от bankerите там — каза Джо.

— Аз също ще се поровя в интернет. Кора Лий е правила все нещо през времето, откакто напусна Бул и появяването ѝ тук. Може да е оставила следа в киберпространството, която да мога да намеря. Искане ми се от по-рано да бяхме наясно, че е замесена в това.

Докато пътуваха по „Бигхорн Роуд“, небето на изток се озари в ярък цвят: сякаш нарисувано, сутрешното слънце оживя и наелектризира хоризонта.

Мерибет се облегна назад:

— Погледни изгрева, Джо. Изглежда точно като онзи от миналото лято, когато гората гореше...

Двамата размениха бърз поглед, когато реализираха една и съща мисъл и Джо натисна педала на газта, оставяйки Ейприл в диря от прах.

Задните колела на пикапа превъртяха, когато взеха последния завой нагоре в планината, в посока на дома им.

— О, боже мой... — ахна Мерибет и закри устата си с ръце.

Къщата им беше погълната от огън. Огнени езици бълваха гневно през отворените врати и дограма, извисявайки дебели намотки от плътен черен дим към небето. Зад къщата оборът беше изгорял до основи. Покривът беше рухнал. Единственото останало бяха осемте почернели подпори, стърчащи нагоре през пепелта.

— Стой тук — каза Джо, спирайки на около пет метра от предната ограда, чиито колове също бяха в пламъци.

Без да му обръща внимание, обаче Мерибет изскочи от камиона.

Двамата стояха мълчаливо, докато топлината от огъня жилеше плътта им, а дробовете им се изпълваха със задимен въздух.

Стичащите се по бузите на Мерибет сълзи отразяваха огъня, превръщайки ги в разтопена слънчева светлина.

Рохо и Тоби пасяха на хълма, четвърт миля по-далеч, а в момента, в който Ейприл се показа, Дейзи изскочи от близката горичка и затича към тях. По някакъв начин животинките бяха избягали от пожара.

Новият кон на Мерибет — Пити, и нейния полулабрадор-полукорги — Тоби, бяха изчезнали.

Джо кипеше от гняв.

— Ще трябва да се справиш с него по друг начин... — изрече той думите на Маркърс Ханд.

Рандал Лутхи извика и се събуди внезапно, когато някой ритна стъпалото на ранения му крак през завивките на леглото. Болката го прониза и първото нещо, което видя, когато отвори очите си, бяха звезди.

Той бръкна под леглото, обхващайки с ръка деветмилиметровия, извади го и го насочи към източника на болката му.

— Проклет да си, Крос — изсъска той. — Защо го направи?

— Какво съм направил? — попита Рори Крос полузаспал от другия край на стаята.

Преди да успее да насочи оръжието правилно, то се изтръгна от ръката му.

Далас се засмя сухо и каза:

— Малко бавно реагираш, бих казал.

Звездите в очите му се разсеяха и непогрешимо широките рамене дойдоха на фокус. С върха на показалеца си Далас извъртя спусъка, насочвайки го надолу.

— Добре, че никой с лоши намерения не е пожелал да се промъкне тук тази сутрин — каза Далас, — иначе и двамата щяхте да сте мъртви. Мислех, че сме се разбрали за нощните смени. Не говорихме ли за това?

Лутхи кимна с брадичка към Крос в другото единично легло.

— Беше негов ред. Взех първите четири часа миналата нощ.

Тъпата физиономия на Крос се изкриви в гримаса, когато той се втренчи в Лутхи от другия край на стаята. Неговото мълчание беше признаване на вината.

— И какво правиш тук, Далас? — попита Крос.

— Опитва се да смени темата — обвини го Лутхи, но Далас не му обърна внимание, обърна се и се стовари тежко на леглото му. Лутхи бързо помести контузения си крак, така че да не го наседне.

— Казах ви момчета — каза Далас. — Няма да остана дълго в ареста. Казах ви, че ще ме оправдаят. Сега, благодарение на Маркър Ханд и проклетия Лестър Спивак, съм свободен като птичка.

— Онзи, който насади пушката в камиона ти? — попита Крос.

— Същият — усмихна се Далас.

Лутхи седна и подуши въздуха:

— Защо миришеш на дим? — попита той Далас.

Лутхи разбърка последните им останали яйца с парче мазен бекон, докато Далас и Крос отпиваха от силното кафе на непочистената маса до печката на дърва. Далас им разказа събитията от момента, в който го бяха арестували, обяснявайки, че всичко е минало добре и доста по-гладко, отколкото се бе надявал.

— Бяхме на десет крачки пред тях през цялото време — каза той. — И все още сме — Далас погледна над ръба на чашата си с кафе и попита: — А вие момчета, погрижихте ли се за проблема? — имайки предвид Уонда Стейси.

— Лутхи искаше първо да я бодне — отвърна Крос. — Но аз я спасих от това ужасно преживяване.

Далас изсумтя със смях и Лутхи усети как ушите му пламват. Двете седмици в отдалечената ловна колиба с Крос бяха истинско нещастно изживяване. Вместо да се стиковат или просто да се разберат да стоят далеч един от друг, те се намразиха още повече. Лутхи на няколко пъти обмисляше идеята да се промъкне зад Крос и да пусне куршум в мозъка му. Предполагаше, че и Крос мисли същото, въпреки че му беше трудно да предвиди какво се случва в главата на този мъж. Единственото нещо, което ги задържаше там заедно, беше предстоящото завръщане на Далас. Това, както и очакването телефонът да звънне отново.

Сега Далас се появи и Лутхи изпита осезаемо облекчение.

— Е, къде е тялото? — попита Далас. — Нали го погребяхте надълбоко, както ви казах?

— Даже нещо по-добро — отвърна нетърпеливо Крос. Твърде нетърпеливо, помисли си Лутхи.

Далас схвана посланието.

— Какво трябва да означава това по-точно?

— Той я хвърли от скала — подхвърли Лутхи от мястото, на което стоеше с гръб към тях, а именно до печката. — Приземи се на скала, до която не можехме да стигнем.

— Казах ти да я погребеш надълбоко, Рори — каза Далас.

Гласът му беше неестествено спокоен. Точно такъв, какъвто ставаше, преди да отстрани някого от пътя си. Лутхи беше виждал това в Роулинс. Тогава, когато един мексикански затворник заяви, че съвременните родео каубои носят защитни жилетки, когато се качват върху биковете. След като Далас спокойно го помоли да повтори думите си, изсипа вихрушка от удари върху мъжа. А когато той падна, затъпка главата му, докато от носа и ушите му не бликна кръв.

Най-забележителното постижение след това беше, когато Далас, който дори не се беше изпотил от побоя, убеди надзирателите, че Братята от Блок А са отговорни за нападението.

Той знаеше, че мексиканецът няма да проговори, а Братята ще отрекат, което щеше да доведе разследването до задънена улица. Но това беше реалността в затворите.

Сега Лутхи се обърна леко, поглеждайки през рамо, за да види какво ще се случи по-нататък.

Рори Крос беше петнадесет сантиметра по-висок от Далас и го превъзхождаше с близо двайсет и два килограма. Не че това имаше някакво значение.

Далас скочи на крака с грацията на котка и юмруците му заработиха като бутала: един, втори, трети — право в лицето, — толкова бързо, че Крос не беше в състояние дори да повдигне ръцете си, за да се предпази от ударите. Мъжът се отпусна, главата му се претърколи на една страна и той падна от стола си, разбивайки се на пода.

Лутхи се обърна с чугунения тиган в ръката си.

Далас се извиси над Крос:

— Ако някой намери тялото, аз лично ще се погрижа да те погребат надълбоко.

Но Далас не смачка главата на лежащия на земята Крос, както направи преди с мексиканеца.

Крос от своя страна изстена и се претърколи по корем. Кръв шуртеше от устата и носа му върху мръсния под, под брадичката му.

— Искаш ли яйца, Рори? — попита Лутхи, сякаш нищо не се е случило, и Далас погледна нагоре.

Лицето му — опънато като маска и яростно — се трансформира в нещо по-меко, сякаш излизаше от транс. За момент Лутхи си

представи, че това е изражението на Далас, когато се спуска в улея, за да оседлае коня си или бика, който трябва да обзиди.

— Аз съм гладен — каза Далас. — Всъщност умирам от глад.

Той прекрачи Крос и възобнови мястото си до масата, присвивайки подозрително очи към Лутхи:

— Ти също беше не по-малко нетърпелив да ми кажеш за момичето, не е ли така?

— От момента, в който това се случи — каза Лутхи и постави тигана в средата на масата.

— Виновен си толкова, колкото и той — каза Далас. — Казах ви да я заровите така, че никой да не може да я намери. Казах ли ви?!

Лутхи остана на мястото си и кимна с брадичка към Крос на пода.

— Той го направи сам. Питай него. По дяволите, та аз дори не можах да му се противопоставя. Не виждаш ли крака ми?

— Какво стана?

— Хвърляхме нож — каза Лутхи, загребвайки от сивишкавите яйца, за да сервира на Далас. — Той загуби.

— Изглежда така, сякаш ти си загубилият — отбеляза Далас, между две лакомни хапки. — И не го изговаряш правилно... Както и да е, какви са тези тексаски глупости? Ставай, Рори! — подвикна той после. — Не те ударих чак толкова лошо.

Крос изсумтя и достигна дръжката на стола, за да я използва като опора. Лутхи с наслада огледа отеклата му устна и затворилото му се дясно око.

— Яж — каза Далас. — Нуждаем се от сили. Скоро трябва да се махнем от тук. Особено след като хванаха Кора Лий в Джаксън.

Лутхи се изненада:

— Ченгетата са я хванали?

— Това казах току-що — въздъхна Далас, очевидно раздразнен. — Защо никой от вас не слуша какво говоря, по дяволите?!

— Знаят ли за нас? — попита Лутхи.

— Не — отвърна Далас. — Арестували са я снощи. Бях сигурен, че ще се забърка в неприятности, затова и още от самото начало бях против да бъде част от плана. Ето защо никога не я информирах за всички аспекти. Дори и да проговори, тя няма да има какво да им каже

за нас. Освен това съдията отхвърли обвиненията ми, така че не могат да ме пипнат за това отново.

Лутхи изпита частично облекчение:

— Ами ние?

— Не се тревожи — каза нехайно Далас. — Нямам и грам доказателство, което да могат да използват срещу когото и да било от нас, а и Кора Лий не е точно надежден свидетел. Всичко е наред.

— Ченгетата — те знаят ли имената ни? — попита той Далас.

— Горедолу... Не и истинските. Казах им, че ви познавам единствено като Брут и Невестулката.

— Мамка му — изскимтя Лутхи. — Казах ти, че мразя това име.

Крос се настани в стола си до масата и даде кървава усмивка.

— Невестулката — каза той и две струйки кръв се процедиха от краищата на устата му към брадичката. — Квичащата невестулка.

— Ще ти хареса ли, ако забия този чугунен тиган в мутрата ти? — озъби му се Лутхи.

— Момчета, момчета — прекъсна ги Далас. — Карате ме да си мисля, че оставянето ви тук заедно за толкова дълго време е било грешка.

— Мислиш ли? — попита разпалено Лутхи.

Крос попи кръвта на устната си.

— Лесно се пали, това е сигурно. Отдавам го на женствената му страна.

Лутхи се пресегна към дръжката на тигана, но Далас го спря с ръката си.

— Момчета — предупреди той.

— Някакви обаждания? — попита Далас, след като Лутхи почисти масата от закуската.

Крос поклати отрицателно глава.

Очевидно, помисли си Лутхи, устата го боли толкова много, че не иска да говори повече. Това беше най-доброто нещо, което се е случвало от дни. А може би и изобщо досега.

— Може да се наложи да прекратим монашеството си — отбеляза Далас по-скоро на себе си, помисли си Лутхи, отколкото на тях двамата. — Няма да седя тук със забоден палец в задника си и да

чакам телефона да звънне. Събитията набират скорост и може да се наложи да сложим край на това нещо сами.

— Имаш ли план? — попита Лутхи, при което Далас се усмихна.

— Имам план още от минутата, в която ме изпратиха в Роулинс. В действителност започнах да го изпълнявам още снощи.

Отвън долетя силен скърцащ звук, който накара Крос и Лутхи да замръзнат на местата си.

— Какво, по дяволите, беше това?! — попита тихо Лутхи. Очите на Крос бяха повдигнати към тавана.

Далас обаче изглеждаше напълно спокоен. Той поклати глава и каза:

— Никой от вас ли не е чувал червеноопашат ястреб?

По-късно, когато Далас излезе отвън, за да се „освободи от изпитото кафе“, Крос каза:

— Рандал? — Лутхи го погледна. Мъжът седеше тежко на леглото си, а големите му ръце бяха облепени върху колената му. — Само да си наясно, че не обвинявам Далас за побоя, обвинявам теб.

— Трябва да обвиняваш себе си — прошепна му Лутхи.

— Когато всичко това свърши, аз и ти ще се разплатим.

— Очаквам го с нетърпение — излъга Лутхи.

— Обзалагам се, че е така.

Докато чакаше в малкото фоайе на банката в Уинчестър, Джо огледа голямата бронзова статуя върху поляната отпред, която се виждаше през прозорците. Постаментът беше на мечка гризли в нейния пълен размер, хваната с лявата си лапа в масивен стоманен капан. Мечката обтягаше опъната ръждясала верига в отчаян опит да се освободи, гледайки през рамо с паника.

Джо беше печално съпричастен с гризлото.

Бронзът стоеше върху поляната отпред от толкова време, отколкото самият Джо беше в Туелв Слийп, и го прониза с дисонанса на напълно символичното изображение на малкия планински град, намиращ се на двадесет мили от Садълстринг. На главната улица на Уинчестър имаше три бара, два ресторанта, банка, една малка застрахователна агенция, ферма и ранчо, превърнато в автокъща, както и смесен магазин и шест празни витрини.

Уинчестър, както жителите си — сбор от дърводелци, работници в ранчо, безработни енергийни работници, както и дневни трапери — беше суров и грубо издялан. Това беше място, на което живееха хората, които нямаше къде другаде да отидат. Хора, които смятаха жителите на Садълстринг за надменни.

Джо получи няколко подозрителни погледа от клиентите на банката, дошли да свършат работата си при един от двамата служители. За тях горският пазач в униформа беше нежелан гост на пълния с браконieri и извънзаконни рибари град.

Той седна с шапката си в ръце и кимна към онези, които разпозна, но никой не му кимна в отговор.

— Съжалявам, г-н Пикет, разбрах, че сте искали да ме видите? — каза управителят на банката, когато отвори вратата на кабинета си. — Имах телефонен разговор, който продължи малко по-дълго, отколкото трябваше... — жената му подаде ръка: — Ашли Раймър. Аз съм управителят на банката.

— Благодаря, че ме приехте. Казвайте ми Джо — каза той, като я последва.

— А вие може да ме наричат Ашли — кимна тя, като го поведе към кабинета си.

— Възможно ли е да имате роднинска връзка с Келси Раймър? — попита той. — Главния анализатор на U. S. Fish and Wildlife Forensics Centre близо до Денвър. Работих с нея по един случай преди няколко години.

— Мисля, че тя е свързана с бившия ми съпруг — каза отсечено Раймър, когато заобиколи бюрото си и седна зад него. — Никога не съм я срещала и наистина нямам желание да обсъждам тези хора.

— Разбрах — кимна Джо.

Ашли Раймър беше тежка и набита, с малко, внимателно гримирано, привлекателно лице и перфектна прическа на червената си коса. Беше участвала в незначителен скандал по времето, когато беше заместник-председател на отдела по спестявания и заеми в Садълстринг, включващ обвинения в незаконно присвояване, но избягваше да прави коментари за това, твърдейки, че липсващите суми са по вина на недобре обучени служители и пълната липса на качествено счетоводство. Беше договорено тя да напусне поста си, а S & L се съгласиха да заметат случилото се под килима, ако тя подпише споразумение за поверителност и не предприеме последващи действия. Уинчестър съответно се яви като естествената площадка за приземяване за нея, помисли си Джо. Градът приветстваше хората, които имаха неприятности в Садълстринг, защото това пасваше на вижданията им.

— Съжалявам да чуя за дома ви — каза тя, като седна и сложи чифт модерни очила с големи рамки. — Тотална щета ли е?

— Да.

Въпреки че живееше в областта повече от десетилетие, Джо все още оставаше изумен от това колко бързо се разпространяват новините.

— Как се справя с това семейството ви?

— Ще отседнат при Долси Шалк, докато решим какво да правим — отвърна той, забелязвайки как Раймър трепна при споменаването на името на окръжния прокурор. — Загубихме един кон и домашните си любимци, което е травмиращо за всички ни.

— Не зная какво бих правила, ако загубя някоя от котките си — каза тя, кимайки към рамкираните снимки върху бюрото. — Те са моето семейство.

Джо не искаше да слуша за котките ѝ. Не беше в настроение за това. Когато тази сутрин остави Луси, все още плачеща заради загубата на Тоби, Ейприл го гледаше така, сякаш вината за изгорялата къща и всичко в нея е по негова вина.

Той все още не можеше да осъзнае ситуацията и единственият начин, по който знаеше, че ще се справи с това, бе да отиде на работа на следващата сутрин. Нуждаеше се да продължи напред въпреки загубата на дома си и болезненото осмисляне, че семейството му внезапно се оказа бездомно. Съобщението, което остави до своя началник, преди да дойде тук тази сутрин, беше рязко и повърхностно: „Снощи домът ми беше подпален.“

Можеше само да си представя реакцията ѝ, тъй като структурата беше собственост на отдела.

Джо се надяваше продължаването напред да не го доведе до ситуацията, в която беше попаднало гризлито отвън.

Въпреки че за Джо случилото се предишната нощ беше очевидно, особено и след наличието на почернелите контейнери от гориво, разпръснати сред пепелта около гаража, шериф Рийд повика следовател от Отдела за криминални разследвания в Шайен, който да разследва пожара и да се даде становище за неговото избухване.

— Тук съм, за да поискам информация за един от клиентите ви — каза Джо.

Ашли Раймър повдигна вежди и го погледна над горната част на очилата си.

— Имате ли съдебна заповед? Нямаме навик да разкриваме лична банкова информация за нашите вложители, освен ако не сме принудени за това или по искане от одитор.

— Ако е необходимо, бих могъл да взема съдебно нареждане — каза той. — Мислех си, че можем да минем през това по-бързо. Но ако настоявате, мога да представя заповед от съдия Хюит още този следобед.

Хюит използваше всеки свободен ден, за да лети до Тексас и да ловува диви прасета в частното си ранчо и Джо се надяваше Раймър да не е наясно с това.

— Нямам намерението да ви затруднявам, Джо — каза тя в защита. — Просто трябва да знаете, че се гордеем с поддържането на поверителността на финансовите операции на нашите клиенти. Гледайте на нас като на вид швейцарска банка. Имаме клиенти от цялата държава, включително и от Садълстринг, защото поддържа нивото на конфиденциалност, което не се среща по-големите градове. Не мога да ви обещавам, че ще помогна, докато не разбере за кого точно става въпрос.

— Далас Кейтс — каза той.

Тя замълча за миг и се усмихна с облекчение.

— В такъв случай не мога да съм ви от полза, защото Далас не е наш клиент.

Джо наклони глава на една страна.

— Но до колкото знам, той е изпратил чек с тлъста сума от тук седмица по-рано, за да заплати защитата си в съда.

— Значи са ви излъгали — отвърна тя. — Той никога не е бил клиент тук, дори и по времето, когато печелеше пари, преди да го изпратите в Роулинс.

Джо беше озадачен. Беше ли сбъркал в твърдението си Маркърс Ханд? Нямахме смисъл... Ханд държеше да бъде сигурен откъде идват парите му.

— Възможно ли е да го е направил под друго име? — попита Джо.

Тя поклати отрицателно глава.

— Възможно ли е да има достъп до някакъв вид семейна корпоративна сметка?

Раймър замълча за миг и отрече с окончателност.

— Можете ли да ми помогнете малко? — попита Джо. — Някой е превел доста голяма сума пари от касата на тази банка и аз бях накаран да повярвам, че това е бил Далас.

— В такъв случай са ви подвели — отвърна тя с професионален тон. — Чекът е конкретен инструмент, гарантиран от самата банка и съставен от собствени средства на банката. Ние никога няма да издадем такъв без наличен баланс, който да го покрие, а г-н Кейтс не е титуляр на сметка тук.

— Ами... — въздъхна Джо, замисляйки се над току-що чуто. — Тогава чекът е изготвен от името на някой, който има сметка тук?

— Съжалявам, но не мога да ви помогна с това — каза тя.

— Знам. Пропускам нещо...

— Това не е мой проблем — отвърна Ашли. — Сега, ако ме извините, имам работа за вършене.

— Благодаря ви за отделеното време — кимна Джо и се изправи.

Тя остана седнала зад бюрото си, но с неохота стисна протегнатата му ръка.

Джо тръгна през фоайето, закрепяйки шапката си на главата, и когато стигна двойните остъклени врати, мисълта изведнъж го заля и той се обърна. Ашли Раймър беше затворила вратата зад себе си, отново връщайки се на телефона.

Той се приближи до по-възрастния банков касиер с надеждата жената да е там от най-дълго време.

— Току-що разговарях с г-жа Раймър за съдебно разрешение относно достъпа до една сметка — каза той на служителката със стоманени рамки и светлозелен костюм с панталон. — Но забравих да я попитам кога е била последната активност на Елдън и Бренда Кейтс по нея. Бихте ли проверила това за мен?

Технически това не беше лъжа. Те действително обсъждаха съдебна заповед. Той просто вкара заблудата, че тя се е съгласила на такава.

Жената се хвана.

— Имате предвид сметката на „К и К канализация“? Те я закриха, когато Елдън... почина.

Джо кимна.

— Дали те имат отделни, лични сметки?

— Бренда, да — отвърна касиерката. — Елдън нямаше участие в нея.

— Интересно.

— Тя носеше панталоните в това семейство и обработваше всички финансови параметри — отбеляза жената. — Повечето от това, което имаха, беше под базисната основа. Мисля, че по този начин избягваха плащането на данъци.

Джо се опита да не издава вълнението, което го завладя.

Тя продължи:

— До момента, в който Бренда влезе в затвора, тя правеше едно и също всеки месец — депозит от две хиляди и сто долара, и изтегляше почти целия баланс няколко седмици по-късно. Трябва да спомена, че тя едва поддържаше баланса. — Касиерката завъртя очи и продължи: — Това продължи най-малко осемнадесет години. Повярвайте ми, това е времето, откакто работя тук.

— Разбирам — каза Джо и извади едно малко тефтерче от джоба си, в което записа цифрите и грубо пресметна стойността, която се получи. Той отдавна беше разбрал, че когато отвори бележника си, повечето хора се чувстваха задължени да му окажат помощ. Това ги караше да се чувстват полезни и важни. — Можете ли да потвърдите точната сума? — попита той, като че ли вече имаше някаква идея за крайното салдо.

— Мога да го направя по памет — отвърна тя с лукава усмивка. — Всеки месец депозит в размер на 2100 долара, а след това изплащане на 2082.96 долара, оставяйки месечен баланс от завидните седемнадесет долара и четири цента.

— Осемнадесет години? — попита Джо.

— Докато не отиде в затвора — кимна касиерката. — Тогава трансакциите спряха.

— Кога беше последната голяма депозирана сума? — попита Джо. Това си беше чиста спекулация.

— Преди месец, месец и нещо — отговори служителката и се огледа, после се приведе към него и снижи гласа си: — Хей така, изневиделица.

— И на каква стойност беше вноската? — попита също полушепнешком той.

— Милиони — прошепна му в отговор тя. — Ще трябва да получите точната сума от г-жа Раймър. Тя, в качеството си на личен банкер на тази сметка, се занимава пряко с титуляря на сметката.

Този път той осъзна, че не успя да сдържи изненадата си.

— Говорим за повече от един милион?

Тя кимна с глава:

— Много повече, мисля. Но отново ще трябва да получите информация за точната сума от г-жа Раймър.

— Къде тя... — понечи да попита той. Сумата беше напълно неочаквана и неразбираем за него. Той знаеше, че дори Бренда да е

продала семейната компания, оборудването, ранчото, имота, пак нямаше начин да генерира дори и един милион долара.

Продължавайки да мисли, Джо продължи да хитрува:

— Ежемесечните тегления, които е правила — наведнъж ли са били, т.е. в брой?

Касиерката поклати глава.

— Автоматично прехвърляне.

— И това прави около... — попита той.

— Не знаете или не можете да си спомните? — попита служителката, облягайки се назад. Беше го хванала и той изпита вина за това, че я въвлече в играта си.

Той си помисли: месечни депозити, правени в продължение на години, последвани от автоматични месечни тегления, а след това огромна възвръщаемост...

— Отивали са в застрахователната агенция в Уинчестър, нали?

Подозренията ѝ изчезнаха и тя каза:

— Точно така.

В този момент Раймър отвори вратата на кабинета си и тръгна към Джо и касиерката.

— Ще ви помоля да напуснете, освен ако нямате намерение да си откривате сметка — каза му тя. — Повече няма да отговаряш на въпросите му — обърна се тя към служителката.

— Да, госпожо — кимна жената. — Той каза, че е говорил с вас...

— Личният банкер на Бренда Кейтс — добави Джо.

— Мисля, че приключихме — каза Раймър и на двамата.

Той прошепна „Благодаря ви“ на обърканата касиерка, преди да се обърне и да тръгне към вратата. Когато се спря пред статуята на гризлото, погледна през рамо и видя Ашли Реймър с ръце на бедрата си, наблюдавайки го, за да се увери, че този път напуска учреждението завинаги.

Все още под зоркия ѝ поглед Джо се качи в пикапа си и каза на Дейзи:

— Да се престорим, че си отиваме у дома.

Кучето му погледна назад с типичния си озадачен, но съпричастен израз, който винаги придобиваше когато ѝ говори.

Джо напусна паркинга и се включи в движението по главната улица, наблюдавайки Ашли Раймър и банката в огледалото си, докато караше по посока на магистралата. Когато образът им изчезна, той забави и извърши обратен завой.

Имаше две коли — нов „Шеви Тахо“, оборудван с лебедка и оръжейни стелажи, и очукан „Додж Неон“ с пискюл от абитуриентска гимназиална шапка, висящ от огледалото за обратно виждане, — паркирани отстрани на самостоятелната постройка, помещаваща офиса на Застрахователното дружество в Уинчестър. Структурата беше не по-голяма от ремарке, но фасадата ѝ — направена така, че да изглежда като малко по-широко ремарке. На вратата висеше изрисувано името: Дейвид Гилбъртсън, АГЕНТ.

Джо спря пикапа си в непосредствена близост до доджа и каза на Дейзи да остане на мястото си. След като излезе, се огледа, за да се убеди, че улицата, на която се намира, няма пряка видимост от сградата на банката. Изкачвайки се по небоядисаните стъпала — две по шест, — той отвори входната врата и надникна вътре.

Млада рецепционистка — без съмнение собственик на доджа — го погледна с очакване от бюрото си, отстоящо на по-малко от метър от рамката на вратата. Носеше стегната лятна рокля, въпреки че беше есен, а ръцете ѝ, завършващи с ярко оцветени дълги нокти, стояха в готовност върху клавиатурата като богомолка.

— Дали Дейвид Гилбъртсън е тук? — попита Джо.

— Може ли да попитам с кого... — тя се поколеба, тъй като се усети, че рецитира стандартния си телефонен поздрав, и завърши с — ... кой сте?

— Горски пазач Джо Пикет — ухили се той, прекрачвайки прага, и затвори вратата зад себе си.

Тя се завъртя на стола си и понечи да подвигне през тесния коридор отзад, но после размисли, обърна се напред и натисна бутона за вътрешната линия с помощта на молив вместо с върха на нокътя си.

— Дейвид, един горски пазач иска да те види.

След кратка пауза мъжки глас каза:

— По дяволите, сигурен съм, че платих лиценза си за тази година. Възможно ли е да не съм...

— Не става дума за това — каза Джо, така че и Гилбъртсън да го чуе. — Става въпрос за застрахователна полица.

— Добре — отвърна той с въздишка. — Влезте.

Дейвид Гилбъртсън беше в края на петдесетте и носеше риза с отворена яка под кадифено спортно сако с кръпка на гърдата му. Той имаше непокорна коса, сребристи мустаци, а на стената зад него бяха монтирани глави на елен, лос, мечка и вилорога антилопа. Седемте разклонения на кадифените рога на главата на кралския лос бяха наистина впечатляващи, както и прекалено големи за самата стая. Както и прашната петдесет и пет сантиметрова реплика на дъгова пъстърва с едно липсващо око.

Гилбъртсън беше един от онези мъже, които живееха, за да ловуват, и биха били готови на всичко, за да поддържат навика си. Той не преследваше животното, за да се нахрани, а за да го окачи като трофей на стената си. Джо често имаше проблеми с хора като него, но те от своя страна бяха много повече, отколкото бяха тези като Джо.

Гилбъртсън, като Ашли Раймър, някога беше виден собственик на собствена агенция в Садълстринг, с място на главната улица и фирмено лого на голяма застрахователна компания. Джо не беше посветен в подробностите, но се бе случило нещо между тази компания и Гилбъртсън приблизително по времето, когато той закупи осемдесет акра планинска земя, на която си изгради натруфена ловна хижа. Каквото и да се е случило, компанията отрязва Гилбъртсън и мъжът хвана магистралата и си отвори независима агенция в Уинчестър.

— Нещо против, ако седна? — попита Джо и кимна към единствения стоманен стол срещу бюрото на Гилбъртсън. Столът беше отрупан с вестници и ловни списания.

— Просто махни тези неща — отвърна той. — Тук не влизат много клиенти.

— Разбирам... — каза Джо, въпреки че всъщност не беше така.

В момента, в който седна, слушалката на Гилбъртсън светна и рецепционистката обяви, че „г-жа Раймър от банката е на линия“.

Гилбъртсън се наведе напред и посегна към телефона, когато Джо побърза да каже:

— Ще отнеме само една минута.

Гилбъртсън спря. Джо знаеше защо тя се обажда. Надяваше се Гилбъртсън да не разбере.

Мъжът натисна интеркома и каза на рецепционистката:

— Кажи й, че ще й се обадя.

Джо въздъхна с облекчение, но се опита да не го показва.

— И така... — започна Гилбъртсън — какво мога да направя за горския рейнджър днес? Интересувате се от застраховка живот, авто или здравна? Но ви предупреждавам — здравноосигурителните премии минават тавана, откакто имаме Обама кейр.

— Имам държавна здравна осигуровка и карам служебен камион — отвърна Джо.

— Значи застраховка живот — заключи Гилбъртсън. — Браво. Не са много хората, които мислят за съдбата на семействата си, когато тях вече ги няма. Говорим за срочна или доживотна? Има десетки варианти и съм сигурен, че можем да намерим план, който да отговаря на вашия бюджет и да подсигури съпругата и семейството ви.

— Всъщност — каза Джо — интересувам се от полицата, която Бренда Кейтс е направила на съпруга си Елдън.

Очите на Гилбъртсън се присвиха леко при споменаването на имената, стрелвайки се към телефона. Сега вече знаеше защо Раймър го търси.

— Също така съм заинтригуван и от ловните ви трофеи — кимна Джо. — Чудех се как така тези рога имат кадифе по себе си, защото и двамата знаем, че това обикновено е много преди отварянето на сезона. Къде на Земята успяхте да откриете това създание на планината в законовия ловен сезон?

Гилбъртсън погледна Джо и мустаците му трепнаха. Той не обърна внимание на интеркома, погледна над раменете на Джо и извика надолу по коридора.

— Даун, върви на обедна почивка.

— Едва десет е? — оспори тя под формата на въпрос.

— Даун...

— Добре, добре. Но не ме очаквай по-рано от един, след като ме караш да изляза по-рано.

— Добре — каза той и смигна съзаклятнически на Джо, сякаш има предвид „По дяволите тези жени“. Джо не отговори.

Когато външната врата се затвори, Гилбъртсън каза:

— Изглежда добре, но не съм сигурен, че и в работата си е такава. Нямам много късмет с последните възпитаници на гимназия „Уинчестър“.

— Не сте ли мислил да наемете някой с повече опит? — попита иронично Джо.

— Мислил съм за това...

— Както и да е — каза Джо. — Искате ли да си поговорим за застраховката на Бренда, или ще ми кажете историята на този трофей над рамото ви?

— Предпочитам да говорим за полицата на Бренда. Това не е привилегирована информация, след като е имало изплащане.

Джо кимна.

Гилбъртсън седна по-удобно на стола си, протегна ръце напред, нагласявайки ръкавите на ризата си под тези на сакото, след което облегна лакти върху купчина документи и сплете пръсти, сякаш готов да се захваща за работа.

— Наследих тази полица, както и книгата с бизнес клиенти, когато купих агенцията преди шест години — започна Гилбъртсън. — Винаги съм мислел, че това е глупава застраховка, ако искате да знаете истината, но, защо да правя проблем, след като ми се плаща добра комисиона? Виждате ли, в наши дни рисковата застраховка живот излиза много по-скъпо на фона на всичките тези медицински постижения, които удължават живота на всеки. Когато Бренда направи полица на съпруга си преди деветнадесет години, вноската беше малко над два бона на месец. Днес, за двадесет години фиксиран срок, тя ще бъде около хиляда и седемстотин. Излиза, че Бренда плаща четиристотин повече на месец, но аз предполагам, че никога не съм ѝ го казал.

— Разбирам — каза Джо и записа няколко неща в бележника си. Джо усети, че телефонът в джоба на гърдите му вибрира, но не му обърна внимание и го пропусна към гласово съобщение. Не искаше да прекъсва Дейвид Гилбъртсън.

— Полицията беше сключена за период от двадесет години, които щяха да се навършат тази година, ако Елдън не беше... починал — той каза „починал“ така, сякаш това беше грешна формулировка на случилото се, което технически си беше вярно. — Премията щеше да се увеличи значително през следващата година за същата полза.

Предполагам по този начин Бренда извади късмет. Застраховката на Елдън продължи деветнадесет от двадесет години.

— Какво беше изплатеното обезщетение? — попита Джо.

— 7 500 000 долара.

Джо остана безмълвен за миг. Той почти не забеляза, че телефонът му отново вибрира, този път с входящо текстово съобщение.

След един удар на сърцето си той каза:

— Бренда Кейтс е получила 7 500 000 долара от застраховката живот на съпруга си, направена преди деветнадесет години?

— И аз не мисля, че той някога е разбрал за това — кимна Гилбъртсън. — От това, което знам, тя е внасяла достатъчно в банката нагоре по улицата, всеки месец — наричала го „фонд и аз съм човек“, — за да могат от там да ми прехвърлят месечната премия. Мисля, че е използвала банката да прави депозитите вместо нея, за да не я заподозре Елдън. Той вероятно си е мислил, че съпругата му има спестовна сметка. Един вид водела е сделката на ръка разстояние, така да се каже.

— Седем милиона и петстотин хиляди... — повтори Джо.

— Да, сър. Това беше най-голямата печалба, в която съм участвал, откакто си купих агенцията.

— Мили боже!

— Срегнах Елдън на няколко пъти — каза Гилбъртсън. — Наех го да изпомпа септичната ми яма. Той беше наистина голямо копеле. Не струва нито цент от тези милиони по мое мнение.

— Но за Бренда си е струвал — отвърна Джо.

— Предполагам, че е така — сви рамене Гилбъртсън. — Или това, или го е познавала твърде добре, за да е сигурна, че ще се спомине доста по-рано. Аз всъщност бих заложил на този сценарий.

Джо кимна с глава. Има логика, помисли си той. Мотивация за всички засегнати.

— Значи изплащането е депозирано с еднократна вноска в банката по-нагоре по улицата?

— Доколкото знам.

— А добрата г-жа Раймър е довереникът на сметката.

— Да, но вероятно вече сте потвърдили това, разговаряйки с нея.

— Мисля, че го направих, въпреки че в онзи момент не го осъзнах съвсем — каза Джо по-скоро на себе си, отколкото на Гилбъртсън. — Сега нещата започват да придобиват смисъл...

— Значи приключихме? — попита Гилбъртсън. Той дори не трябваше да поглежда през рамо към монтираната на стената еленова глава, за да подчертае това, което има предвид.

— Да — каза Джо, като затвори бележника си и се изправи. — Но може да се върна тези дни, за да поразгледам този трофей отблизо. И може да поискам да разгледам гледката, която се открива от ловната ви хижа.

Очите на Гилбъртсън отново придобиха уплашен вид.

— Има ли — продължи Джо — нещо друго за тази конкретна ситуация, което да не сте ми споменали? Сега е шансът да го направите. Всичко, което може да е от значение, с което сте наясно?

— Не много — отвърна той. — Освен че обядвам с Ашли веднъж седмично. Ние сме, един вид, приятели... Хубаво е да сте приятел на управителя на банката в малък град като този.

— Да? — подкани го Джо.

— Тъй като тя е попечител на тази сметка, тя винаги има втори мобилен телефон със себе си. От онези евтините — с предплатените карти. Никога не съм я виждал да говори по него, но винаги го носи. Предполагам, че е така, за да бъде на разположение във всеки един момент.

Джо кимна.

— Не мисля, че това е проблем за Ашли, все пак — продължи Гилбъртсън. — Седем милиона и петстотин хиляди са завиден капитал за банка в наши дни, особено за малък град. Особено когато федералните се опитват да ги доведат до фалит.

Джо слезе по дървените стълби и затвори вратата зад себе си, поклащайки глава над новите разкрития, до които стигна.

Той не си спомни за пропуснатите повиквания, докато не се качи на магистралата за Садълстринг, когато извади мобилния си и провери екрана му.

Поканата беше от номер с код 777, което означаваше държавно управление, последван от малък брой цифри, принадлежащи на

телефона на офиса на губернатора.

Съобщението пък беше от Мерибет и гласеше: „Обади ми се. Разбрах къде се е укривала Кора Лий.“

Джо взе решение въз основа на приоритета си... и потърси жена си на първо място.

Обедната мъгла се стелеше над окосеното сено събрано в стотици симетрични кръгли бали покрай магистралата за Садълстринг, докато на запад тя вече се бе вдигнала и тъмните планини заемаха своето място на хоризонта.

За Джо нещата също се изясняваха.

Мерибет вдигна на първото позвъняване.

— Окръжна библиотека, говорите с Мерибет.

— Знам това — каза Джо. — Звъня ти на мобилния.

— Инерцията ме е поела — засмя се тя. — Няма да повярваш каква купчина с документация се е насъбрала, докато ме нямаше.

— Вярвам ти — отвърна Джо. — Това място не може да функционира без теб.

— Понякога ми се иска да можеше.

— И така, какво откри?

— Беше лесно да се проследят следите на Кора Лий — каза тя. — Просто написах името ѝ в Гугъл и някои последващи търсения в нашата база данни.

В продължение на години Мерибет изпълняваше ролята на доброволен следовател на Джо, откакто се занимава с тази сфера на дейност. Чрез приятели в областта на правоприлагането тя беше получила паролите и се беше запознала с процедурите около официалните програми за база данни в криминалния сектор, включително NIBRS (Националната система за докладване на престъпления), NCIC (Националният криминален информационен център), ViCAP (Програмата за задържане на криминално проявени) и RIMN — местната информационна мрежа, включваща Аризона, Колорадо, Айдахо, Монтана, Невада, Ню Мексико, Юта и Уайоминг.

— Слушам те — каза Джо.

Можеше да чуе докосването на пръстите ѝ по клавишите.

— Кора Лий Кейтс — започна тя — е арестувана и осъдена за притежаване, разпространение и склоняване към употреба на метамфетамини в Рок Спрингс преди една година. Присъдата ѝ е била

за петнадесет месеца затвор, но е излежала само девет. Освободена е на 20 септември тази година, така че е била навън малко повече от месец.

— Добра работа, но предполагам, че не съм изненадан — каза Джо. — Кора Лий излезе извън контрол почти веднага след като напусна Бул.

— И както изглежда, се е върнала към лулата веднага след излизането си — отбеляза Мерибет. — Но защо е тръгнала след дъщерите ни?

— Може би аз имам отговора на това — каза Джо и разказа наученото от Уинчестър тази сутрин.

— Седем милиона и петстотин хиляди?! — повтори невярващо Мерибет. — Това е цяла купчина с пари.

— Това си е истински фонд за започване на война — каза той. — Помниш ли, когато говорихме за мотивация? Далас не се нуждае от такава — той търси отмъщение. Но тези пари обясняват как е успял да се задържи наоколо и да ни тероризира, както и с какво е привлякъл верността на онези бандити. Или защо Кора Лий беше толкова непреклонна. Този вид схема не работи във вакуум — тя трябва да се финансира.

Мерибет замълча за половин минута.

— Чух нещо тази сутрин — каза тя накрая, — но ми се иска да не е вярно. Чух някои от моите редовни посетители да си говорят, след като свърши читателският им клуб.

— За какво?

— Бяха изненадани от това, че Лестър Спивак закарал дванадесетгодишната си дъщеря в някакъв елитен гимнастически лагер в Колорадо Спрингс вчера. Говореха колко е странно, че човек, обект на разследване, който е отстранен от служба, може да си позволи подобно нещо.

Джо стисна волана толкова силно, че чак пръстите му побеляха.

— Каж ми, че греша, като се превръщам в подозрителна към всичко и всички — помоли искрено Мерибет.

— Не мисля, че грешиш — отвърна ѝ Джо. — Но това означава, че нещата са много по-дълбоки, отколкото си мислех, че е възможно. Не бих се изненадал, ако науча, че през последните ден-два е имало

плащане от страна на банката в Уинчестър към Спивак. Ще ми се да разбере всичките имена, на които е направено плащане от тази сметка.

— Ще говоря с Долси за получаване на заповед за тази информация. В края на краищата тя следва да ни улесни, все пак всички живеем в къщата ѝ — тя се засмя тъжно, което накара сърцето на Джо да се свие и да почувства гняв заради ситуацията, в която се намират.

След това го осени.

— Кора Лий — попита той — къде е изпратена? В Суитлотър или в женския затвор на Уайоминг?

— Да видим... — каза Мерибет и кликна върху клавиатурата си. — Добре... Женският затвор на Уайоминг.

Щата имаше само един женски затвор и той се намиреше в Лъск, в източната част на страната.

— Знаем кой друг е затворен там, нали? — попита той.

— Бренда Кейтс. Но...

— Да — кимна Джо. — Тя е инвалид и се предполага, че я държат в изолация. Но ако има някой, как да кажа — достатъчно умен, който да оркестрира всичко случило се с нас, то това е Бренда. Плюс това тя има достъп до парите.

— Боже мой — възкликна Мерибет.

— Ще оставя Дейзи при Долси — каза Джо. — След това мисля да отида до Лъск. Трябва да съм там до три следобед.

— Какво ще стане, ако тя откаже да говори с теб? — попита Мерибет. — Името ти не е в списъка с посетители?

— Тя ще говори с мен — каза Джо. — Няма да има право на избор. Затворниците са принудени да разговарят с представители на закона, независимо дали искат или не.

След трудно увещаване на лабрадора да напусне камиона му и да отиде в задния двор на Долси за остатъка от деня, Джо хвана 1–25 на юг към Каспър. Пътуването до Лъск щеше да му даде време да прехвърли през ума си онова, което вече знае, и да помисли над следващите си стъпки. Той продължи напред, въпреки че беше изтощен от липсата на сън. Трябваше да направи задължително спиране в „Лу Тауберт Ранч Аутфитерс“ в Каспър и да си купи набор

от нови дрехи, тъй като всичко налично беше изгоряло до конец и носеше униформената си риза и дънки вече повече от тридесет часа.

Когато приближи Бъфало, Бигхорн продължаваше да изпълва страничния му десен прозорец. Листата на трепетликите в техните есенни цветове приличаха на жълти вени през тъмните борови гори.

Докато караше, Джо мислено си направи списък на хората, с които трябваше да говори. Първи в този списък беше губернаторът.

Колтър Алън служеше на поста губернатор на Уайоминг от януари, заменяйки Спенсър Рулон, който завърши втория си мандат. Алън, за разлика от Рулон, беше републиканец. Той следваше традиционната платформа на правата на притежаване на оръжие, работеше за съживяването на енергийния сектор и ухажваше федералното правителство по всички възможни начини. Дори лозунгът на кампанията му гласеше „Придържайте се към федералните“ с обещанието да усвои федералните земи, съставлящи петдесет процента от общата площ на земята на щата. Той спечели 76 процента от гласовете пред очилатия професор по политически науки от Университета на Уайоминг, който агитираше за възобновяеми източници на зелена енергия и обучение на работната сила, която да превърне миньорите в баристи и софтуерни програмисти.

Преди да стане губернатор, Алън беше районен адвокат на Биг Пини, собственик на ранчо и търговец на земя. В допълнение към това беше гимназиален родео шампион и американски военноморски възпитаник, както и член на Правния колеж в Йейл, въпреки че разказа за това съвсем малко по време на кампанията си.

Джо беше срещал Колтър Алън веднъж, когато мъжът беше в Садълстринг по време на предизборните си ангажименти, и не знаеше още какво мисли за него. Горският от Биг Пини му беше казал, че Алън е арогантен и нетърпим, но Джо реши да остане непредубеден. До този момент нищо от обещанията на Алън не се беше случило, а щатът не възобнови и акър от федералната земя...

Джо чувстваше липсата на Рулон, който беше находчив и харизматичен и винаги щеше да му бъде благодарен за помощта, която му оказа при разрешаването на някои финансови проблеми, които бе имал, както и за улесняването на процеса по освобождаване на Нейт Романовски от федералните обвинения. Джо знаеше, че сега Рулон има

стабилна правна практика в Шайен. Беше станал доста тих и спокоен, откакто Алън го замени.

Колтър Алън беше висок мъж с широки рамене, въздълга сребриста коса, четвъртита челюст а ла филмова звезда и гъсти вежди. От това, което беше виждал Джо, мъжът се опитваше да накара хората да забравят за Йейлската правна жилка в досието му, като носеше дънки и протрити обувки, тясна вратовръзка и западен стил вталено спортно сако. Кучето му, австралийски кетъл булдог, който той наричаше Първото куче, ходеше навсякъде с него. Първата дама пък, Тати, беше изключително слаба бивша моделка, с прекалено много фейс лифтинг процедури, които ѝ придаваха вечно учуден израз.

— Офисът на губернатор Алън — каза рецепционистката след сигнала.

— Обажда се горски пазач Джо Пикет. Отговарям на пропуснатото повикване от губернатора.

— Моля изчакайте.

Джо намали, преминавайки през град Бъфало. Пътният полицаи, който обслужваше района, се славеше като ревностен раздавач на фишове за превишена скорост.

— Джо Пикет — чу се носов, дълбок глас. — Трудно е да те открие човек. А хората си мислят, че на губернатора му е лесно да разговаря със служителите си.

— Съжалявам, сър — извини се Джо. — Звънях по-рано, но ви бях изпуснал.

Алън игнорира извинението и каза:

— Говорих с Линда тази сутрин — което означаваше, че е разговарял с Линда Грийн-Демпси, директора на „Уайоминг Гейм и Фиш Департамент“. — Беше доста разтревожена относно теб.

— Сър?

Алън се засмя.

— Каза, че си в челното място на списъка с унищожители на държавна собственост и това преди да изгори къщата ти.

Джо въздъхна:

— Мда.

— Поставяш твърд рекорд. Освен това чух, че веднъж си арестувал губернатор Бъд за риболов без разрешително. Няма да направиш така и с мен, нали?

— Всъщност, бих — отвърна Джо.

Този път Алън не се засмя.

— Не за това исках да говоря с теб. Причината да ти се обадя, е, че моят началник-щаб е почиствал някои от записите на Рулон и е попаднал на файлове с твоето име.

Джо почувства угризение в стомаха си. Можеше да предположи за какво иде реч.

— Описа те като „съвестен служител“ — каза Алън. — От това, което разбрах, той ти е дал няколко задачи извън протокола през годините и ти си се справил добре с тях.

— Достатъчно добре, предполагам — каза Джо.

Истината беше малко по-сложна. Тези извънпротоколни разследвания бяха приключили, без да бъдат установени сериозни пропуски. Ако не друго, Джо бе успял да бъде на място в точното време и да разгневи правилните хора, които съответно реагираха по правилния инкриминиращ модел.

— Рулон винаги е играл на границата — продължи Алън. — Не изглежда като човек, който има много вяра на персонала в администрацията си. И както знаем, рядко казва онова, което действително мисли, дори и пред приятелите си, така че тази проява на доверие към теб ми е интересна.

Джо си припомни как веднъж Рулон му каза: „Притежаваш специални умения. Имаш таланта да бъдеш непохватен и в същото време, когато ситуацията прерасне в кървава баня или предвещава провал, ти сякаш придобиваш свръхестествени сили. Не знам как успяваш да правиш това.“

— Е... — каза Алън — тук съм вече от почти десет месеца и мога да видя колко полезно е от време на време да имаш до себе си такъв „съвестен служител“. Някой, който е морално задължен, лоялен към мен и е в състояние да държи устата си затворена.

Джо не знаеше как да реагира.

— Чу ли какво казах? — попита Алън, очевидно раздразнен.

— Да, сър.

— Има ли причина, поради която не би искал да работиш с губернатор Алън, така както си го правел с Рулон?

— Ни най-малко, сър.

— Хубаво — каза Алън. — Това е добре. Това е, което исках да чуя.

Той изглеждаше като вида човек, помисли си Джо, който говори за себе си в трето лице и който изисква примирение.

— Мога да видя какво прави Рулон — каза Алън. — Изпраща те в ситуации, нетипични за един горски пазач. Никой не би очаквал от теб да си в периферията така или иначе, нали? Инсинуирам ситуации като тази в Блек Хилс или миналата година в Червената пустиня. Но вместо да търсиш хора извън закона, които не разполагат с лиценз за риболов или печат за ловуване, ти всъщност си своеобразните очи и уши на губернатора на щата Уайоминг.

— Точно така, сър.

— Знам, че е така — каза Алън и Джо чу познатото прещракване, когато микрофонът се изключва. Когато Алън се върна отново, гласът му беше по-ясен и по-дълбок, като че ли губернаторът не искаше никой от преминаващите в коридора да го чуе. — Попаднах на няколко обаждания от дарители в Кембъл Каунти. Те казват, че има раздвижване сред останалите без работа миньори. Тези момчета са бесни на правителството като цяло за това че ги остави без препитание. Говори се за групи от хора, които се срещат нощем и кълнат срещу всеки политик в страната. Включително и мен... — Алън звучеше отбранително, когато каза това. — Не знаят ли тези селяндури кой всъщност създаде войната срещу въглищата? Зелените във Вашингтон, за да бъда точен. Не щатското управление. Не аз. Не виждат ли разликата?

Джо не отговори, защото въпросът, който беше поставен, бе риторичен.

— Не, не го правят — отговори си Алън. — Според хората, с които разговарях, тези момчета очакват от мен да обърна тази война, сякаш мога да го направя само с един подпис, и да вдигна цената на природния газ. Те изглежда мислят, че мога да анулирам всички възобновяеми енергийни мандати от комунистическите градове като Боулдър и Сан Франциско!

Той беше възмутен.

Джо не помнеше някога губернатор Алън да е обещавал, че ще направи точно това, ако бъде избран. В края на краищата, помисли си Джо, обещаното от политиците и свършеното от тях, след като встъпят в длъжност, често бяха две напълно различни неща.

Алън продължи:

— Слуховете са, че тези момчета имат намерение да протестират и да вдигнат всичко с краката нагоре. Имат намерението да нарушат публични срещи и планират да се появят на събитие по прерязване на лента, което имам отбелязано в календара си в Муркрофт. Знаеш за какво става въпрос: селяндури със сини якички, въоръжени с крикове, пушки и брадви, като онези от „Династията Дък“. Така че искам да отидеш във въгледобивната в следващите няколко дни и да поогледаш ситуацията. Помотай се из Жилет и Райт. Разбери кои са тези момчета, кой ги подстрекава. Изкопай някоя и друга мръсотия около тях, която да можем да използваме, ако се наложи. Обзалагам се, че доста от тях са с неуредени гаранции, неизплатени детски издръжки и т.н. Може да хванем нещата още докато са в зародиш.

Джо замълча за дълго време, преди да отговори.

— Това не е точно каквото правя аз. Не се занимавам с политика.

— Какво искаш да кажеш? — попита Алън гневно. — Всичко е политика.

— Не и в моя свят.

— Тогава в какво те бива? — попита Алън. — Какво добро можеш да направиш за мен?

— Може би не съм аз подходящият — отвърна Джо. Не можеше да повярва, че казва това на новия управник, въпреки че заставаше зад всяка една своя дума.

Чест правеше на Рулон, помисли си Джо, че никога не го помоли да служи като политически наемник, изпратен по следите на реални или илюзорни врагове. Случаите, които Рулон му бе възлагал, бяха за разследване на хора, излизащи извън обхвата на местната полиция или на Държавния департамент по криминално разследване.

— Аз съм зает човек — заяви Алън в пристъп на засегнато честолюбие. — Нямам време за лична етика. Надявах се, че ще ми покажеш същата лоялност, която си показвал и на Рулон.

— Ще го направя, сър — каза Джо, без да знае какво точно ще означава това. Удивляваше се по колко детински начин Алън успя да го

подхлъзне.

— Може би по пътя ще изникне някоя задача, която да отговаря на високите ти стандарти — каза Алън. — Ако това се случи, може да ти се обадя. В смисъл, ако не намеря друг „съвестен служител“, с когото да работя по-лесно.

— Както решите, сър — каза Джо.

— Мислех си за теб по отношение на този Британски проблем, с който се опитват да ме сблъскат. Знаеш ли, че има Британско консулство в Денвър, с истински дипломати?

Рязката смяна на посоката на разговора накара Джо да си спомни за Рулон.

— Не, не знаех.

— Е, има. А някакъв британски снобар иска да се срещне с мен лично, насаме.

— За какво, сър?

— Според него богати опитни английски администратори са дошли в Уайоминг и са се появили липси. Това ми звучи някак престорено.

— Има ли повече информация?

— Още не съм се срещнал с него, така че не знам. А когато имам повече информация, можеш да се обзаложиш, че ще помоля някой друг да го проучи.

С това губернатор Колтър Алън прекъсна разговора, без да каже нито дума.

След смущаващия разговор с областния управител Джо прослуша съобщение на телефона си от шериф Рийд.

— Тя е — обясни той. Беше останал без дъх и Джо можеше да чуе вятъра да свири във фонов режим. — Приятелят ти ни доведе до тялото на Уонда Стейси. Трудно е да се каже точната причина за смъртта на този етап, тъй като животните са я оглозгали, но изглежда като да е бесена, а след това тялото ѝ е паднало от скалите над нас. Има въже около врата ѝ.

Гласът на шерифа се губеше заради множество смущения на връзката. Неговите заместници го питаха дали иска тялото да бъде

транспортирано обратно, трябва или не трябва да се опитват да изкачват скалата, както и още множество други въпроси.

Джо изчака търпеливо, докато Рийд отново се върне на телефона.

— Ако се сблъскаш с твоето приятелче Нейт, моля те, обади ми се веднага. Имаме нужда да даде официални показания за разследването на убийството. Доведе ни до тук, а когато се обърнах, си беше тръгнал. Просто изчезна. Никой не го видя.

Звучи като Нейт, помисли си Джо.

Докато минаваше покрай малкия град Каяси по пътя към Каспър и след това към Лъск, Джо вдигна въображаемото стъкло на паметта си относно родео звездата и местната певица Крис Ледокс, имаща ранчо в района. Джо никога не пропускаше възможността да направи това.

Беше важно.

Той намери „Под небето на Запада“ в плейлистата на телефона си и усили докрай:

„Трябва да бъда там, откъдето да виждам Скалистите планини, да яздя коня си и да наблюдавам полета на орлите...“

Последният куплет беше за това как иска да бъде погребан под „това западно небе“ и Джо се усмихна мрачно на себе си. Беше напълно в настроението на Крис Ледокс — щеше да бъде погребан под това небе в края на краищата — но Джо не искаше Далас Кейтс да бъде отговорникът за това.

Той превъртя входящите повиквания на мобилния си телефон и откри неизвестен номер, търсил го две нощи по-рано. После зачака сигнала да стане по-добър.

Сега, когато знаеше повече за размера и обхвата на силите, подредени срещу него, и начина, по който се финансираха, беше време да тръгне в офанзива. Да се впусне към тях, преди да направят следващия си ход.

Този път той знаеше, че трябва да сложи край на цикъла на отмъщение и взаимни обвинения. Семейството му трябва да бъде в безопасност и да живее без страх, че Далас или някой от неговите

слуги ще почукат на вратата им или ще се опитат да ги накълцат с брадва.

Той усети как през тялото му преминава вълна от ужас. Не знаеше дали е достатъчно бърз, достатъчно подъл или достатъчно умен, за да съумее да сложи край на порочния кръг веднъж и завинаги.

Но знаеше какъв трябва да бъде.

Нейт Романовски прекара три часа в движение между дърветата и скалите, за да стигне до мястото, от което се виждаше естествената планинска ниша с ловна колиба. Движеше се като ловец на едър дивеч или като ловец на човеци: бавно, безшумно, с изострени сетива.

След като заобиколи, той направи още няколко стъпки, а след това спря, послуша се и подуши въздуха. Внимаваше да не настъпи сухи клонки и поддържаше да има прикритие между него и колибата.

Час по-рано той се натъкна на малко стадо лосове — три женски и две малки, — спящи в дълбоката сянка на дървесината. Можеше да ги помирише, преди още да ги е видял, затова се приближи толкова бавно, с вятъра в лицето си, че те изобщо не разбраха за присъствието му. Една от майките облиза лицето на малкото и Нейт можеше да чуе грапавия език по повърхността на челото му. Вместо да сплаши животните, в резултата на което те щяха да се разтичат и да го издадат, той щеше да се изкачи в полукръг около тях през дърветата.

Но когато се озова на четвърт миля разстояние и посоката на вятъра се обърна към лосовете, той чу звук от множество стъпки и пръхтене. Движеха се, но съвсем тихо, в търсене на друго леговище.

Ловната хижа беше скрита на стратегическо място: една от стените ѝ беше естественото продължение на гранитната скала. Заради високото било от трите страни и гъстия храсталак от зрял смърч от четвъртата, вътрешността на циркуса нямаше как да бъде видяна, освен ако не приближи отвора или по някакъв начин се изкачи понагоре. Той отбеляза, че входът е покрит с прясно окастриени храсти и борови клони, които фактически го блокираха.

Нейт намери един древен кедър с чепати и усукани клони, който стоеше сам наред множество млади дръвчета. Той беше своеобразна аномалия в боровата гора и върховете на клоните му пробиваха небето. Използвайки най-закалените от времето издатъци по ствола му като ръкохватки, Нейт заклони острият връхове на ботушите си в дълбоките гънки на дънера и се оттласна в опит да достигне горните здрави клони. След това задърпа тялото си нагоре клон по клон, докато не

стигна върха на околните борови дървета. И понеже клоните бяха в пъти по-далеч един от друг, пречейки на лесното му изкачване, дланите му бяха събрали доста от сока на кората и сега хватката му беше лепкава.

Подобно на паяк, той беше в състояние да се придържа здраво към грубата кора и да продължи да се катери. Притискайки тялото си плътно към ствола, силуетът му оставаше незабележим, погледнат отдолу, на фона на небето.

След като се изкачи възможно най-високо, в подножието на малките и крехки клони, които не биха могли да издържат теглото му, той се приклепти здраво и пое дълбоко дъх, отпочивайки си. Когато дишането му се нормализира, прегърна дървото с двете си ръце и се наведе встрани, за да огледа през ствола.

Вътре в циркуса имаше малка дървена къща с издигащ се от комина дим и две превозни средства, паркирани на равна поляна, простираща се от постройката до стена от смърч. Високопланинско поточе пробиваше през поляната и той можеше да чуе ромона на живата вода.

Тогава долетяха и гласовете — трима мъже излязоха от хижата един след друг. Всички те носеха дълги пушки и човекът начело имаше тежка платнена торба праметната през рамо.

Нейт наблюдаваше в пълна тишина как Далас Кейтс — познаваше го от преди — нареди празни кутии и бутилки върху отрязаните пънове в близост до стената от смърч. Другите двама — едър мъж, който се придвижваше сковано, сякаш беше ранен, и един по-малък жилав човек, ходещ с подчертано накуцване — останаха назад и заредиха пушките си. Платнената торба беше пълна с боеприпаси. Освен пушки те разполагаха и с пистолети, които поставиха един до друг върху неравна маса за пикник.

От начина, по който мъжете се появиха, Нейт можеше да каже, че е имало препирня помежду им и в момента им предстои конкурентна стрелба.

Нейт беше доволен, че се намират с гръб към него и съответно ще стрелят в другата посока. В противен случай...

Той се намести още по-стабилно и докосна дръжката на своя 454-милиметров „Касъл“. Не харесваше как ръката му усещаше оръжието — дланта му бе покрита с мъзга, но от това разстояние той

знаеше, че може да направи прецизен изстрел, а може би и още два, ако целите му не съумеят веднага да си намерят прикритие.

Щеше да започне с Далас.

Но нямаше начин да застреля тримата мъже в гърба. Особено, без да знае със сигурност, че те са отговорните за смъртта на жената, която намери върху скалите или за ликвидирането на Дейв Фаркърс, или за щетите около Джо Пикет и семейството му. Дори и в най-славните си дни по време на специални операции и по-късно, когато действаше сам, Нейт никога не е бил хладнокръвен убиец или такъв, който ще застреля опонента си в гръб.

И нямаше да започва с това сега.

Нейт намери мобилния телефон в чантата си и го включи. С изненада установи, че има две от четири черти на сигнала и приписа късмета си на това, че се намира на най-високото място на хълма в момента. Той винаги бе мразил мобилните телефони, но видя колко необходими са те в хода на работата, която върши. В действителност той беше получил три пропуснати повиквания от Див през последните осем часа, докато е държал телефона си изключен. Щеше да ѝ се обади... по-късно.

Превъртайки през номерата, посочени като предпочитани, откри този, отбелязан като Дъдли Прави-Добро. Преди да успее да набере, телефонът извибрира за входящо повикване. Дъдли Прави-Добро го търси...

Нейт изчака Далас и двамата му спътници да започнат да стрелят и натисна ОТГОВОР.

— Не мога да говоря дълго — каза Нейт, като повиши глас над звука от откатите.

— Къде си? Това във фонов режим стрелба ли е?

— На едно дърво съм. Да, това е стрелба.

— Кой стреля?

— Далас Кейтс и двамата му главорези. Упражняват се.

— Наблюдаваш ги?!

— Тъй вярно.

— Да не би да са в старата ловна хижа на Елдън?

— Тъй вярно.

— Точно там си мислех, че може да са. Там открих Бул.

— Не мога да говоря дълго — повтори Нейт и огледа около ствола. Когато спрат, за да презаредят, съществува вероятност да го чуят.

— И ти действително си на дърво?

— Да. В готин стар кедър.

— Защо ли не съм изненадан?

— Не мога да говоря дълго — каза отново Нейт, този път със съскане в гласа си.

Стрелбата спря и Нейт заглуши телефона, така че едва можеше да чуе Джо и със сигурност той нямаше да може да чуе нищо от циркуса.

— Дали шерифът или някой друг знае къде си? — попита Джо.

— Не — отвърна Нейт шепнешком.

— Добре. Може ли да останеш да ги наблюдаваш още известно време?

— Да.

— Ще се обадя, когато мога.

— Не се обаждай — каза Нейт. — Ела.

— Ще го направя — след това добави: — Ако видиш, че някой от тях говори по мобилния си, уведоми ме веднага. Изпрати ми съобщение, ако може. Трябва да знам дали някой прави контакт с тях.

— Тъй вярно.

— И, Нейт — благодаря ти.

Нейт прекъсна връзката и изключи захранването на телефона си, когато стрелбата се възобнови.

„Защо стрелба по мишена?“, замисли се той.

Поп-поп-поп... последвано от буум на тежка пушка.

После чу вик директно под себе си.

— Виждам те там горе, отрепка такава. Дори не си и помисляй да посягаш към пистолета си.

Нейт се облегна на ствола и надникна през клоните. Първото нещо, което видя, беше черното дуло на пушка, насочено директно към него. По-надолу цевта и бузата на заместник-шериф Спивак, притисната към приклада на оръжието. И двете му очи бяха широко отворени и носеше цивилни дрехи.

Поп-поп-поп... буум.

— Хвани револвера с показалеца и палеца си — каза мъжът. — Извади го внимателно, така че да те виждам през цялото време. След това го пусни и не позволявай да удари в земята някъде близо до мен.

Нейт изчисли шансовете си. Спивак имаше чист изстрел, а Нейт нямаше къде да се скрие. Колкото и бързо да извади оръжието си, да се килне и да отправи удар, пак нямаше да бъде по-бърз от куршум на пушка.

Затова направи, каквото му казаха. Пусна револвера си през един отвор в клоните и чу характерния звук от тупване в меката трева. Ядоса се, че Спивак го сгаци, докато Далас Кейтс и неговите бандити стрелят. Звукът на превозното му средство трябва да се е слял с този от произведените изстрели.

Поп-поп-поп... буум.

— Слез, мъжаго — каза Спивак. — Само да реша, че се опитваш да хитруваш, ще те намаля наполовина. На Далас ще му бъде интересно да чуе онова, което имаш да му казваш. Както и на мен. С кого говори преди минута, между другото?

Поп-бум.

Когато Джо премина през центъра на Лъск — 1567 жители, кота 5015, — той отбеляза надписа, издълбан върху каменна арка на Съдебната палата в Ниобрара: „Обществената служба е обществено доверие.“

— Губернатор Алън трябва да се поразходи дотук — каза на глас.

Той подкара бавно покрай „Роухайд Дръг“ и „Силвър Долар Бар“ (Добре дошли, ловци!) и погледна нагоре по хълма към елегантната тухлена сграда викториански стил, която наблюдаваше града като уморен патриарх. Постройката сега се рушеше, но някога е била дом на проституцията, обслужваща много от местните фермери и работници, както и минувачите. Тя е била собственост на изтъкната дама, която дарявала огромни количества от трудно спечелените си пари на местното филантропско дружество. Според историята, която Джо беше чувал, къщата била събирателна точка на обществото на малкия град, изграден около нея, който в началото бил наречен Лъст, но преименуван на Лъск от обидена пощенска служителка във Вашингтон, окръг Колумбия.

Върху витрините на барове, ресторанти и хотели имаше банери, съобщаващи на посетителите, че „Навлизате в територията на Тигрите“. Боядисани котешки лапи по улицата пък водеха към гимназиалния футболен стадион. Седмица на традиционното приветстване на бившите възпитаници, предположи Джо.

Той зави наляво по „Грифит Стрийт“ и покрай сградата на „Ниобрара — защита и контрол над растителността“. После премина набор от железопътни релси, намиращи се паралелно на пътя в близост до старото жп депо. В крайна сметка видя ръчно изписаните табели:

ЩАТ УАЙОМИНГ
ДАМСКИ ЦЕНТЪР
ПОПРАВТЕЛЕН ДОМ

Самият затвор представляваше ниска разгърнатата сграда от червена тухла, построена на тревист хълм. Той беше заобиколен от дванадесет фута телена ограда, монтирана на стълбове, чиито върхове бяха огънати навътре към основата на сградата и допълнени с ролки от бодлива тел.

Имаше четири реда за паркиране в рамките на кръглото паркомясто, с един ред, определен за посетители. Джо се насочи натам. Почти всички други превозни средства имаха табели с щатска регистрация.

Той обърна внимание на съобщението, течащо в монтирано светлинно поле наблизо, което казваше: „ВНИМАНИЕ! Моля, обезопасете огнестрелното оръжие в автомобила, оставяйки пушката си зад седалката, а кобура в серпентина от страната на водача.“

Пилони със знамената на Уайоминг и Америка ограждаха алеята към входа. На върха на сградата имаше монтирани слънчеви панели и никакви признаци на живот в двора отвъд оградата. Тревата все още беше зелена, за разлика от по-високите части, от които току-що се бе спуснал. Озадачен, усети полъх на влажен морски въздух и видя, че той идва от една голяма сграда на запад с надпис „Аквакултури“. Странно е, помисли си той, да мирише на море в сух малък град, заобиколен от огромни ферми и, и тревни площи с шубраци и варовити отвесни скали.

Вътре, на рецепцията, той подаде документите и значката си и попита един червендалест мъж с бадж „Поправителен дом“ на ръкава си дали може да се види с надзирателя.

— Не ни навещават много горски надзиратели — каза мъжът, с преценяващо око. — Не мисля, че някоя от нашите фусты е тук за подобен вид нарушение.

— Фусты?

— Така се наричат самите те, връщайки се назад, в старите си дни — обясни мъжът.

Джо се отдръпна от бюрото, за да може офицерът да позвъни на началника. Въпреки че все още не беше влязъл, той остана поразен от това колко различно е съоръжението и усещането като цяло от мъжкия затвор в Роулинс. Там буквално можеше да помирише тестостерона във въздуха и това го караше да бъде в повишена готовност за внезапни действия на насилие. Женският затвор обаче даваше

усещането за спокойствие и послушание. Съмняваше се, че високата ограда и бодлива тел някога са били тествани.

На бюлетина, монтиран на стената от бетонни тухли, той погледна графика на класовете, които се провеждаха в помощ на общообразователното развитие на затворниците. Освен тях имаше още и уъркшопове за шиене на юргани и гоблени, заваряване и дърворезба. Избяляло от времето известие казваше: „Регистрирайте се тук за Семейно всекидневно подпомагане“ и Джо се запита за какво ли точно се отнася.

Зад него служителят от регистратурата затвори телефона си и се завъртя към монитора на компютъра, за да обработи пропуска на посетителя.

— Идва колега, който ще ви придружи до кабинета на началника на затвора — каза мъжът. След това, сякаш изговаряше мантра, повтаряна хиляди пъти през годините, той продължи: — Без мобилни телефони в съоръжението, без ножове, сечива включително и Летерман, без пистолети и вие трябва да подпише този формуляр, даващ съгласието ви за претърсване и извеждане по всяко време.

— Разбрах — каза Джо. — Но аз работя в областта на правоприлагането и съм тук, за да разговарям с един затворник.

— О! — Човекът зад гишето присви очи. — Реших, че сте тук в качеството си на горски, не на редовен полицай. Но предполагам, че това не е така.

— Не е — каза Джо.

— Обикновено не се допускат сини дънки. Черните са окей. Но тъй като сте горски пазач и това е практически част от униформата ви, ще го позволя.

— Благодаря — отвърна Джо с облекчение. Беше си купил нови дънки в Каспър в края на краищата.

Докато чакаше, той се обърна с гръб към тезгяха и бързо набра Мерибет. Когато тя отговори, той каза:

— Просто слушай, нали?

— Добре — прошепна тя в отговор.

И той плъзна телефона във вътрешния си джоб.

Миг по-късно една сянка помрачи непрозрачното стъкло на портала от другата страна на стоманената врата до рецепцията. Мъжът от регистратурата натисна бутон, който отключи вратата и един

поправителен офицер я бутна. Той носеше подобна униформа на мъжа зад бюрото, но снабдена с монтирана на рамото му радиостанция и белезници, закачени върху колана.

— Тук сте, за да видите началника? — попита той. Беше нисък, с широки гърди, овално момчешко лице и червеникава Ван Дайк брада. Неговата обозначителна табелка носеше името Дули.

Джо последвано ПО Дули по тесен коридор, боядисан в институционално бежово.

— За първи път ли сте тук? — попита Дули през рамо.

— Йеп.

— Няма нищо общо с Роулинс — отбеляза Дули. — Бях там в продължение на три години. Това е съвсем различна топка.

— Какво трябва да знам?

Дули замълча и се усмихна. Той очевидно искаше да каже на Джо разликата, преди да стигнат до кабинета на началника на затвора. Дули заговори ниско, с тон мъж-като-на-мъж и Джо се наведе към него, за да го чуе.

— Всяко място има своите предизвикателства, както можете да се досетите, но предизвикателствата тук са свързани с личности и очевидни изкушения, особено за мъжката част от надзирателите. Някои от тези жени знаят как да играят, ако се сецате какво имам предвид...

Джо кимна.

Дули продължи:

— В Роулинс винаги трябва да се озъртате, в случай че някой затворник иска да ви халоса или да ви прати по дяволите от името на друг затворник. Тези момчета, много от тях са в Роулинс, защото са насилници и насаждащи омраза. Тук всичко е въпрос на лоши взаимоотношения и лоши семейства. Почти всяка една от тези дами се е забъркала с лоши хора някъде по пътя си. В Роулинс имаш хищници. Тук в по-голямата си част имаш жертви. В Роулинс винаги трябва да си готов да влезеш в истински бой, където някой може да те убие. Когато получим спешно повикване тук, то е по вероятност заради скандал или дракотина. Това е разликата между истинската борба и женския бой, ако знаете какво имам предвид.

— Разбирам.

Дули продължи:

— Единственият истински ожесточен бой, на който съм присъствал тук, беше, когато се проля кръв между две жени, чиито деца бяха от един и същ посредствен гангстер. Очевидно човекът не казал на никоя от тях за другата. Тези двете дори не можеха да бъдат в столовата по едно и също време, в противен случай започваха да си вадят очите или да хвърлят подноси по главите си. Но борбата не е за статус или власт като в мъжкия затвор. Това беше на по-високо ниво и бяха замесени деца — Дули се изчерви. — Аз съм щастливо женен — каза той, показвайки на Джо брачната си халка. — Ходя на църква всяка неделя. Всяка една от тях го знае, но това не пречи да има и такива, които се опитват да привлекат вниманието ми и да ми предлагат разни неща, ако схващаш накъде бия. Когато си тук ден след ден, можеш да ги опознаеш и те да разберат как да стигнат до теб. Усещат слабите ти места, сецате се? И някои от тях може да бъдат наистина адски манипулативни. Тук трябва да се притеснявате от едва доловимите и събуждащи неприлични асоциации неща. Така че просто бъдете нащрек.

— Ще го направя — каза Джо, въпреки че не беше сигурен какво точно казва Дули. Мъжът изглежда се бореше с някакви свои вътрешни демони.

— Някои от тях може да ви напомнят за майка ви или баба ви — каза Дули. — За приятните хора в света. Някои от най-милите дами, които съм срещал някога, са именно тук. Понякога е трудно да запомниш, че са направили нещо наистина лошо, за да попаднат на това място. Но също така има и много тежки случаи. При тях е лесно да се разбере защо са в затвора. Женен ли сте?

— Да.

— Дъщери?

— Да.

— Някои от тях ще ви напомнят за тях — каза Дули. — Това ще ви разбие сърцето.

Пред затворената врата на кабинета на началника на затвора Дули каза:

— Ще ви изчакам, за да ви придружа до стаята за разпити. — По някаква причина той не искаше да влиза с Джо при директора.

Джо кимна и почука на вратата.

— Влез — отговори глас. Женски. Силен и уверен. — Аз съм Марта Грей. Директор на тази чудесна институция.

— Джо Пикет.

Началник Марта Грей имаше широко отворено лице, пронизателен поглед и снежнобяла коса. Тя носеше тъмен костюм и перли и го огледа с възискателните си очи, а после му направи знак да се настани на стола.

Той седна.

Тя изчака вратата да се затвори зад него.

— Надявам се, че надзирател Дули не ви е надул главата — каза тя. — Той е бърбърив и някои от момичетата са намерили начин как да го използват за целите си. Това е и причината да го упълномоща отново като администратор на общността.

— Беше изключително любезен.

— Добре. Насърчавам служителите си да бъдат професионалисти във всеки аспект от работата си.

Той веднага хареса началник Грей. Показваше се като компетентен служител, който не говори глупости. Невинаги бе така с бюрократите, с които Джо имаше честта да се занимава. Твърде много от тях прекарваха кариерата си, държейки главата си надолу в отброяване на часовете до пенсионирането. Първото впечатление, което началник Грей остави у Джо, беше, че тя като че ли взимаше работата си насериозно и имаше желанието да го прави. Тя също така беше умна и възискателна. Това е може би причината, помисли си Джо, надзирател Дули да избере да остане в коридора. Чудеше се дали Мерибет — която в момента „беше в джоба му“ — бе останала със същото впечатление за нея. Тя беше по-добра в разгадаването на хората от Джо.

— Разбрах, че сте тук, за да разговаряте с едно от моите момичета — каза тя.

Джо кимна.

— Бренда Кейтс.

Грей си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Бренда — каза тя, с крива усмивка. — Бренда е специален случай, не е ли така?

Той не беше сигурен как да реагира.

— Приютила съм 273 лишени от свобода жени тук — каза тя, — от всякакво естество. Ние сме институция с пълно обслужване и имаме минимално до максимално ниво на сигурност в нашите три сектора. По-голямата част от моите момичета живеят при минимално ниво на сигурност. Срещаме усложнения, но в по-голямата си част атмосферата и поведението са спокойни и рационални дотолкова, доколкото всеки следва правилата и разпоредбите. Възнаграждаваме доброто поведение и наказваме лошото. Ако забележим момиче, което наистина се стареа, ние ѝ даваме ясно да разбере, че ако продължи така, то може да се озове на едно от най-добрите работни места като сградата на „Аквакултури“ например.

— Искан да ви попитам за това — каза Джо.

— Развъждаме тилапия тук — каза тя с очевидна гордост. — Повечето от нея се сервира в най-добрите ресторанти в Денвър. То също е спокойно и приятно място за работа. Умните момичета се стремят към това — тя въздъхна. — Харесвам ужасно много някои от тези жени, но никога не мога да им се доверя напълно. По този начин просто нещата работят по-добре за всички. Другата страна е Източното крило — каза Грей. — Това е максималната единица за сигурност. Имам осемнадесет жени в него в момента и половината от тях не са свързани помежду си.

— Не разбирам — каза Джо.

— Може да стане твърде напрегнато, когато жените живеят една с друга, без децата или партньорите си — обясни Грей. — Сформират се клики, партньорства и съюзи, които стават доста сплотени. Процент от тях спадат към това, което наричаме „Гей за престоя“. Така че има любовни кавги и тежки раздели. Ако имаш три жени в една килия, можете да разчитате, че две от тях ще се съюзят срещу третата. Понякога моите момичета играят театър, само за да могат да прекарват известно време в Източното крило на тишина и спокойствие. Няма никакво взаимодействие с други затворници и храната им се доставя лично. Това е крило без драми. Ако имаш дъщери...

— Сега разбирам — каза Джо с усмивка.

— Схванахте основното, но... Имам шест момичета в Източното крило, които са настанени там, за да бъде обезопасена останалата част от населението тук, както и моите надзиратели.

— И Бренда е една от тях — каза Джо.

Тя кимна тържествено.

— Страхувам се, че Бренда е царицата майка на Източното крило.

— Нещо, което не ме изненадва ни най-малко — отвърна Джо.

— Но като я погледне, човек не би предположил това, нали? — каза Грей. — Харесва ми да мисля за себе си като за студент по психология. Трябва да бъдеш наистина много добър в тази работа. Опитвам се да предвиждам проблемите и да ги овладявам, преди да са се случили. Ще призная, първоначално я възприех напълно погрешно. Спомням си първата си среща с Бренда в приемното звено. Мислех си — зряла и достойна дама, парализирана, прикована за инвалидна количка. Не е променяла прическата си от 1966 г., предполагам. Ако не я познава, човек би я възприел за своя баба или просто за старомодна стара леля. Беше загубила съпруга си и един от синовете си и си нямаше никого — или поне така си мислехме... Въпреки характера на присъдата ѝ ние я поставихме в общото помещение. Не изолираме убийците автоматично в Източното крило — само онези, които са потенциално опасни към себе си или другите. Мислехме, на кого би могла да навреди една възрастна жена, която никога не е била в затвора и не може да използва крайниците си? После разбрахме, че под тази Ма Кетъл всъщност стои Ма Баркър — тя се засмя. — Вероятно сте твърде млад, за да схванете тази аналогия.

— Ни най-малко — каза Джо. — Имам вземане-даване със семейството ѝ.

— Зная — каза Грей. — Чувала съм името ви в разговорите между Бренда и Кора Лий Кейтс.

Той кимна.

— Те не ви харесват.

— Знам. Разкажете ми какво е направила Бренда, за да я изолирате в Източното крило.

— Да — кимна Грей. — Тя е с чип на рамото, както вероятно знаете. Мисли си, че всички с власт искат да я хванат, че ние всички наблюдаваме нея и семейството ѝ. Както вече споменах, да работиш на това място е въпрос на деликатен баланс понякога. Опитваме се да намерим златната среда и да останем в нея. Но тя е като миксер в буркан — подбудител. Бренда има начин, по който да настройва момичетата срещу всеки от надзирателите, както и една срещу друга.

Тя отбира най-слабите и ги превръща в лоялни към себе си. Бренда не е насилник, защото не може да бъде. Но тя успява да манипулира последователките си да вършат онова, което иска. Изисква лоялност и наказва тези, които не ѝ я отдават. Нямахме друг избор, освен да я премахнем от общото помещение и да я затворим в изолацията на Източното крило. След като направихме това, проблемите спряха.

— Защото това е, което тя е целяла в края на краищата — каза Джо.

— Да, вярвам, че в това има истина — въздъхна Грей. — Но знаейки чувствата ѝ към вас, трябва ли да се притеснявам за посещението ви?

— Не съм тук, за да избутам количката ѝ надолу по стълбите, ако това е, което се чудите — отвърна той.

— Жалко — каза Грей. След това смигна с усмивка: — Шегувам се, разбира се.

— Разбира се. Мога ли да ви задам няколко въпроса за нея преди разговора?

Началник Грей погледна към часовника си. Наближаваше пет.

— Съпругът ми планира да ме изведе на вечеря по случай нашия тридесет и пети юбилей тази вечер.

— Поздравления — каза Джо. — Не искам да ви задържам.

— Не се тревожете — махна с ръка тя. — Трябваше да му напомня за това тази сутрин. А и той не може да ме изведе, докато не се прибере у дома, нали? Така че питайте каквото имате за питане. Но ви предупреждавам, че може да наблюдаваме разговора ви на монитора. Заинтересована съм да следя обмена на информация.

— Ще има ли видеозапис? — попита Джо.

— Разбира се.

— Добре.

Грей изви вежди.

— Намислили сте нещо, нали? — попита тя.

— Да.

Той информира началник Грей за срещите му с Далас, Кора Лий и двамата агенти — банков и застрахователен — в Уинчестър. Когато свърши, тя изглеждаше замислена:

— Това може да обясни модерната ѝ инвалидна количка с гласов контрол.

— Инвалидна количка с гласов контрол?

— Бренда пристигна в 4000-доларова електрическа инвалидна количка, дело на данъкоплатците като вас и Катедра корекции към затворите — каза Грей. — Въпросната беше оборудвана със система за вдишване и издишване, която позволява столът да се управлява чрез пластмасова тръба в близост до устата. Тя можеше да направи така, че столът да върви напред или назад, както и да завива наляво и надясно. Но Бренда не го харесваше, защото тръбата трябва да бъде почиствана често, а и мразеше факта, че стърчи постоянно пред лицето ѝ. Новият ѝ стол е експериментален прототип разработен от „Джорджия Тех“, който струва около 15 000 долара, ако си спомням правилно. Работи чрез контрол на езика, който предава със слушалки. Слушалката е свързана със стола с някакъв вид компютър. Вместо четири функции сега тя може да отиде навсякъде, както и да контролира скоростта, защото нервите на езика ѝ са свързани директно към централната ѝ нервна система. Това ѝ дава много по-голяма мобилност. Всичко, което трябва да направи, е да мисли за това къде иска да отиде и столът просто го прави. Нощем, след като сме я сложили в леглото ѝ, столът трябва да бъде включен, за да се презаредят батериите вътре в оборудването. На всеки две седмици местен сертифициран медицински служител прави визита на Бренда и се грижи момиченцето да е здраво, а столът му да работи правилно. Тази инвалидна количка е наистина невероятна, трябва да кажа. И сега знам как е била в състояние да си я позволи.

— Интересно — каза Джо и обясни теорията си, че Бренда е измислила начин, по който да общува с Далас, Кора Лий и други от вътрешността на затвора.

— Няма начин — отсече Грей с поклащане на глава. — Това е невъзможно.

Тя обясни, че мобилните телефони в рамките на общото помещение са забранени и никой никога не е откривал такива. Сигурността в Източното крило е още по-силна. Тя каза още, че „отнемането на телефона“ е най-болезненото изпитание за младите затворници, когато влязат в затвора.

— Ами имейли? — попита Джо.

— Никакъв шанс — отвърна тя. — Компютри, айпад, всякакъв вид електронно устройство за комуникация, всичко е забранено. Ние не разрешаваме дори електронни книги. Ако затворник трябва да изпрати съобщение, ние позволяваме да го направи чрез служебния таблет и съобщението се чете от персонала и се архивира, преди още да е изпратено. Нужно е да одобря, ако Бренда направи искане да изпрати съобщение, и мога да ви уверя, че тя никога не е пожелавала това. Не съм сигурна дали тя изобщо е използвала компютър или телефон, за да изпрати съобщение в реалния си живот.

Джо се съгласи, а след това попита:

— Телефонни обаждания?

Отново Грей поклати глава.

— Има предназначени стационарни телефони на разположение, но само с уговорка. Всеки разговор, който се провежда по тях, се записва и дигитализира. Всяко обаждане, направено от затворник от Източното крило, бива подслушвано на момента. Бих се изненадала, ако Бренда Кейтс е провела и един разговор през целия си престой тук.

— Това не е ли необичайно? — попита Джо.

— Не и в нейния случай — отвърна Грей. — На кого би могла да се обади?

— На своя застрахователен агент и банкер — каза Джо.

— Тя не провежда телефонни разговори.

— Ами посетителите? Може би някой действа като пратеник от и за външния свят?

— Тя няма посетители. Нито един.

Джо беше объркан.

Тогава Грей си спомни нещо.

— Връщам назад последните си думи. Кора Лий я посети преди около два месеца.

Джо запази това в съзнанието си и каза:

— Продължете.

— Както знаете, Кора Лий беше тук в продължение на девет месеца. За първите деветдесет дни тя беше като трън в задника. Прекарваше цялото си време в татуиране и не се спогаждаше с другите изобщо. След последните й изблици на гняв към някои от сестрите ние трябваше да я поставим в Източното крило за известно време. След това преживяване тя беше затворник за пример. Подобриенето ѝ

очевидно убеди комисията по помилване, че се е осъзнала, но аз срещам проблеми с доверието си към нея.

— Когато Кора Лий е била в Източното крило — попита Джо, — дали е имала достъп до Бренда?

— Затворниците там са лишени от взаимодействие помежду си. Но аз не съм наивна. Ако нещо се случи на единия край на сградата, в другия веднага разбират за него. Новините се разпространяват толкова бързо чрез подшущване и слухове, че това ще ви смае. Ние го наричаме „затворник-дот-ком“ и тази практика съществува във всеки затвор. Така че аз не се съмнявам, ако Бренда и Кора Лий са искали да общуват, те вероятно са измислили начин да го направят.

Джо кимна.

— Чудя се дали Бренда не е казала на Кора Лий нещо относно това, което иска тя да направи, след като излезе под гаранция. Чудя се дали това не е причината Кора Лий да се поправи след престоя си в Източното крило.

— Мога да си представя нещо такова да се е случило — Грей се съгласи с кимване. — Бренда има начин да експлоатира другите. И след като притежава толкова много пари...

— Да... — каза Джо. — Но ние все още не знаем как тя издава заповедите си.

— Надявам се да ѝ зададете този въпрос.

— О, ще я попитам — увери я Джо.

— Изчакайте ме тук — каза Грей, като избута стола си назад. — Ще отида да попитам надзорника от Източното крило дали стаята за разпит е готова. И ще се уверя, че системата за видеонаблюдение работи.

— Благодаря ви — каза Джо.

След като тя излезе, Джо извади телефона си и попита Мерибет:

— Чу ли всичко това?

— Чух. Мисля, че Дули е малко страховит, но наистина харесвам началника. Почти съжалявам, че я подслушах.

— Имам нужда от мнението ти по този въпрос. И така, какво мислиш?

— Не съм сигурна, но дай ми минута. Има нещо, което искам да проверя.

— По отношение на какво? — попита той.

— Задвижваната посредством гласов контрол инвалидна количка — каза тя и прекъсна.

Джо се облегна назад на стола и затвори очи. Стомахът му се бунтуваше и той си пое дълбоко дъх, за да се опита да го успокои.

В съзнанието му изникна образът на Бренда, но не от съда по време на процеса срещу нея, а от онзи момент, когато лежеше по гръб безпомощна, вперила очи в неговите, с настойчивост, на която той не бе издържал.

Тя беше продажна и зла жена тогава и Джо можеше само да си представи това, в което се бе превърнала сега.

Но беше на път да разбере.

— Мъж — извика Дули, когато поведе Джо надолу по коридора към стаята за разпити в Източното крило. Преминаването от административната част до там се осъществяваше през сърцето на затвора. Когато Дули извика известието, жените в техните килии спряха онова, което вършеха, и погледнаха навън, за да го зърнат. Затворниците бяха настанени по осем в клетка, с техните имена и снимки, прикрепени към тухлената стена около касата на вратата.

Джо никога не е бил подлаган на подобен оглед и се надяваше лицето му да не пламне.

— Дръжте очите си право напред и не поглеждайте към тях — препоръча Дули полугласно. — Може да не харесате това, което ще видите.

Но, разбира се, Джо не го направи и това, което видя, беше сбирщина от любопитни изражения, мъртви погледи, неловки усмивки и... чифт големи закръглени бели гърди, когато една от затворничките повдигна оранжевата си униформа нагоре. Тя се засмя маниакално, след като той премина.

— Ронда обича да прави това — каза Дули с уморена въздишка.

Джо изсумтя.

— Това не е нищо — продължи Дули със същия тон. — За известно време не можех да разбера защо интендантът разпродаваше всички близалки наведнъж. Едва се задържаха в склада. Тогава една от затворничките се реши да ни каже, че някои от любовниците, които са разпределени в отделни килии, са си измислили игра: една от тях взима близалката и си я пъха в..., а после я предава към приятелката си, за да я опита. После тя прави същото и ѝ я връща. Доста извратено, не мислиш ли? Достатъчно е да кажа, че вече не можеш да си купиш близалка от интенданта.

— Схванах — каза Джо. Радваше се, че Мерибет не слуша в този момент.

Той усети вибрациите на входящо текстово съобщение, когато преминаха от Централното в Западното крило. Джо забеляза любопитните погледи и поздравителните кимвания към надзирателя и поне два пъти чу думите „Бренда Кейтс“ прошепнати зад вратите на килиите. Това беше системата „затворник-дот-ком“ която разпространяваше новината за предстоящия разговор из затвора още преди той да се бе случил.

Двама надзиратели обслужваха стоманената входна врата за Източното крило и единият от тях задейства превключвателя, за да я отвори. Джо последва Дули през нея и чу тежкото бучене на ключалката зад себе си.

Източното крило беше по-малко от другите — един къс коридор със затворени врати от двете страни на стените и единични снимки от дясната страна на всяка каса.

Дули спря на немаркирана врата и почука върху нея с кокалчетата на пръстите си. Докато правеше това, Джо погледна към телефона си. Съобщението беше от Мерибет и представляваше краткото: „ЕЗИКОВ КОНТРОЛ.“

Немаркираната врата се отвори достатъчно широко и очилат хипстър в цивилни дрехи погледна през нея. Той имаше тридневна брада и занемарена външност, която сякаш казваше: IT специалист.

— Влезте — кимна той на Джо.

— И с това аз напускам сцената — каза Дули.

Джо благодари за ескорта и влезе в стаята. Тя беше слабо осветена. Купчина от видео и аудио техника беше подредена върху тезгях, фиксиран към стената. Началник Грей седеше до него върху съвсем стол с чифт слушалки, увити около врата ѝ. Мониторът пред нея показваше вътрешния горен ъгъл на празна стая, боядисана в бяло. Вътре в нея имаше стоманено бюро със стойка с микрофон, монтиран към него и три резервни стола от неръждаема стомана.

— Доведоха я — каза Грей.

— Знае ли защо е там? — попита Джо.

— Не.

— Значи не е наясно, че съм тук?

— Не.

Техникът направи няколко кликания на клавиатурата, за да активира микрофона вътре в стаята и да започне записването.

— Готово — каза той.

Докато чакаха, Джо извади телефона си и отвори съобщението. Имаше линк към научния трактат за модернизираната инвалидна количка, написана от един от инженерите на „Джорджия Тех“. Мерибет беше дописала: Виж илюстрацията!!!

Снимките и графиките зареждаха бавно, докато той четеше текста, и после осъзна какво всъщност е намерила Мерибет.

— Хванахме я — каза той.

Марта Грей погледна нагоре и Джо ѝ подаде телефона си. След като превъртя надолу през статията, тя ахна, после каза:

— Дявол да го вземе! Не мога да повярвам, че съм го пропуснала. Ще съдържа задника на някого за това.

— Кой би си помислил? — каза Джо, взимайки си телефона обратно.

— По дяволите! — отсече Грей.

Чу се метално кликване във високоговорителя от стаята за разпити. Джо погледна нагоре и видя Бренда Кейтс да се придвижва вътре, спирайки близо до бюрото. Надзирателят я последва, фрустриран, че тя изведнъж захрани сама стола си, издърпвайки го от ръцете му.

Бренда беше едра жена. Някогашната ѝ кестенява коса сега беше посивяла, но видът ѝ беше същият: стегнати къдрици и метални рамки с котешка форма на очилата ѝ. Тя носеше тънка високотехнологична слушалка с окачен приемопредавател в близост до външната страна на устата си, който проследяваше движението на езика ѝ и изпращаше команди към стола.

Джо отбеляза, че ръцете ѝ и краката — които винаги са били дебели, но мускулести от тежкия физически труд във фермата ѝ — сега бяха отпуснати като тръби с тежка слуз. Ръцете ѝ лежаха безжизнено в скута ѝ и пръстите ѝ бяха леко извити, приличайки на нокти на хищна птица.

Тя наклони брадичка и погледна право в камерата. Джо усети тремор вътре в себе си — тя като че ли гледаше през обектива и видеокабела директно в очите му.

— Защо съм тук? — попита тя.

Надзирателят, който я въведе, се върна през вратата и я затвори. Сега тя беше сама.

Джо се обърна към Грей:

— Ще ѝ кажа някои неща, от които не се гордея, но ще трябва да ми се довериш.

— Само не прекрачвай границата — каза Грей. И двамата знаеха, че е законно заподозреният да бъде подведен по време на разпит, когато това е с цел извличане на информация, можеща да бъде законно използвана по време на делото. Номерът е линията на разпита да не бъде прекалено груба и застрашаваща обекта.

Той постави мобилния си телефон, ключове и джобен нож в конзолата на тезгяха и се потупа, за да се увери, че не е забравил нещо, което би могло да се използва като оръжие. Единственото нещо, което задържа, беше тефтерчето, което щеше да му послужи.

— Да започваме — каза той.

Джо спря пред вратата на стаята за разпити, за да се съвземе и надзирателят, който беше докарал Бренда от килията ѝ до тук, му кимна отсреща:

— Успех.

— Благодаря, ще ми е нужен — отговори той. После отвори вратата бързо и влезе вътре.

При звука Бренда мигновено отдръпна стола си няколко крачки назад и го обърна рязко с лице към него, тъй като тя не можеше да извие главата си сама.

— Здравей, Бренда — каза той.

Зад очилата очите ѝ блеснаха и дъхът ѝ започна да излиза през носа ѝ отсечено. За секунда Джо се уплаши, че това учестено дишане ще доведе до гърч. Реакцията на Бренда някога щеше да бъде изпълнена с отвращение, с ритане в мръсотията, нервничене или размахване на ръце пред гърдите в неподчинение. Сега като че ли цялото ѝ съществуване и емоции бяха принудени да се съсредоточат от тялото ѝ във врата и лицето ѝ, които тя едва можеше да контролира.

Той заобиколи от другата страна на бюрото и тя се завъртя бавно, почти несъзнателно, за да го открие.

— Леле, само какъв стол си имаш... — Джо седна на един от столовете и издърпа бележника от джоба на гърдите си. — Обзалагам

се, че си изненадана да ме видиш — каза той. — Вероятно си си мислела, че вече ме няма наоколо, а?

— Няма да говоря с теб — каза тя, обърна стола си леко и погледна към ъгъла зад Джо вместо към него. Тогава тя каза на камерата: — Изкарайте ме от тук веднага!

— Съжалявам, но не разполагаш с този избор — каза той. — Принудена си да участваш в разследването. Или това, или началник Грей трябва да ти наложи наказание. Например тя може да те върне обратно в онова „вдишваш-издишваш“ кресло, което хич не харесваш. Или може би в едно от онези старомодните, които трябва да бъдат бутани от надзирател.

— Платих за това сама — каза тя в защита. Той знаеше, че това ще я изнерви. И отбеляза слабия арканзаски акцент в интонацията ѝ.

— Ще поговорим за това откъде имаш толкова пари, след минута — каза той. — Нека започнем с нещо друго. Предполагам, не си говорила с Далас, откакто обвиненията срещу него отпаднаха. Това беше преди няколко дни, но много неща се случиха оттогава, с които може би не си наясно.

Тя стисна тънките си устни и се втренчи в ъгъла. Но той знаеше, че е любопитна да чуе какво има да ѝ казва.

— Кора Лий излезе извън релси — каза Джо. — Опита се да издълбае дупка във вратата на къщата, в която беше отседнало семейството ми. Все пак я хванаха и сега е в ареста, пееща като птичка. Не се ли досети, че ще се върне към лулата веднага щом получи малко пари в ръцете си? Тя може да ти е обещала, че ще се държи чиста, но мет наркоманите са си мет наркомани и те си казват всичко. Дори и свекърва им да им праща пари и да дърпа конците им.

— Не ти вярвам — каза Бренда. — Ти си лъжец и убиец.

— Не съм — каза Джо. Въпреки че нейните твърдения не бяха верни, той все пак се почувства жегнат от тях.

— Ти застреля Бул от упор и беше там, когато Елдън си счупи врата, падайки в онази дупка. Ти имаше общо и със смъртта на Тимбър, защото той никога не би скочил от прозорец по свой избор. Страхуваше се от височини. После осакати Далас, прегази го. Не отричай, защото аз бях там.

Джо не отвърна. Имаше достатъчно истина в това, което тя каза, че беше безсмислено да спори.

— Защо не се обърнеш и не ме погледнеш? — попита той тихо.

— Не искам да виждам лицето ти, освен ако не е на некролог в „Садълстринг Ууди“ — изплю тя.

Джо погледна към камерата и сви рамене.

— Бренда, аз съм тук само и единствено за едно нещо. Искам това да свърши. По силите ти е да направиш този избор и да го приключиш точно тук и сега. Време е да се обадиш на кучетата си и да ги спреш. По този начин никой няма да пострада — особено семейството ми. Вече трябва да си наясно, че когато става въпрос за защитата на семейството ми, аз съм способен да направя всичко необходимо. Всичко, Бренда. Ето защо съм тук. Знам, че винаги си имала специално място в сърцето си за последния ти останал син. Далас винаги е бил твой любимец не само защото беше родео шампион. Той заслужава много по-добро от това. Ти си единствената, която може да прекъсне тази нишка и да го освободи. Но той няма да се откаже, освен ако не му дадеш разрешение за това.

Джо я остави да осмисли думите.

След почти цяла минута Бренда каза:

— Върви по дяволите! Имам призраци, пред които съм отговорна.

— Бих казал, че единственото, за което си отговорна, са злите ти инстинкти — каза Джо. — Знам, че си от Джаспер Каунти, Мисури, и че там не обичат нищо повече от семейната вражда. Знам, че си имала наистина труден живот, преди да срещнеш Елдън. Заслужила си си чипа на рамото. Но аз те моля да се откажеш. Можеш да се промениш, Бренда.

— А ти можеш да отидеш директно в ада, Джо Пикет — прошепна тя. — Мисля, че Елдън, Бул и Тимбър ще те чакат там.

Джо отново погледна към камерата, като че казваше: „Опитах.“

— Помниш ли моя приятел Нейт? — попита той. — Този, на когото се опита да устроиш засада? Човека, когото почти не уби? Е, в тази минута той наблюдава Далас и двамата му главорези, на които плащаш. Те не знаят, че той е там. Трябва само да се обадя и... нещата ще загрубеят. Ако го направя, ще останеш съвсем сама в света. Това ли искаш?

Тя не отговори, нито го погледна, но Джо можеше да види, че бе спечелил пълното ѝ внимание.

— Разбираш ли колко невинни хора бяха наранени или убити, откакто стартира плана си за отмъщение? — попита той.

Тя не трепна.

— Оркестрираш всичко от тук, но аз не съм сигурен, че си наясно как вървят нещата отвън — каза той. — Хора, които нямат абсолютно нищо общо с мен, страдат, след като започна този заговор и разхвърляш пари наоколо. Студентка на име Джой Банън — може би познаваш семейството ѝ — има прорезна рана от Кора Лий само защото снаха ти не е в състояние да различи Джой от Ейприл. Дейв Фаркъс бе застрелян, защото Далас и неговите главорези си помислили, че може да е чул нещо. Същото сполетя и барманка на име Уонда Стейси. Отвлекли са я и са я хвърлили от една скала, за да не даде показания в съда. Всички те са невинни, Бренда. Обладана си от идеята да се разплатиш с мен, но имаш невинна кръв по ръцете си.

— Глупости! — каза тя. — Това не е по моя вина. Не мога да контролирам всичко, което се случва.

— Разбира се, че ще го кажеш — беше ангажирана. Дали го осъзна или не, тя призна ролята си. — Говорих със застрахователния ти агент в Уинчестър — каза Джо. — Той ми разказа за животозастрахователната полица, която си направила на бедния стар Елдън преди толкова години. Той разбра ли за това някога?

— Не беше нужно да разбира — отвърна тя. — Можех да видя що за човек е той, въпреки всичко аз се опитах да го направя за него. Спечелих парите честно и почтено. Живях с този човек през всичките тези години. Знаех, че никога няма да се промени и ще свърши мъртъв, преди да му е дошло времето.

— И ти спечели от това — каза Джо. — Седем и половина милиона долара. Просто си мислела за бъдещето, нали?

— Знаех, че ще се нуждая от тях — каза тя, с подсмърчане. — Имах семейство, за което да се грижа. По онова време не знаех, че ще убиеш повечето от него.

Той не обърна внимание на този изстрел.

— Знаела си, че Ашли Раймър ще извършва плащания към онзи, когото определиш, дотогава, докато получава комисионна от всеки чек, нали?

Бренда присви очи.

— Тази жена обеща да си държи устата затворена. Трябваше да се досетя, че банкерката ще се извърне. Ето защо никога не съм им имала доверие.

— Правилно — каза Джо. Той отвори бележника си и се престори, че чете през страниците. — Как се докопа до заместник Спивак? Кога разбра, че може да ти помогне да подкопаеш делото срещу Далас, ако финансираш гимнастическото образование на дъщеря му?

Тя поклати глава и каза:

— Тъп късмет.

— Какво означава това? — попита Джо.

— Вашият заместник Спивак не беше съвсем верен на жена си — каза Бренда. — Той имаше флирт с малка уличница, когато замина за Дъглас за някакво обучение. Разказал ѝ всичко за съпругата си, която не спяла с него, и за дъщеря си, която имала специална дарба. Казал ѝ, че ще направи всичко, за да подпомогне спортната кариера на момичето си.

Джо не беше сигурен до какво ще доведе това, но не се опита да го спре.

— Уличницата беше наркозависима като Кора Лий. Прекалила с количеството и я пратиха тук за известно време, настанявайки я в една килия с безполезната ми снаха. Казала на Кора Лий всичко за вашия заместник, така че ние бяхме в състояние да достигнем до него. Той обича парите. Не всичко е заради дъщеря му.

— Защо Дейв Фаркърс? — попита Джо.

— Аз нямам нищо общо с това — каза тя.

— Ами Уонда Стейси?

Бренда поклати глава, сякаш никога до преди днес не беше чувала за нея. Джо беше изненадан, че ѝ вярва. Но също така бе убеден и че получи достатъчно, за да укрепи теорията си.

— Свърши се, Бренда — каза той. — Приключи. Всички сме свободни да продължим напред. Дори и Далас.

За първи път тя завъртя стола си с половин оборот, така че да може да срещне погледа му.

— Не и докато всеки член от семейството ти не отиде там, където отидоха тези от моето. Познавам Далас. Той ще защитава честта си и честта на нашата фамилия до последния си дъх.

Джо се изправи и поклати глава от едната страна към другата.

— Не и ако не е наоколо. Както казах по-рано, ти си единствената, която може да спре това.

Очите на Бренда се ожесточиха и малка усмивка издълба лицето ѝ.

— Аз няма да се предам. Така или иначе ще умра тук. Далас знае как да направи последните ми дни щастливи.

— Не се отказваш, нали? — въздъхна Джо.

— Никога не съм го правила. Никога няма да го направя.

Той затвори бележника си и го пхна в джоба си с намерението да отиде към вратата, за да сигнализира на надзирателя.

— Приключихме тук, нали? — попита той.

Някак си тя като че ли знаеше, че ще направи това.

Джо чу воя на електрическия двигател на стола и едва успя да се обърне навреме, преди тя да се блъсне в него. Стоманените стъпенки удариха силно пиццалките му и болка прекоси гръбнака му.

Джо се пресегна към стената, за да се задържи, когато Бренда върна стола си няколко стъпки назад, после наведе главата си напред — като че беше короната на своеобразен таран — и се стрелна със стола напред. Това беше забележително бързо. Той успя да направи половин завой, преди тя да го удари в лявото коляно и да го подкоси. Преди да успее да я хване, тя обърна стола извън обсега му.

Оранжеви кръгове се поносеха пред очите му. Усети, че стои на ръцете и коленете си и когато се обърна, стъпенките бяха разположени на височината на главата му.

Подготвяше се за друг удар. Той знаеше, че ако металните опори се ударят в слепоочието му или смажат носа му, с него е свършено.

Джо изсумтя и се хвърли срещу стола ѝ, преди тя да може да настрои скоростта си. Стъпенките одраскаха рамото му, но той посегна под тях и ги обхвана. После се изправи и вдигна предния им край от пода. Главата на Бренда се отпусна на една страна, а очите ѝ проблясваха в бяло, когато той продължи да държи в това положение. Задните колела на стола забуксуваха върху плочите на пода и инерцията им му помогна да повдигне цялата предна част на стола.

Когато я обърна назад, тялото ѝ, под собствената си тежест, се изсипа и застина. Колелата на стола все още бяха под властта ѝ, макар

да продължаваха да хленчат сякаш столът ѝ се опитваше да избяга от себе си.

В момента, в който надзирателя нахлу през вратата, Джо пусна стола и използва теглото си, за да го задържи на място. Той натисна едно капаче върху пластмасовата конзола на десния подлакътник и намери вътре сгушен един iPhone 6. След като изключи 8-пиновия кабел от дъното му, Джо го извади. Моторът на стола завъртя още един оборот и колелата бавно замряха.

На пода Бренда изви врат, за да види какво е направил. Когато той ѝ показа телефона, тя каза:

— Върни го обратно!

— Не — отговори Джо. Болеше го, когато се надигна, но така или иначе го направи. После се обърна към камерата в стаята и показва телефона.

Мерибет беше ключът. Нейното бързо изследване бе показало, че вместо изграждането на специален микрокомпютър, който да контролира гласовите команди, инженерите на „Джорджия Тех“ са програмирали апликация към смартфон, който можеше да служи за същата цел. Когато новата високотехнологична инвалидна количка е пристигнала в женския затвор на Уайоминг, никой, включително и началник Грей, не си бе помислил да проучи технологията на това как функционира столът.

Бренда беше получила инвалидна количка, която хем да отговаря на нейните мисли и команди, хем да съдържа средство за комуникация с външния свят. Единствената причина тя да не осъществява постоянен контакт със сина си и другите, Джо предположи, беше, защото Бренда беше убедила някого — вероятно заплащайки му — да отстранява телефона от мястото му, да набира вместо нея и да държи слушалката до лицето ѝ така че тя да може да издава заповедите си. Този някой обаче не е на разположение в Източното крило всеки ден...

— Каза, че местна сертифицирана медицинска сестра посещава Бренда на всеки две седмици, нали така — каза той към камерата. — Не бих се изненадал, ако тези посещения са съответствали с всички изходящи повиквания, направени от този телефон.

Зад него Бренда кълнеше, мятайки главата си назад и напред.

— Да — каза Джо. — Ако ми намерите обикновена инвалидна количка, ще ви помогна да я настаните в нея — обърна се той към

надзирателя. — Тази ще бъде извън строя известно време — кимна той към модифицирания стол, — което е добре, защото едва не ме уби.

Докато надзирателят докара нова количка от лазарета, Джо клекна до Бренда.

Очите ѝ преминаха по лицето му като бръсначи. Имаше слюнка по ъглите на устата ѝ и низ от слуз от носа ѝ по пода.

— Няма да се нуждаеш от това — каза той, като нежно отстрани слушалките ѝ. Тя изви врата си, за да направи това толкова трудно, колкото е възможно.

После Джо извади кърпа от джоба на дънките си и избърса устата и носа ѝ. Бренда се опита да извърне главата си далеч от него, но не и толкова, че да не може да я достигне. Кожата ѝ беше мека и покрита с тънък слой пухкаво окосмяване.

— Съжалявам — каза той, без да изпитва и капка триумф или удовлетворение. Това, което той чувстваше, беше тъга, толкова дълбока, колкото никога досега не бе изпитвал.

— Всичко ли записахте? — попита Джо началник Грей уморено, когато влезе в стаята за видеонаблюдение.

— Имаме всичко — каза IT човекът.

— Боже мой — възкликна Грей. — Това беше... невероятно. Добре ли си?

Джо трепна:

— Отървах се само със синини, мисля.

— Стана толкова бързо — каза Грей с учудване. — Можеше да те убие, преди надзирателят да реагира.

— И тя щеше да се опита.

Грей се изправи и сложи ръце на раменете на Джо.

— Беше великолепен — каза тя.

Джо се усмихна горчиво.

— Саморазправих се с един седемдесет и три годишен инвалид и взех телефона му. Имал съм и по-добри дни.

След като инструктира ИТ специалиста да изтегли и запише разговорите от айфона и да ги изпрати в офиса на Долси Шалк, Джо каза:

— Имам нужда да задържа този телефон за малко. Имаш всички данни от него.

Грей понечи да възрази, но после се отказа.

— Предполагам, че ще се видим отново — каза тя. — Сега имам среща.

— Честит юбилей.

— Благодаря. Надявам се това да ти донесе спокойствие.

— Все по-близо сме — каза той.

Едва не извика от болка от ожулванията по краката и рамото му, когато се качи в пикапа си. Първа спирка, преди да напусне Лъск, реши той, щеше да бъде, за да си купи голяма опаковка ибупрофен на връщане за Бигхорн.

Беше погледнал номерата от списъка с повиквания, който беше изпратен до офиса на Долси. Повечето от цифрите бяха непознати, но притежаваха подобни числа и еднакъв — 862 — регионален код. Той предположи, че обажданията са направени към предплатени телефони „горелки“, закупени по едно и също време и раздадени на Далас, неговите главорези и Кора Лий. Обажданията с префикс Уинчестър вероятно щяха да отговорят на „горелките“, закупени от Ашли Раймър и Дейвид Гилбъртсън.

Единственият номер, нямащ нищо общо с „горелките“, беше с код 272 — Източна Пенсилвания — и Джо знаеше, че принадлежи на заместник Лестър Спивак, защото самият той го имаше в мобилния си. Спивак така и не го беше променил, встъпвайки в длъжност в Туелв Слийп.

Данните от изходящите повиквания от телефона на Бренда и финансовите отчети, получени от Банката на Уинчестър — с призовка, — без съмнение щяха да отговорят на един и същи модел на действие. Всички повиквания към Раймър ще отговорят на тегления от сметката на Бренда, помисли си Джо. Другите обаждания от Бренда ще се свържат с времевата линия, включваща атаките над Джой Банън и Ейприл, с локализацията на Шеридън от Кора Лий, със срещата между

Далас, Невестулката и Брут, както и с преднамерения арест на магистралата, направен от Спивак.

Долси ще има нови доказателства за обвинение срещу Далас, неговите сподвижници и дори срещу Бренда, ако пожелае. Неправомерната намеса на Спивак по първоначалното дело ще остане на заден план и Долси ще може да изчисти репутацията си пред съдия Хюит и съдебното жури.

Кръгът ще се затвори. Но това ще дойде по-късно.

Първото му позвъняване беше към Нейт. Но никой не отговори.

Вместо да продължи с пикапа си през последните две мили нагоре в планината към ловната хижа на Кейтс, рискувайки по този начин да бъде чул или видян, Джо отби в коловозите отстрани и остави колата си в готовност под върбите. Той изключи фаровете и спря двигателя. Адреналинът, който се беше покачил до максимум от борбата му с Бренда и откритията, които направи, сега отмина и единственото, което усещаше, бе умора до дъното на костите си. Само болката от раните му го държеше буден.

Това, както и намирането на Нейт.

Той зареди пушката си със седем кръга двойно по-големи от обикновеното сачми и напълни туристическата си раница с различни съоръжения: сателитен телефон, радиостанция, малък преносим телескоп с допълнителна оптика, свързващи маншети, камера с вариообектив, вода, въже, фенерче, комплект за първа помощ. Трепна, когато праметна раницата на гърба си. Ударът в рамото му го болеше най-много от всички други.

След като пхна ключовете си под стелката на водача, той внимателно затвори вратата и се отдалечи. Нощното небе беше ясно и звездите имаха кремообразен цвят. Температурата беше спаднала под десет градуса и все още имаше вятър.

Движеше се паралелно на двупосочния път нагоре по склона, но остана в масивната горичка от трепетлика, която се простираше от подножието, където паркира до самия връх. Повечето от жълтите листа бяха опаднали от клоните, но все още не бяха изсъхнали и не издаваха характерния си звук при настъпването им. Ботушите му ги обръщаха нагоре и из въздуха се носеше усвоен мирис на мускус. Мъртвият килим от пожълтели листа сякаш беше напоен със звездната светлина и той се загледа в краката си.

Джо се опита да не прекарва твърде много време в размисли, докато се изкачва. Вместо да обмисля как би се почувствал, ако се

окаже, че Нейт е пострадал по време на задачата, която му постави, а именно да държи под око Далас и неговите главорези, той се опита да се съсредоточи върху онова, което вижда, чува и подушва.

Той имаше доста добра представа къде се намира „готиният стар кедър“, който Нейт спомена в разговора им. Това беше не само най-високото дърво в този район на планината, но то даваше и най-добър изглед вътре в корпуса на скалата, където се намира хижата.

При завръщането си в щата той беше потърсил Мерибет и ѝ каза за онова, което щеше да направи. Тя го призова да изчака, въпреки че също беше притеснена за Нейт. Ето защо Джо се обади на шериф Рийд и му съобщи къде са се разположили Далас и двамата му сподвижници. Рийд точно се беше завърнал в Садълстринг с тялото на Уонда Стейси и наруга Джо за това, че толкова дълго време е държал тази информация само за себе си.

— Не можем да го обвиним отново за Фаркъс — каза Рийд.

— Но можете да го обвините за Уонда Стейси — отговори Джо. — Мисля, че ако хванем онези бандити, Брут и Невестулката, живи, те ще се обърнат срещу Далас в даден момент, за да се спасят. С Долси имате множество обвинения, които да добавите към списъка. Включително палеж и причиняване на смърт на моя беден кон и кучето ни.

Рийд каза, че ще се обади на заместниците си и ще го настигнат по трасето към хижата, и също така предупреди Джо да ги изчака, преди да пристъпи към ловния лагер.

— Ще се видим там — отвърна Джо и прекрати разговора, прекъсвайки наставленията на Рийд да разсъждава трезво.

Вътрешния му усет му подсказа, че ловната хижа е на по-малко от четвърт миля пред него. Може би заради полъха, който донесе дим от дървесина, или общото затишие, тъй като птици и животни в установения периметър липсваха — той не беше сигурен. Но намали темпото си и натисна предпазителя на пушката, правейки още няколко преднамерени стъпки напред — първо на пета после на пръсти, за да избегне счупването на някоя суха клонка.

Той намери масивния кедър и отбеляза на ум липсата на звезди точно над върха му.

— Нейт? — прошепна.

Без отговор. Но можеше да помирише нещо метално във въздуха.

Джо свали раницата си и я разрови, за да намери фенера за глава. Лещата можеше да контролира яркостта на светлината от светъл до неясен и той я затъмни до минимум, преди да го включи. После го вдигна до ствола на кедъра и видя кръвта.

Имаше една тънка струя по него от чепатия корен нагоре по кората. Изглеждаше така, сякаш бояджия е обърсал четката си в стена. Кръвта приличаше на артериална и Джо усети как пръстите на краката му се стягат.

— Нейт?

Без отговор.

Той настрои лещата на фенера на повече светлина и видя отличителните следи на влачене по земята от дървото и вдясно от него. Двете издълбани линии изглеждаха като направени от токове на ботуши.

Джо остави раницата си на земята и безшумно, доколкото можеше, последва следите. Наложил му се да премине през гъст караганов храст, както и стотици високи до коленете трепетлики, изникнали като стрели от земята.

След десет минути той чу това, което според него бе стон.

— Нейт?

Последва отличително сумтене и още един стон. Стон на човек.

Той нарами пушката и се запремества от дърво на дърво. Звукът стана по-силен.

Под звездната светлина, процеждаща се през скелетните клони на трепетликата, видя тъмната форма на тяло в листата отпред.

— Оххх. Помогни ми — гласът беше болезнен и неузнаваем.

— Нейт — каза Джо, хвърляйки се напред над формата. Той се пресегна и обърна фенерчето, за да освети кървавото лице на Лестър Спивак. Мъжът присви очи срещу блясъка и направи гримаса.

Лежеше по гръб с ръце плътно притиснати от двете страни на главата му в жест не искам да чувам. До него, на листата лежах чифт безплътни човешки уши — в никакъв случай хирургично отстранени.

Джо изсъска:

— Нейт.

Храстите прошумоляха и Нейт Романовски се провря напред. Изглеждаше невредим, но ръцете му бяха покрити със засъхнала кръв.

— Той е мръсен — отбеляза Нейт.

— Знам, но беше ли нужно да режеш ушите му?!

— Беше по негов избор — каза Нейт.

Джо погледна надолу към Спивак, който отново се сви срещу светлината от фенера в лицето му. Кръвта на кожата му беше засъхнала.

— Мисля, че вече не кърви — каза Джо.

— Не е голяма загуба и ако го прави.

— Имам нужда от комплекта ми за първа помощ, за да го превържа. В раницата до кедъра е.

— Наистина ли? — попита невярващо Нейт.

— Наистина.

Той сви рамене и отиде, за да го донесе.

— Имаш късмет, че си жив — каза Джо на Спивак.

Спивак изстена.

Когато Нейт се върна, той подаде комплекта на Джо с думите:

— Щеше да ме отведе в ловния лагер и да ме покаже, сякаш съм негова кучка. Не можем да си позволим това, нали?

— Радвам се, че си добре — каза Джо към Нейт. — Притесних се, когато не отговори на телефона си.

— Не исках да рискувам — отвърна Нейт. — Знаех, че ще се появиш в края на краищата.

Джо намери няколко тампона памук и ролка марля и каза на Спивак:

— Махни си ръцете.

Докато навиваше марля около главата на Спивак, Нейт отново заговори:

— Оказа се по-мръсен, отколкото си мислех. Спивак е бил този, който е убедил Далас и неговите маймуни да отидат след Дейв Фаркърс и Уонда Стейси. Изглежда се е притеснявал, че може да са дочули името му в разговора им онази вечер в бара, и се е страхувал, че някой ще взриви прикритието му.

Джо спря и се втренчи в Спивак.

— Вярно ли е?

Спивак отново изстена.

— Защо ще ми го казва ако не е вярно? — попита Нейт. — Това беше точно след ухо номер две и аз му казах, че ще навра пръстите си в носа му и ще го откъсна от мястото му. Така че това е признание, струващо две уши. Това ми е специалитет, както знаеш. Най-надеждният.

— Какво ти каза след първото? — попита Джо.

— Да вървя по дяволите.

Джо завърши превръзката. Действията му не бяха толкова нежни, колкото обикновено биха могли да бъдат.

— Сложи му белезници и ще го оставим за по-късно. Далас и приятелчетата му все още ли са в хижата?

— За последно ги видях да седят отвън и да играят карти под светлината на фенер.

Джо се изправи:

— Благодаря, че ги наглеждаше. Оценявам го. Но ми се иска да не беше правил това с ушите.

— Мина много време... — обясни Нейт. — Липсваше ми тази част.

— Имам план за това, което следва — каза Джо.

— Това включва ли да издухаш главата на Далас от тялото му?

— Надявам се, че не.

— Както и да е, казвай.

Джо чакаше в основата на кедъра, докато Нейт се изкачи толкова високо, колкото можеше, и след като зае позиция със своя .454-калибров „Касъл“ насочен към тримата мъже в ловния лагер, Джо му даде знак, че тръгва.

Той можеше да помирише смесицата от димяща дървесина и пури във въздуха, когато наближи затрупания вход към анклав. Джо не знаеше дали Нейт може да го види под звездната светлина, но предположи, че може. Сърцето му препусна като подивяло, когато се приближи достатъчно близо, че да чуе нечий вик, последван от смях — не на Далас — „Този път те пипнах, копеле!“, очевидно пляскайки картите си върху масата.

Джо прегърна гранитната стена и заобиколи наляво. Тя сега се намираще между него и хората вътре и беше все още топла от

слънцето през деня, но се охлаждаше бързо. Повърхността имаше текстурата на шкурка и нарани оголените му ръце и колене, когато се отърка в нея и пропълзя. Той направи това бавно и само след двойна проверка на всеки захват и опора. Знаеше, че ако издаде звук, ще се озове в беда.

Те бяха там, точно както Нейт ги описа. Далас, Брут и Невестулката седяха на стара маса за пикник, играейки карти под студена синя светлина от фенер. Половин пълна бутилка уиски се отразяваше в оранжево в стъклото му. Далас стискаше пура между зъбите си и върхът ѝ светеше в червено.

От мястото си на върха на билото Джо можеше да види само горната част на телата им. Двама от мъжете бяха с гръб към него. Далас с лице. Позицията му горе беше на около шестдесет и осем метра от масата за пикник — твърде далеч за ефективен изстрел от пушка, но не дотам, че да не ги отнесе, ако се наложи. Нейт не би имал този проблем.

Джо вдигна бинокъла си и го фокусира. Имаше мобилен телефон в близост до бутилката с уиски. Далас и неговите главорези използваша клечки от кибрит за покер чипове и Далас изглежда печелеше досега.

Той извади мобилния на Бренда, притискайки го плътно до тялото си, за да закрие светлината от екрана, и се опита да отгатне кой номер от списъка ѝ с повиквания ще съответства на „горелката“ долу. Превъртайки през редовете, стигна до първия набран номер, повече от месец и половина по-рано. Той предположи, че Бренда ще потърси сина си, преди да стартира схемата за откъсване. Така че набра този номер.

Отне повече време, отколкото си мислеше, но „горелката“ на масата за пикник светна и всички мъже замръзнаха. Един от тях — Джо предположи, че е Невестулката, въз основа на профила му — каза:

— Тя е.

Далас остави картите от ръката си и вдигна телефона:

— Майко...

— Не съвсем — отговори Джо.

Той видя как Далас дръпна телефона далеч от лицето си и направи проверка на номера на екрана.

— Кой си ти?!

— Джо Пикет и трябва да ме изслушаш. В момента точно между очите ти е насочен куршум с размерите на никелова монета. Ако се изправиш или направиш каквото и да било рязко движение, то, то ще бъде последното нещо, което някога си правил. Подпалихте къщата ми и убихте кучето и новия кон на съпругата ми. Така че просто ми дай повод и с радост ще дръпна спусъка, Далас.

Далас остана като вцепенен за миг. После претърси щателно с поглед в опит да определи местоположението на Джо. Той присви очи, когато се съсредоточи в кедъра, извисяващ се над ловния лагер.

— Точно така — каза Джо.

— Какво става? — попита Невестулката с лека паника.

— Млъквай — предупреди го Брут.

— Кажу ми на другарчетата си да не мърдат — нареди Джо.

Той видя през бинокъла как Далас промърмори нещо към тях. Тогава и двамата мъже се обърнаха и започнаха да сканират тъмнината точно както Далас бе направил.

— Това е телефонът на Бренда — каза Джо. — Взех го от стола й. Спивак беше арестуван, Кора Лий е в затвора, а Бренда отново е в изолация, без инвалидната си количка и мобилния. Знаем за Уонда Стейси и Дейв Фаркъс. Знаем всичко. Шериф Рийд е на път за насам. Изборът как ще свърши това е твой.

— Това няма да свърши никога — заяви Далас.

Но той не се пресегна за оръжие, нито се изправи.

— Кажу ми на Брут и Невестулката да поставят ръце върху главите си, където мога да ги виждам.

Далас изчака дълги десет секунди, след това препредаде нареждането. Първоначално и двамата мъже просто го гледаха.

— Направете го, по дяволите! — извика Далас, достатъчно силно, че Джо можеше да го чуе не само по телефона, но и по въздуха.

Неохотно двамата се подчиниха.

— Кажу им да се изправят бавно, да се отдалечат и да легнат по корем.

Далас повтори думите му, при което Невестулката се изправи, последван от Брут. Те прекрачиха пикник пейката и закуцукаха към гаснещия огън. Тогава Невестулката се спря и се обърна.

— Рори уби онова момиче — извика той. — Нямам нищо общо с това проклето нещо.

— Млъквай, Лутхи! — изсъска Крос.

— Рори Крос — той е твоят убиец — извика Лутхи и посочи с пръста на дясната си ръка към Крос.

— Казах да млъкнеш! — излая Крос, отпусна ръце и посегна зад гърба си.

Джо нямаше време да реагира. Крос извади пистолета си и го насочи към Лутхи, намиращ се на две крачки от него.

Изстрелите дойдоха толкова бързо един след друг, че почти прозвучаха като един. Лутхи сграбчи гърдите си и се олюля назад от въздействието на куршумите, като в същото това време половината от главата на Крос експлодира в червена мъгла. Телата на двамата мъже се стовариха на земята едновременно.

— И така, остана сам... — каза Джо в телефона, все още борейки се с шока от това, което току-що се случи. Можеше да чуе звука от презареждане на револвера на Нейт. — Те, така или иначе, щяха да се отметнат от теб — продължи Джо. — Бяха мотивирани от парите в брой на Бренда, а този кладенец пресъхна.

— Да — каза Далас, внезапно уморен.

— В началото нямаше такова намерение, но накрая Бренда те освободи.

— Тя добре ли е? — попита Далас. — Не съм я виждал в последно време.

— Все така подла е — каза Джо и Далас се засмя. — Остави телефона на масата за пикник и сложи ръце на върха на главата си. Ще бъда при теб след минута.

— Мога ли да довърша пурата си? — попита Далас.

— Разбира се. Направи го.

— Това не е краят.

— Какво ще кажеш да го довършим, когато излезеш от Роулинс след петдесет години? Устройва ли те?

— Устройва ме.

Далас наклони брадичката си и издуха гъст облак от дим. Той се усмихваше.

Залязващото слънце възпламени гъстите перести облаци над билото на Източните планини в огледалото за обратно виждане, когато Джо се насочи към Туелв Слийп Ривър Вали. Далеч по-долу мъглата се бе вкопчила в серпентиновите контури на самата река, в очакване слънчевата светлина да се разпръсне по повърхността ѝ и сянката да докара първия истински мраз.

Чувстваше се толкова изтощен, че съзнанието му заплува из халюцинации — частичен спомен и полувъображение: бухал лети сред боровете с очи, вперени в главата му; Далас пуши пурата си, докато неговите съучастници потрепват в предсмъртни конвулсии в краката му; призрачни лосове с висящи върху рогата си коледни лампички се стрелкат от храстите край пътя, но в същото време, когато той удареше спирачка, те изчезваха; Бренда Кейтс, клатеща задник в инвалидната си количка...

Час по-рано в ловния лагер шериф Рийд беше казал:

— Жалко, че Лестър го сполетя този ужасен инцидент. Трябва да е паднал от дървото, за да получи тези наранявания по главата си. На добрите хора не им се случват подобни неща — после се обърна към Джо. — Държим всичко под контрол, въпреки че нямам представа къде ще сложим всичките тези тела. Изглеждаш като излязъл от ада. Върви си вкъщи, Джо.

И той го направи. Нейт, пристигнал с шерифа и екипа му, беше изчезнал сред дърветата, обосновавайки се, че трябва да направи проверка на капаните си.

Джо беше изключил до такава степен, че инстинктивно се отпрати към купчината пепел, която някога представляваше домът му. Беше забравил, че вече не живее там. Когато приближи и видя своя камион, паркиран на мястото, на което винаги го паркира, усети, че нещата не се връзват. В края на краищата той в момента шофира своя пикап...

Още една халюцинация, причинена от липсата на сън, помисли си Джо. Тогава от зеления „Форд Пикап“ излезе Рик Еуиг и му помахна.

Джо паркира успоредно до него. Болеше го толкова много, че изсумтя като старец, когато се заизмъква от седалката си.

— Човече, добре ли си? — попита Еуиг, истински разтревожен.

— Не.

— Искаш ли да те закарам някъде?

— Ще се оправя — излъга Джо.

Еуиг посочи към почернялата купчина, някогашен дом на Джо.

— Колко време мислиш, че ще отнеме на Агенцията да изгради това наново?

— Нямам никаква идея.

— Ако това е като всичко останало, ще отнеме доста. Чудя се къде ще живеете междувременно?

Джо сви рамене. Не му остана време дори да се замисли за това.

— Винаги сте добре дошли у нас — каза Еуиг. — Не е кой знае какво, но имам две допълнителни свободни стаи, откакто Вив и децата се преместиха.

— Благодаря за офертата. Ще трябва да говоря с шефа за това.

— Успех — засмя се Еуиг. Нито един от пазачите в областта не искаше да провежда разговора, който предстоеше на Джо с неговия началник.

— Идентифицирах нашите браконieri — каза Еуиг. — В момента, разфасоват два белоопашати елена в склада, за който ти казах. Последвах ги, когато ми подадоха сигнала. Не знаеха, че съм след тях.

Джо погледна въпросително.

— Те са там, сега?

— Да. Опаковат еленови пържоли.

— Но ти си тук.

— Да — кимна Еуиг, като се наведе над горната част на пикапа си, опирайки лакти в капака му. — Има нещо, което исках да обсъдим лично. Не исках да звъня по телефона, а и със сигурност не исках да говоря за това по радиостанцията.

— Какво има?

— Ами... Оказва се, че познавам тези момчета — каза Еуиг. — Те са добри хора. Приятели, бих казал. Трима от тях работеха в мините

допреди няколко месеца, преди да ги затворят.

Джо му кимна да продължи.

— Дочух за какво става въпрос — каза Еуиг. — Тези момчета доставят опакованото месо на другите безработни миньори и техните семейства. Не го продават, нито го прахосват. Опитват се да нахранят хората в областта, докато работата в мините се възобнови. Ето защо убиват животните. Не за трофеи, а заради месото.

— Това продължава да си е браконьерство — отбеляза Джо.

— Така е. Но знаеш какво ще се случи, ако ги арестуваме и им повдигнем обвинения. Ще трябва да се откажат от оръжието си, от камионите и цялото оборудване за пакетиране на месо, което са си купили. Ще загубят ловните си лицензи за цял живот вероятно и ще се наложи да платят глоби, които никой от тях не е в състояние да си позволи. Ще бъдат отритнати, когато ги установим. Не е тяхна вината, че са останали без работа и препитание. Губернатор Алън направи обещания, че ще им помогне, но до този момент не е направил абсолютно нищо.

Джо се замисли за минута.

— Тогава им кажи да спрат.

Еуиг го погледна:

— Сериозен ли си?

— Да.

— Това остава между нас, нали? — попита Еуиг.

— Да.

— Аз наистина ще им дръпна една добра лекция — отвърна Еуиг. — Ще ги накарам така да се стреснат, че никога да не си помислят да отстрелят елен отново.

— Звучи добре — каза Джо.

— Това ще бъде една наистина дяволски добра лекция — кимна Еуиг с очевидно облекчение.

След като Еуиг си тръгна, Джо се качи обратно в камиона си и го насочи към Садълстринг.

Той набра мобилния на Мерибет:

— Прибирам се — каза ѝ.

— Искате ли да имаше къде — отвърна му тя.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторът би искал да благодари на хората, които му оказаха помощ, които дадоха своето експертно мнение и информация за този роман, включително Кол Н. Кенет Джонсън, Ал Лапойнт и Алекс Хейл от Граждански въздушен патрул на Уайоминг; на Бети Абът, Джон Мартин и Джо Уилсън от Поправителния департамент на Уайоминг; на адвокатите Тери Маккей и Беки Рейф; както и на Дон Бъд.

Специални благодарности на първите ми читатели Лори Бокс, Моли Донъл, Беки Рейф и Роксан Луудс.

Благодаря и на Моли Донъл и Prairie Sage Creative за sjbox.net и Дженифър Фонесбък за проведената онлайн и търговска продажба.

Искрено удоволствие е за мен да работя с професионалистите от Пътнам, включително легендарния Нийл Найрен, Айвън Хелд, Алексис Уелби, Кристин Бол и Кейти Гринч.

И благодаря, разбира се, на агента ми и мой приятел Ан Ритенберг.

Издание:

Автор: Ч. Дж. Бокс

Заглавие: Порочен кръг

Преводач: Анна Василева

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Арт Етърнал Синема ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Редактор: Анна Василева

Коректор: Цветана Георгиева; Боряна Робертова

ISBN: 978-619-191-411-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12839>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.